

ЏОН КОЛФЕР

АРТЕМИС ФАУЛ

ЗРАДА ОПАЛ

- - [ПРОЛОГ](#)
  - [ГЛАВА 1: БОЖЕВІЛЬНА](#)
  - [ГЛАВА 2: ЕЛЬФІЙКА-ЗЛОДІЙКА](#)
  - [ГЛАВА 3: МАЙЖЕ ПІШЛА](#)
  - [ГЛАВА 4: ЛЕДЬ УРЯТУВАЛИСЬ](#)
  - [ГЛАВА 5: ЗНАЙОМСТВО ІЗ СУСІДАМИ](#)
  - [ГЛАВА 6: ТРОЛЕ-МЕРЗЕННО](#)
  - [ГЛАВА 7: ХРАМ АРТЕМІДИ](#)
  - [ГЛАВА 8: ТРОХИ РОЗУМНИХ РОЗМОВ](#)
  - [ГЛАВА 9: ТАТКОВА ДОНЕЧКА](#)
  - [ГЛАВА 10: КОНЯЧА ІНТУЇЦІЯ](#)
  - [ГЛАВА 11: ОСТАННЄ ПРОЩАННЯ](#)
  - [ЕПІЛОГ](#)
  - [ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»](#)
  - [Короткі зустрічі 3...](#)
-

УДК 82-92

ББК 84-445 К 60

Є авторизованим перекладом і ліцензійним виданням творів,

опублікованих PUFFIN BOOKS LTD.

Title of the original edition: Artemis Fowl and the Opal Deception.

Колфер, Йон

К 60 Артеміс Фаул. Зрада Опал.— Х.: Видавництво «Ранок», 2016.

— 368 с.

ISBN 978-617-09-2914-3

Після того як юному генію криміналу Артемісу Фаулу стерли пам'ять, він начебто повертається до старого. Малий авантюрист ретельно готує новий злочин і втілює в життя ще один блискучий план, адже він так любить пригоди. Та насправді гидкий хлопчисько уже геть інший. Артеміс згадає все і знову допоможе своїм давнім друзям-ельфам, бо він стає справжнім господарем своєї долі.

УДК 82-92

ББК 84-445

УДК 82-92

ББК 84-445

Разом дбаємо

про екологію та здоров'я

© Text copyright © Eoin Colter, 2005

ISBN 978-617-09-2914-3

ISBN 978-617-09-2914-3

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2016

Сарі.

Ручка могутніша за комп'ютер.

ПРОЛОГ

Наступна стаття була надрукована в ельфійському Інтернеті на сайті www.horsense.gnom. Вважають, що сайтом володіє кентавр Фоулі, технічний консультант Легітимної Ельфійської Поліції, хоча достовірних фактів немає. Майже кожна деталь цього аккаунту суперечить офіційним релізам прес-офісу ЛЕП.

Ми всі чули офіційне пояснення трагічних подій, пов'язаних із розслідуванням «Зіто Прoub». У заяві ЛЕП дуже мало конкретних деталей, багато вигаданих фактів і сумнівів стосовно рішень певної жінки- офіцера.

Я абсолютно точно знаю, що згаданий вище офіцер, капітан Холлі Шорт, поводить зразково, і якби не її оперативні навички, було б загублено набагато більше життів. Замість того, аби вішати усіх собак на шию капітана Шорт, Легітимна Ельфійська Поліція мала б нагородити її медаллю.

У центрі цієї справи перебувають люди. Багато людей не надто розумні, аби попасти ногою в штанину, але саме цим Людям Бруду вистачає розуму, щоб змусити мене нервувати. Якщо вони дізнаються про існування підземного ельфійського міста, вони зроблять усе можливе, щоб експлуатувати мешканців. Більшість людей навіть і не знатимуть, що робити з високою ельфійською технологією. Але є такі, яким вистачить розуму зійти за ельфів. Особливо один чоловік. Думаю, ми всі знаємо, про кого мова.

За всю ельфійську історію нас перевершила лише одна людина. І що особливо зачіпає мої копита — це просто хлопчик. Артеміс Фаул — ірландський кримінальний геній. Маленький Арті змусив ЛЕП танцювати через увесь континент, доки ельфійські технології не стерли спогади про існування ельфів із його пам'яті. Але навіть тоді, коли геніальний кентавр Фоулі натискав кнопку на приладі стирання пам'яті, він підозрював, що ельфів знову надурили. Чи не лишив ірландський хлопчик чогось такого, що поверне спогади? Звісно, лишив, як ми всі дізналися згодом.

Артеміс Фаул відіграє визначну роль у наступних подіях, але цього разу він нічого не намагався вкрасти у ельфів, бо повністю забув про

наше існування. Ні, злодієм у цій історії виявився саме ельф.

Тож, які дійові особи в трагічній історії двох світів? Хто головні гравці з боку ельфів? Вочевидь, що Фоулі — справжній герой п'єси. Без його інновацій ЛЕП уже давно намагалися б вигнати Людей Бруду зі своїх домівок. Він невизнаний герой, що розплутує загадки віків, доки розвідка і групи захвату гасаять над землею і спочивають на лаврах.

І є капітан Холлі Шорт — офіцер, чия репутація зараз під загрозою. Холлі одна з найкращих і найрозумніших у ЛЕП. Природжений пілот з хистом до імпровізації в бойових умовах. У неї не дуже добре виходить підкорятися наказам — риса, яка вже не один раз привела її до проблем. Холлі перебувала в самому центрі усіх подій, пов'язаних з Артемісом Фаулом. Вони майже потоваришували, коли Рада наказала ЛЕП стерти пам'ять Артемісу, і це тоді, коли він став на шлях виправлення.

Як ми всі знаємо, свою роль у тому, що сталося, зіграв командир Джуліус Рут. Наймолодший діючий командир за всю історію ЛЕП. Ельф, що провів Народ через багато криз. З ним не дуже легко знайти спільну мову, але іноді з найкращих лідерів не виходять найкращі друзі.

Уважаю, що варто згадати тут і Мульча Діггумса. Донедавна Мульч сидів у в'язниці, але, як завжди, йому вдалося звідти викарабкатися. Гном-клептоман, що страждає на газу, брав участь не в одній пригоді, пов'язаній із Фаулами. Але Холлі була рада його допомозі в останній місії. Якби не Мульч і його фізіологічні особливості, усе могло б закінчитися значно гірше. А воно і так закінчилося погано.

І в центрі цієї справи перебуває Опал Кобой, піксі, що контролювала банду гоблінів, коли ті намагалися захопити Небесне місто. Опал загрожувало довічне ув'язнення. Якби вона вийшла із коми, в яку упала, коли Холлі Шорт утрутилася в її плани.

Майже цілий рік Опал Кобой провела в особливому відділі клініки Дж. Аргона, не реагуючи на зусилля знахарів, що намагалися повернути її до життя. За весь цей час вона не сказала жодного слова, не з'їла ані крихти і не зреагувала на жоден стимул. Спершу влада ставилася до цього з підозрою. Вони заявляли, що це гра. Кобой удає коматозний стан, щоб уникнути ув'язнення. Але через кілька місяців здалися навіть найскептичніші спеціалісти. Ніхто не може вдавати кому цілий рік. Такий ельф просто божевільний...

ГЛАВА 1: БОЖЕВІЛЬНА

Клініка Дж. Аргона, Небесне місто, ельфи, за три місяці до того

КЛІНІКА Дж. Аргона — не державна лікарня. Лікуватися безкоштовно там не можна. Аргон і його команда психологів займалися лише тими ельфами, хто міг собі таке дозволити. Серед усіх заможних пацієнтів клініки Опал була унікальною. Майже рік тому вона заснувала для себе фонд, на випадок, якщо збожеволіє і доведеться проходити лікування. Розумний хід. Якщо Опал цього б не зробила, її родина напевне звернулася б до дешевшого закладу. Не сказати, що заклад мав би якесь значення для Кобой, яка провела останній рік під наглядом лікарів, які перевіряли її реакцію. Лікар Аргон сумнівався, що Опал помітила б троля, що бив би себе в груди прямо навпроти неї.

Але фонд — не єдине свідоцтво унікальності Опал. Кобой — така пацієнтка, що у всіх на вустах. Після спроби гоблінської тріади Б'ва Келл захопити владу ім'я Опал Кобой згадували по всьому світі. Піксі-мільярдерка вступила в змову з офіцером ЛЕП у відставці Брайаром Каджоном і фінансово підтримувала війну в Небесному місті. Кобой зрадила своїх родичів, а тепер її зрадив власний розум.

Останні шість місяців перебування Кобой у клініці журналісти обложили двері її палати, вимагаючи звіту про кожен її рух. ЛЕП цілодобово чергувала біля дверей, і всі в лікарні звикли до постійних перевірок і сурових поглядів. Пільг не мав ніхто. Навіть у доктора Аргона час від часу брали зразки ДНК, аби впевнитися, що він саме той, за кого себе видає. Ризикувати з Кобой ЛЕП не хотіли. Якщо вона втече з Аргонової клініки, над ними не лише сміятимуться всі ельфи, але й на свободі опиниться дуже небезпечний злочинець.

Але час спливав, щоранку біля дверей було дедалі менше камер. Урешті-решт, скільки можна сидіти, коли не відбувається нічого цікавішого за пускання слини? Поступово кількість чергових ЛЕП знизили з дюжини до шести, і врешті-решт на зміні лишився тільки один охоронець. Куди дінеться Опал Кобой? Так думали впливові особи. За нею стежило з десятків камер двадцять чотири години на добу.

Під шкіру передпліччя їй вживили спеціальний чіп, що будь-якої хвилини допоможе повернутися в сон, ДНК перевіряють чотири рази на день. Навіть якщо хтось допоможе Опал вибратися з палати, що він з нею робитиме? Піксі сама на ногах не втримається, і всі датчики показують, що мозкова активність у неї ледь відхиляється від прямої лінії.

Отже, зрозуміло, що доктор Аргон дуже пишався своєю пацієнткою і частенько згадував її ім'я на званих вечірках. Відколи в клініку привезли Опал Кобой, у світі стало дуже модним мати родичів у терапевтичному відділку. Майже кожна родина зі списку заможних віднайшла на горищі якогось божевільного дядька. І тепер цей божевільний дядько отримав найкращий догляд у розкішній клініці.

Якби ж то кожен ельф у клініці був таким слухняним, як Опал Кобой! Усе, що їй було потрібно,— кілька внутрішньовенних трубок і монітор, а це з верхом оплачувалося її внесками у фонд за перші шість місяців. Доктор Аргон гаряче сподівався, що маленька Опал ніколи не отямиться. Бо якщо отямиться, ЛЕП потягнуть її до суду. А щойно Опал переведуть до в'язниці, її рахунки заморозять, у тому числі і фонд у клініці. Ні, чим довше триває сон Опал, тим краще для всіх, особливо для неї. Тому що через тонкий череп і великий розмір мозку піксі дуже вразливі до деяких захворювань, як-от кататонія, амнезія і нарколепсія. Тож цілком можливо, що її кома триватиме кілька десятиліть. А навіть якщо вона і прийде до тями, дуже вірогідно, що її пам'ять лишиться замкненою в якомусь ящикку величезного мозку піксі.

Доктор Дж. Аргон щовечора проводив обхід. Він уже не часто власноруч проводив процедури, але вважав, що персонал має відчувати його присутність. Якщо інші лікарі знатимуть, що Джербал Аргон тримає руку на пульсі, то скоріше за все вони і своїх рук з пульсу не знімуть.

Аргон завжди лишав Опал наостанок. Він заспокоювався, коли бачив, як маленька піксі спить, підключена до системи. Дуже часто в кінці робочого дня він навіть заздрич Опаловому існуванню. Коли піксі не змогла витримати перевантаження, її мозок просто вимкнувся, лишилися тільки життєво важливі функції. Вона дихала, час від часу монітори реєстрували щось схоже на сон. Але крім цього, як би не хотілося чогось віднайти, Опал Кобой більше не було.

Тієї фатальної ночі Джербал Аргон почувався більш напруженим,

ніж зазвичай. Його дружина подала на розлучення на підставі того, що він і шести зв'язних слів *їй не* сказав за останні два роки, Рада погрожувала відізвати державний грант, бо він заробляв непогані гроші на нових пацієнтах, і стегно боліло так, що ніяка магія його не брала. Цілителі сказали, що все у нього в голові. Вони думають, що це смішно.

Аргон кульгав по східному крилу лікарні, перевіряв плазмові монітори кожного пацієнта, що висіли біля дверей палат. Кривився щоразу, коли ліва нога торкалася підлоги.

Біля палати Опал було два піксі-прибиральники, Мервелл і Дискант Брілл. Витирали пил особливими щіточками. Піксі — чудові робітники. Методичні, терплячі, рішучі. Якщо піксі отримав наказ щось зробити, можна бути впевненим, що він це зробить. Плюс вони були дуже милими, з такими дитячими обличчями і непропорційно великими головами. У більшості людей настрої поліпшувався, варто було лише поглянути на піксі. Така собі ходяча терапія.

— Доброго вечора, хлопці! — привітався Аргон.— Як там наша улюблена пацієнтка?

Мерв, старший із близнюків, поглянув на лікаря поверх щіточки.

— Жодних змін, жодних змін, Джеррі,— сказав він.— Якимсь здалося, що вона пальцем на носі ворухнула, але виявилось, то витівки освітлення.

Аргон розсміявся, але сміх був вимушений. Не подобалося йому, коли його називали Джеррі. Врешті-решт, це його клініка, він заслуговує на повагу. Але хороший прибиральник — це як золотий пил, а брати Брілл підтримували лікарню в бездоганному стані уже майже два роки. Брілли і самі були винятковими. Близнюки серед ельфів траплялися дуже рідко. Мервелл і Дискант були єдиною такою парою в Небесному місті. їх показували у кількох телевізійних програмах, у тому числі ток-шоу з найвищим рейтингом.

Чергував сьогодні капрал ЛЕП Граб Кельп. Коли Аргон дійшов до кімнати Опал, капрал дивився фільм через відеоокуляри. Аргон не звинувачував його. Охороняти Опал Кобой так само цікаво, як дивитися, як ростуть нігті на пальцях.

— Гарний фільм? — увічливо поцікавився лікар.

Граб підняв окуляри.

— Непоганий. Людський вестерн. Багато стрілянини і шпигунів.

— Може, мені дасте, коли подивитесь?

— Жодних проблем, докторе. Але обережно. Людські диски дуже дорогі. Я вам його загорну в ганчірочку.

Аргон кивнув. Він пригадав Граба Кельпа. Це той офіцер, який так піклується про своє добро. Він уже дві скарги написав до ради директорів клініки щодо клепки в підлозі, яка пошкрябала йому черевики.

Аргон подивився на монітор Кобой. Дані на плазмовому екрані постійно оновлювалися завдяки сенсорам, що були приєднані до її скронь. Жодних змін, як він і очікував. Життєво важливі функції протікають нормально, активність мозку мінімальна. Трохи раніше їй щось снилося, але зараз мозок заспокоївся. І нарешті, немов йому край необхідне було те свідчення, підшкірний імплант підтвердив, що перед ним була саме Опал Кобой. Як правило, такі чіпи вживляли в голову, але черепи у піксі занадто крихкі для таких операцій.

Джербал набрав персональний код на кодовому замку на дверях. Панель відсунулася, і за нею відкрилася простора кімната. На підлозі лагідно мерехтіли вогники. Стіни зроблені з м'якого пластику. З колонок лунають звуки природи. Саме зараз по камінцях дзюрчить струмочок.

Посередині кімнати на спеціальному пристрої висіла Опал Кобой. До ремінців кріпилися гелеві подушечки, до того вони автоматично підстроювалися до всіх рухів пацієнта. Якби Опал отямилася, підвісна система перетворилася б на сітку і не дозволила б їй отримати пошкодження.

Аргон перевірів датчики, переконався, що вони добре тримаються на лобі Кобой. Підняв одне повіко, посвітив на зіницю маленьким ліхтариком. Та трохи звузилася, але очі Опал не відвернула.

— Ну, розкажеш мені щось сьогодні, Опал? — тихо запитав лікар.
— Вступну главу моєї книги?

Аргонові подобалося говорити з Кобой, на випадок, якщо вона чує. Коли вона отямиться, міркував він, зв'язок між ними буде вже налагоджено.

— Нічого? Ані дрібнички?

Опал не відреагувала. Як і завжди протягом року.

— Ну і добре,— сказав Аргон, витяг з кишені останню ватну паличку і взяв мазок із її рота.— Може, завтра, га?

Провів паличкою по спеціальній поверхні на своєму планшеті.

Через секунду на крихітному екрані висвітилося ім'я Опал.

— ДНК ніколи не бреше,— пробурмотів Аргон і кинув паличку до корзини зі сміттям.

Джербал Аргон востаннє поглянув на пацієнтку і повернувся до дверей.

— Спи, Опал,— сказав він майже лагідно.

Він знову заспокоївся, навіть забув про біль у стегні. Кобой була дуже далеко, там де і завжди. Скоро вона не отямиться. Фонд Кобой у безпеці.

Дивно, як іноді можуть помилятися гноми.

Опал Кобой була не в комі, але вона не була і притомною. Вона була десь посередині, плавала в текучому світі медитації, де всі спогади схожі на кольорові бульбашки світла, що повільно спливають у свідомості.

З підліткового віку Опал навчалася у Голи Швіма, гуру очищувальної коми. Теорія Швіма полягає в тому, що існують більш глибокі рівні сну, ніж ті, які доводиться переживати більшості ельфів. Стану очищувальної коми можна досягнути лише після кількох десятиріч навчання і практики. Опал досягла своєї першої очищувальної коми, коли їй було чотирнадцять.

Переваги очищувальної коми в тому, що ельф не лише прокидається наче після відпочинку, увесь цей час він думає або — як у цьому випадку — складає плани. Кома Опал була такою повною, що її розум майже відділився від тіла. Вона змогла надурити датчики і не відчувала ніякого сорому від того, що її годували через трубки і міняли пелюшки. Рекорд свідомо викликаної коми — сорок сім днів. Опал уже провела в такому стані одинадцять місяців і не мала наміру продовжувати далі.

Коли Опал Кобой об'єднала зусилля з Брайаром Каджоном і його гоблінами, вона розуміла, що має бути якийсь запасний план. Їхній задум обіграти ЛЕП був геніальним, але завжди існувала можливість, що щось піде не так. І коли це станеться, Опал аж ніяк не хотілося провести решту життя у в'язниці. Єдиний шанс утекти — якщо всі вважатимуть її непритомною. Отже, Опал зайнялася приготуваннями.

Спочатку вона заснувала особливий фонд у клініці Аргона. Так вона буде впевнена, що потрапить у потрібне місце, якщо впаде в очищувальну кому. Наступний крок — упровадити в клініку двох

найвідданіших робітників, щоб допомогли втекти. Тоді вона почала викачувати золото зі свого бізнесу. Вигнанцем без копійки в кишені Опал бути аж ніяк не хотілося.

Останнім кроком було пожертвувати своїм ДНК і дати зелене світло створенню клона, що зайняв би її місце в палаті. Клонування було абсолютно протизаконним, ельфійський закон заборонив його іще п'ятсот років тому після перших експериментів в Атлантиді. Вони були дуже сумнівними з наукової точки зору. Лікарі так ніколи і не змогли створити точний клон ельфа. Клони мали гарний вигляд, але були лише оболонками, і їхнього мозку вистачало лише на те, аби підтримувати основні функції тіла. Їм бракувало іскри справжнього життя. Клон, який повністю виріс, нагадував лише оригінал людини в комі. Ідеально.

Опал збудувала лабораторію-теплицю, подалі від «Лабораторій Кобой», і виділила достатньо грошей, аби проект протримався два роки, — саме стільки, щоб виростити її дорослий клон. Тоді, коли вона захоче втекти з клініки Аргона, замість неї лишиться її ідеальна копія. ЛЕП ніколи не дізнається, що вона зникла.

Як показав час, вона мала рацію щодо плану. Брайар виявився зрадливим, а маленька групка ельфів і людей зробила так, щоб його зрада привела до її падіння. Тепер у Опал з'явилася ціль, що підживлювала її силу волі: вона перебуватиме в комі стільки, скільки потрібно, бо дуже хоче поквитатися. Фоулі, Рут, Холлі Шорт і людина, Артеміс Фаул. Ось хто відповідає за її поразку. Скоро вона звільниться з клініки, а тоді відвідає всіх, хто став причиною її відчаю, і влаштує їм власну маленьку трагедію. Коли ворогів буде знищено, вона зможе перейти до другої частини плану: познайомить Людей Бруду з ельфами гак, щоб цього не можна було виправити стиранням пам'яті. Таємне життя ельфів майже скінчилося.

Мозок Опал Кобой утворив кілька щасливих ендорфінів. Думка про помсту завжди викликала у неї теплі почуття.

Брати Брілл дивилися, як доктор Аргон кульгає коридором.

— Недоумок,— пробурмотів Мерв, збираючи пил у кутку за допомогою телескопічної вакуумної трубки.

— Так і є,— погодився Скант.— Старий Джеррі не зміг би проаналізувати і миску мишачого рагу. Не дивно, що його дружина кидає. Якби він був справжнім психіатром, він би передбачив, що таке може статися.

Мерв склав вакуумну трубку.

— Котра година?

Скант звірився з місяцеметром.

— Десять на дев'яту.

— Добре. Як капрал Кельп?

— Досі дивиться фільм. Не хлопець, а чудо. Маємо зробити все сьогодні. ЛЕП можуть надіслати когось розумнішого на наступну зміну. А якщо чекатимемо довше, клон підросте ще на два сантиметри.

— Твоя правда. Перевір камери.

Скант підняв кришку візка прибиральників, та відкинулася прямо з держакми швабр і мітел, ганчірками і пляшками із різними засобами. Під тацею з вакуумними насадками відкрився кольоровий монітор, поділений на кілька секцій.

— Ну? — прошепотів Мерв.

Скант відповів не відразу, неквапливо перевіряв усі секції. Відео надходило із різних мікрокамер, які Опал установила по всій клініці ще до свого ув'язнення. Власне, камери було зроблено з генетично створеного органічного матеріалу. Тож зображення, що вони передавали, було буквально живим. Перші у світі живі машини. Абсолютно не помітні жодному пристрою, що шукає жучків.

— Лише нічна зміна,— нарешті сказав він.— У цьому секторі нікого, крім капрала Дурня.

— А парковка?

— Чисто.

Мерв простягнув руку.

— Ну от, брате. Час настав. Дороги назад немає. Починаємо? Чи хочемо, аби Опал Кобой повернулася?

Скант здув пасмо чорного волосся зі свого круглого ока.

— Так, бо якщо вона повернеться власними силами, то знайде спосіб, щоб змусити нас страждати,— сказав він, потиснувши братові руку.— Тож, починаємо.

Мерв дістав із кишені пульт. Прилад було налаштовано на надзвуковий приймач, умонтований

у фасад лікарні. А він у свою чергу поєднувався із балоном кислоти, що лежав на генераторі центрального живлення клініки за парковкою. Другий балон розташувався на запасному генераторі в службовому приміщенні у підвалі. Оскільки Мерв і Скант були

прибиральниками, минулого вечора вони дуже легко розмістили ті балони на потрібних місцях. Звісно, клініка Аргона була поєднана із головною системою, але якщо генератори вийдуть із ладу, переключення до головної системи станеться лише через дві хвилини. Готуватися ретельніше потреби немає, врешті-решт, це ж медичний заклад, а не в'язниця.

Мерв глибоко вдихнув, відкрив захисний футляр і натиснув червону кнопку. Інфрачервоний наказ пульта активував два надзвукових заряди. Заряди послали звукову хвилю, яка підірвала балони, і балони вивільнили свій кислотний зміст на генератори живлення клініки. Через двадцять секунд кислота повністю роз'їла генератори, і вся будівля потонула в темряві. Мерв і Сконт швиденько надягли окуляри нічного бачення.

Щойно електрика зникла, на підлозі засвітилися зелені смужки, що показували шлях до виходу. Мерв і Сконт швидко і цілеспрямовано зрушили з місця. Сконт покотив візок, а Мерв пішов до капрала Кельпа.

Габб зняв відеоокуляри.

— Гей,— крикнув він, спантеличений через раптову темряву.— Що відбувається?

— Перебої з електрикою,— відповів Мерв і нашттовхнувся на капрала з добре вирахованою незграбністю.— У нас не проводка, а жах. Кажу, кажу доктору Аргону, але ніхто не хоче витратити гроші на підтримку будівлі, якщо можна купувати круті тачки.

Мерв плів дурниці не заради розваги; він чекав, доки подіє капсула з розчинним снодійним, яку він прикріпив до зап'ястка Габба.

— Кому ти розказуєш,— сказав Габб і раптом часто заморгав.— А мені навіть нову шафу в Поліцейській Плазі не виділили... Пити хочу. Хтось іще хоче? — Габб завмер: почала свою дію сироватка. Через дві хвилини оціпеніння мине, і офіцер ЛЕП прокинеться. Про свою неприємність він не пам'ятатиме, а якщо пощастить, то і не помітить зниклі хвилини.

— Іди,— кинув Сконт.

Мерва вже не було. Він з легкістю набрав код доктора Аргона на дверях Опал. І зробив це навіть скоріше за Аргона, тому що провів безліч годин, тренуючись удома на поцупленому кодовому замку. Аргон змінював код щотижня, але завжди виходило так, що коли лікар закінчував обхід, брати Брілл перебували поряд із палатою Опал. До

середини тижня піксі уже вивчали новий код.

Кодовий замок, що працював від батарейки, блимнув зеленим, і двері відсунулися вбік. Перед ним м'яко погойдувалася Опал Кобой, що висіла, немов жук в екзотичному кокони.

Мерв опустил її вниз на візок. Він рухався швидко, кожен рух було ретельно відпрацьовано. Він закотив рукав Опал і знайшов маленький шрам на передпліччі, куди було вживлено чіп. Обхопив тверду грудку вказівним і великим пальцями.

— Скальпель,— простягнув він руку. Скант передав йому інструмент. Мерв зробив вдих, узяв скальпель і зробив двосантиметровий надріз на шкірі Опал. Всунув вказівний палець в отвір і витяг електронну капсулу. Вона була в силіконовому футлярі, за розміром не більше за таблетку знеболюючого.

— Закривай,— наказав він.

Скант нахилився до рани, притулив до обох країв великі пальці.

— Зцілися,— прошепотів він, і з його пальців з'явилися блакитні іскорки та потекли до рани. За секунду краї шкіри зійшлися, і тільки блідий рожевий шрам нагадував, де був надріз. Шрам, майже ідентичний тому, що вже був. Власна магія Опал висохла кілька місяців тому, оскільки вона була не в тому стані, щоб виконати ритуал.

— Міс Кобой,— сказав Мерв.— Час прокидатися. Доброго ранку!

Він повністю відстебнув Опал від конструкції. Неприємна піксі впала на кришку технічного візка. Мерв поплескав її по щоках, обличчя в неї порожевіло.

Дихання трохи почастішало, але очі лишалися заплющеними.

— Потруси її,— сказав Скант.

Мерв витяг із куртки ЛЕПівський електричний кийок. Увімкнувся і доторкнувся до ліктя Опал. Тіло піксі спазматично смикнулося, і Опал Кобой повернулася до тям. Спляча прокинулася від жаху.

— Каджоне,— закричала вона,— ти мене зрадив!

Мерв схопив її за плече.

— Міс Кобой. Це Мервелл і Дискант. Час.

Опал дивилася на них, широко розплющивши очі.

— Брілл? — видихнула вона через кілька секунд.

— Саме так. Мерв і Скант. Час іти.

— Іти? Що це означає?

— Забиратися геть,— квапливо пояснив Мерв.— Маємо лише

хвилину.

Опал потрусила головою, повертаючись із трансу.

— Мерв і Скант. Час іти.

Мерв допоміг їй піднятися з візка.

— Правильно. Клон готовий.

Скант зняв фольгу з нижньої частини візка. Всередині лежала копія Опал Кобой в лікарняному вбранні. Клон, ідентичний до останньої фолікули. Скант зняв з обличчя клона кисневу маску, витягнув із візка і почав прикріпляти до апарата підтримки.

— Дивовижно,— потерла Опал шкіру клона пальцями.— Я справді така красива?

— Так,— сказав Мерв.— Навіть більше.

Раптом Опал засичала:

— Дурні! У неї очі розплющені. Вона може мене побачити!!

Скант квапливо закрити клоніві очі.

— Не хвилюйтеся, міс Кобой, вона нікому нічого не скаже, навіть якщо розшифрують її мозок.

Опал непевно залізла у візок.

— Але її очі реєструють те, що бачать. Фоулі може додуматися перевірити. Клятий кентавр.

— Не переймайтеся через це, міс,— сказав Скант, закриваючи низ візка фольгою.— Дуже скоро Фоулі буде не до цього.

Опал натягнула на обличчя кисневу маску.

— Пізніше,— глухо сказала вона через маску.— Поговоримо пізніше.

Кобой заснула природним сном, утомлена цією невеличкою процедурою. Повністю її тіло відновить свої функції лише через кілька годин. Після такої коми навіть існував ризик, що Опал уже не буде такою розумною, як колись.

— Час? — запитав Мерв.

Скант глянув на місяцеметр.

— Лишилося тридцять секунд.

Мерв закінчив пристібати ремінці. Зупинився лише, щоб змахнути піт з чола і зробив ще один надріз скальпелем, цього разу на передпліччі клона, вставив капсулу. Доки Скант закривав рану магiчними іскрами, Мерв поправив речі на фальшивому візку.

Скант нетерпляче забубонів:

— Вісім секунд, сім. Це востаннє, коли я витягну боса із клініки і заміняю на клона.

Мерв розвернув візок на колесах і виштовхав його за двері.

— П'ять... чотири...

Скант востаннє оглянувся, пробіг поглядом по всьому, чого вони торкалися.

— Три... два...

Вони вийшли, зачинивши за собою двері.

— Один...

Капрал Граб різко гойднувся, здригнувся і прокинувся.

— Гей... Якого?.. Я пити хочу! Хтось іще пити хоче?

Мерв запхав у візок окуляри нічного бачення, витер пота.

— Тут таке повітря. Мені завжди пити хочеться. Дуже голова болить.

Граб почесав перенісся.

— І в мене теж. Щойно увімкнуть світло, напишу скаргу.

Саме цієї миті увімкнулося світло. Одна за одною спалахнули лампочки по всій довжині коридора.

— Ну от,— посміхнувся Скант.— Паніка скінчилася. Брате, може, тепер нам придбають новий генератор?

У кінці коридора з'явився доктор Аргон. Він ішов так швидко, що майже не відставав від лампочок.

— А нога у вас значно краще, Джеррі,— зауважив Мерв.

Доктор Аргон не звернув на піксі уваги. Очі в нього були широко розплющені, дихав він часто і переривчато.

— Капрале Кельп,— ледь вимовив він.— Кобой... вона? Вона?..

Граб закотив очі.

— Заспокойтеся, докторе. Міс Кобой висить там, де ви її і залишили. Подивіться.

Аргон сперся долонями об стіну, перевірів цифри на моніторі.

— Так, жодних змін. Жодних змін. Двохвилинні перебої, але все гаразд.

— Я ж казав,— знизав плечима Граб.— І коли вже ви тут, хочу поговорити з вами про мій головний біль.

Аргон відмахнувся.

— Мені потрібна ватна паличка. Сканте, маєш?

Скант поплескав по кишнях.

— Вибач, Джеррі. Жодної.

— Не називай мене Джеррі! — гримнув Джербал Аргон, відкриваючи кришку візка.— Десь тут мають бути ватні палички.— Обличчям гнома котився піт.— Ви ж прибираєте в лікарні! — Він рився у візку, шкрябаючи пальцями по фальшивому дну.

Мерв відсунув його, доки той не знайшов потаємне відділення чи шпигунський монітор.

— Тримайте, лікарю,— схопив він коробку з паличками.— Місячний запас. Чистіть вуха досхочу.

Аргон вихопив одну, інші посипалися на підлогу.

— ДНК ніколи не бреше,— пробурмотів він, набираючи код на замку.— ДНК ніколи не бреше.

Він забіг до палати і швидко сунув паличку в рота клону. Брати Білл затамували подих. Вони сподівалися, що коли це станеться, їх у клініці вже не буде. Аргон провів паличкою по планшету. За мить на крихітному плазмовому екрані висвітилося ім'я Опал Кобой.

Аргон з полегшенням зітхнув, сперся руками об коліна. Сором'язливо поглянув на свідків.

— Перепрошую. Запанікував. Якби ми втратили Кобой, клініка б цього не пережила. Мабуть, я трохи параноїк. Обличчя можна підробити, але...

— ДНК ніколи не бреше,— хором закінчили Мерв і Скант.

Граб знову надів відеоокуляри.

— Здається, докторові Аргону потрібен невеличкий відпочинок.

— Авжеж,— гмикнув Мерв і поштовхав візок до службового ліфта.

— Ну, ходімо, брате. Потрібно розібратися з електрикою.

Скант потупотів за ним коридором.

— Як думаєш, що там таке?

— Маю певні підозри. Спробуємо оглянути генератор за парковкою чи в підвалі.

— Як скажеш. Урешті-решт, ти старший.

— І мудріший,— додав Мерв.— Не забувай.

Піксі йшли коридором, і некваплива бесіда приховувала той факт, що коліна в обох трусяться, а серця калатають за ребрами. Лише коли вони прибрали залишки кислотних бомб і попрямували додому, дихання повернулося до норми.

У квартирі, де вони жили разом із Скантом, Мерв дістав Кобой з її

схованки. Усі побоювання, що інтелект Опал постраждає після довгого сну, відразу ж зникли. Очі у їхнього працедавця були блискучими і свідомими.

— Додайте мені швидкості,— сказала вона, непевно вилізаючи з візка. Хоча розум її повністю увімкнувся, знадобиться ще кілька днів електромасажу, щоб повернувся нормальний тонус м'язів.

Мерв допоміг їй пересісти на низеньку канапку.

— Усе на місці. Гроші, хірург, усе.

Опал жадібно напилася, прямо із глечика з активованою водою, що стояв на журнальному столику.

— Добре, добре. А як там мої вороги?

Скант став поруч із братом. Вони були майже ідентичними, хіба що брови у Марва були трохи ширші. Він завжди вважався розумнішим.

— Ми за ними спостерігали, як ви і просили.

Опал аж пити припинила.

— Просила?

— Наказали,— пробелькотів Скант.— Звісно, наказали. Саме це я і хотів сказати.

Кобой примружила очі.

— Сподіваюся, у братів Брілл не виникло потягу до незалежності, доки я спала.

Скант трохи нахилився, майже вклонився.

— Ні, ні, міс Кобой. Ми живемо, щоб прислуговувати. Лише щоб прислуговувати.

— Так,— погодилася Опал.— І живете, доки прислуговуєте. А тепер до моїх ворогів. Вони живі і здорові, я так думаю?

— Так. Джуліус Рут міцнішає на посаді командира ЛЕП. Його кандидатуру висунули до Ради.

Опал посміхнулася, і то була небезпечна усмішка вовчиці.

— Рада. З такої висоти падатиме! А Холлі Шорт?

— Повернулася до виконання обов'язків. Шість удалих розвідувальних операцій відколи ви впали в кому. Її збираються підвищити до майора.

— Теж мені, майор. Найменше, що ми можемо зробити,— подбати, аби того підвищення ніколи не відбулося. Я маю намір зруйнувати кар'єру Холлі, щоб вона померла в ганьбі.

— Кентавр Фоулі такий же пихатий, як і завжди,— продовжив

Скант Брілл.— Пропоную щось особливо огидне...

Опал підняла тендітний палець, зупиняючи його.

— Ні. З Фоулі поки що нічого не станеться. Його переможе власний інтелект. За моє життя мене двічі перевершили. Обидва рази Фоулі. Щоб його вбити, не потрібно бути генієм. А я хочу бачити його переможеним, приниженим і самотнім.— Вона радісно сплеснула в долоні.— І вже тоді я його вб'ю.

— Ми спостерігаємо за всіма зв'язками Артеміса Фаула. Більшу частину останнього року цей юнак намагається знайти якусь картину. Ми відстежили її, вона в Мюнхені.

— Картину? Справді? — В мозку Опал закрутилися коліщата.— Так, маємо дістатися до неї швидше за нього. Може, додамо щось до цього витвору мистецтва.

Скант кивнув.

— Так. Це не проблема. Вирушаю сьогодні ввечері.

Опал розтяглася на канапці, немов кішка на сонечку.

— Добре. Схоже, день буде чудовий. А тепер пошліть за хірургом.

Брати Брілл перезирнулися.

— Міс Кобой? — почав Мервелл трохи знервовано.

— Так, що там у вас?

— Хірург. Наслідки такої операції змінити не можна, навіть за допомогою магії. Ви впевнені, що не хочете подумати?..

Опал підстрибнула з канапи. Щоби в неї аж розжарілися з люті.

— Думати? Хочете, аби я подумала? А що, на вашу думку, я робила весь цей рік? Думала! Двадцять чотири години на добу. До біса магію. Магія не допомогла мені втекти. Наука допомогла. Наука — моя магія. Досить поради, Мерве, або твій брат лишиться єдиною дитиною. Зрозумів?

Мерв закам'янів. Він ще не бачив, щоб Опал так сердилася. Кома її змінила.

— Так, міс Кобой.

— Ну, кличте хірурга.

— Негайно, міс Кобой.

Опал опустила на канапу. Скоро все повернеться на свої місця. Вороги будуть або знищені, або дискредитовані. А коли владнаються всі ці надокучливі дрібниці, вона продовжить своє нове життя. Кобой потерла кінчики загострених вушок. Цікаво, подумала вона, який вигляд

у неї буде, коли вона стане людиною?

ГЛАВА 2: ЕЛЬФІЙКА-ЗЛОДІЙКА

Мюнхен, Німеччина, наш час

Злодії мають власний фольклор. Історії про винахідливі крадіжки і ризиковані пограбування. Одна така легенда розказує про єгипетського викрадача-кота, Фазіля Махмуда, який удерся на баню базиліки Святого Петра, щоб звідти стрибнути на єпископа і вкрати його посох.

Інша історія стосується жінки, Рудої Мері Кенеллі, яка вбралася в герцогиню і видурила собі перепустку на коронацію короля Англії. В палаці заперечують, що така подія взагалі відбувалася, але час від часу на аукціонах спливає корона, дуже схожа на ту, що зберігається в лондонському Тауері.

Та найцікавіша легенда — про втрачений шедевр Ерве. Кожен школяр молодших класів знає, що Паскаль Ерве — французький імпресіоніст, що напрочуд красиво змальовував ельфів. І кожен агент у світі мистецтва знає, що роботи Ерве поступаються ціною лише самому Ван Гогу, і торги починаються з п'ятдесяти мільйонів євро.

В ельфійській серії Ерве п'ятнадцять полотен. Десять можна побачити у французьких музеях, інші п'ять — у приватних колекціях. Але ходять чутки про шістнадцяту. У верхніх ешелонах кримінального світу пошепки переказують, що існує ще одна робота — «Ельфійка-зłodійка», — на якій зображено, як ельфійка викрадає людську дитину. За легендою, Ерве подарував картину красуні-турчанці, яку зустрів на Єлисейських Полях.

Дівчина розбила серце художника і продала картину британському туристу за двадцять франків. Через кілька тижнів картину із будинку англійця викрали. З того часу вона кочує світом з однієї приватної колекції до іншої. Відколи Ерве написав свій шедевр, його, за переказами, викрадали п'ятнадцять разів. Але відрізняє цю крадіжку від мільярда інших, скоєних за цей час, те, що перший злодій вирішив залишити картину собі. Як і всі інші.

«Ельфійка-зłodійка» став бажаним трофеєм для найкращих злодіїв світу. Лише дюжина знає про її існування, і лише горстка — про її

місцезнаходження. Ця картина для викрадачів — те ж саме, що і премія Тернера для митців. Той, хто поцупить шедевр, визнається найдосвідченішим злодієм свого покоління. Мало хто про це знає, а ті, хто знають, зі штанів вистрибують, аби її роздобути.

Звісно, Артемис Фаул знав про існування «Ельфійки-зłodійки» і зовсім недавно дізнався про його місцезнаходження. Непереборна спокуса випробувати свої можливості. Якщо йому це вдасться, він стане наймолодшим злодієм в історії, хто добився такого успіху.

Його охоронця, євразійця Батлера, не дуже радував останній проект молодого хазяїна.

— Мені це не подобається, Артемісе,— сказав Батлер низьким скрипучим голосом.— Моя інтуїція підказує, що це пастка.

Артемис уставив батарейки в маленький ігровий комп'ютер.

— Звісно, пастка,— погодився чотирнадцятирічний ірландський хлопець.— «Ельфійка-зłodійка» заманує викрадачів уже багато років. Але від цього справа стає ще цікавішою.

Вони їхали по мюнхенській Марієнплац на взятому напрокат «Хаммері Н2». Військовий автомобіль був не зовсім у стилі Артемиса, але цілком у стилі тих людей, за кого вони себе видавали. Артемис сидів позаду і почувався дуже безглуздо, бо замість звичного костюма на ньому був одяг нормального підлітка.

— Це вбрання абсурдне,— зауважив він, застібаючи блискавку на штани.— Який сенс у каптурі, якщо він промокає? А всі ці написи? Відчуваю себе ходячою рекламою. І джинси сидять якось не так. Звисають мало не до колін.

Батлер посміхнувся, поглянувши в дзеркало заднього виду.

— Мені здається, ви маєте гарний вигляд. Джульєтта сказала б, що ви поганий.

Джульєтта, молодша Батлерова сестра, зараз саме подорожувала Америкою з групою мексиканських борців, намагаючись пробитися до слави. Виступала вона під звучним псевдонімом Нефритова Принцеса.

— Я дійсно почувався погано,— зізнався Артемис.— А оці кросівки? Хіба можна бігати у взутті з підшвою в десять сантиметрів? Я немов на ходулях. Чесно, Батлере, щойно ми повернемося до готелю, я позбавлюся цього вбрання. Скучив за своїми костюмами.

Батлер повернув на їм Тал, де було розташовано «Міжнародний банк».

— Артемісе, якщо вам незручно, то, може, ми відкладемо операцію?

Артеміс сунув комп'ютер у рюкзак, де вже було кілька тінейджерських штучок.

— Ні в якому разі. Щоб іще раз організувати таку можливість, знадобиться місяць.

Три тижні тому Артеміс зробив анонімне пожертвування до фонду школи для молодих джентльменів Сент-Бартлебі з умовою, що всі хлопчики, що навчаються там третій рік, здійснять подорож до Мюнхена на Європейський шкільний ярмарок. Директор із задоволенням виконав бажання спонсора. Отже тепер, поки всі хлопці роздивлялися технічні чудеса на виставці на мюнхенському олімпійському стадіоні, Артеміс прямував до «Міжнародного банку». Гіней, директор школи, був переконаний, що Батлер везе бідолашного учня до кімнати в готелю.

— «Крейн і Спарроу», мабуть, уже кілька разів перевісили картину цьогоріч. Я б саме так і зробив. Хто знає, де вона буде через шість місяців?

«Крейн і Спарроу» — британська юридична фірма, вивіскою якої прикривалися напрочуд удалі викрадення і переховування вкраденого. Артеміс уже давно підозрював, що «Ельфійка-зłodійка» належить саме їм. Підтвердження цьому він отримав місяць тому, коли приватний детектив, якого він найняв шпигувати за «Крейн і Спарроу», доповів, що помітив, як тубу з якоюсь картиною перевозили до «Міжнародного банку». Можливо, то і була «Ельфійка-зłodійка».

— Такого шансу може більше і не трапитися, доки я не виросту,— продовжив ірландський хлопець.— Навіть і мови бути не може, щоб чекати так довго. Франц Герман викрав «Ельфійку-зłodійку», коли йому було вісімнадцять. Я маю побити цей рекорд.
Батлер зітхнув.

— Згідно зłodійській легенді, Герман викрав картину 1927 року. Просто поцупив портфеля. Сьогодні процес набагато складніший. Нам доведеться серед білого дня відімкнути сейф в одному з найбезпечніших банків світу.

Артеміс Фаул посміхнувся.

— Так. Багато хто сказав би, що це неможливо.

— Сказав би,— погодився Батлер, паркуючи «Хаммер».— Багато

розумних людей. Особливо хлопців, що поїхали на екскурсію з класом.

Вони увійшли в банк крізь обертові двері й опинилися в вестибюлі, де було повно камер спостереження. Батлер ішов попереду, рішуче прямуючи по підлозі з мармуру із золотими прожилками до інформаційного віконця. Артеміс тупотів слідом, погойдуючи головою під якусь музику на портативному CD-плеєрі. Власне, плеєр був порожнім. На Артеміс! були дзеркальні сонячні окуляри, які приховували очі, але дозволяли непомітно оглянути приміщення банку.

«Міжнародний банк» у певних колах славився тим, що має найзахищеніші депозитні сейфи, обійшовши навіть Швейцарію. Поговорювали, що якби відчинити всі сейфи і висипати їхній уміст на підлогу, то на мрамурі опиниться десята частина всіх багатств світу — коштовності, боргові розписки, готівка, цінні папери, витвори мистецтва,— і принаймні половину із цього було викрадено у законних власників. Проте Артеміса всі ці скарби не цікавили. Може, іншим разом.

Батлер зупинився біля інформаційного віконця; тоненький монітор накрила широка тінь. Худий чоловік за монітором підняв голову, щоб поскаржитися, але передумав. Кремезна постать Батлера часто саме так і впливала на людей.

— Чим можу вам допомогти, гер?..

— Лі. Полковник Хав'єр Лі. Хочу відкрити депозитний сейф,— відповів Батлер бездоганною німецькою.

— Так, полковнику. Звісно. Мене звать Бертольт, і сьогодні я вам допомагатиму.— Однією рукою Бертольт відкривав на комп'ютері файл полковника Хав'єра Лі, іншою крутив олівець, немов мініатюрний поліцейський кийок.— Потрібно лише виконати стандартну процедуру перевірки. Можна ваш паспорт, будь ласка?

— Звісно,— протягнув Батлер у віконце паспорт громадянина Народної Республіки Китай.— Я і не думав, що можна обійтися без ретельної перевірки.

Бертольт тонкими пальцями взяв паспорт, спочатку роздивився фото, потім поклав паспорт у сканер.

— Альфонсе,— гримнув Батлер на Артеміса,— припини крутитися і стань рівно, сину. Ти так горбишся, що мені іноді здається, що у тебе взагалі немає хребта.

Бертольт посміхнувся так нещиро, що це помітив би навіть малюк.

— Альфонсе, приємно познайомитись.

— Така ж фігня,— також нещиро озвався Артеміс.

Батлер похитав головою.

— Мій син не вміє спілкуватися. Не дочекаюся, коли його вже в армію заберуть. Тоді побачимо, чи зроблять вони з нього чоловіка.

Бертольт співчутливо закивав.

— У мене дівчинка. Шістнадцять років. Вона за телефоном проводить більше часу на тиждень, ніж уся родина за їдою.

— Підлітки. Усі однакові.

Комп'ютер пікнув.

— Так, з вашим паспортом усе гаразд. Тепер мені потрібен ваш підпис.

Бертольт підсунув планшет. До нього кріпилася цифрова ручка. Батлер її взяв і нашкрябав підпис. Підпис співпаде. Як інакше. Це ж почерк самого Батлера, і полковник Хав'єр Лі — одна з кількох дюжин вигаданих особистостей, які охоронець створив за кілька років. Паспорт також справжній, хоча цього не можна сказати про інформацію, що в ньому міститься. Батлер купив його кілька років тому у секретаря китайського дипломата в Ріо-де-Жанейро.

Комп'ютер знову пискнув.

— Добре,— сказав Бертольт.— Ви саме той, за кого себе видаєте. Я відведу вас до кімнати з депозитними сейфами. Альфонс піде з нами?

— Звісно,— відповів Батлер.— Якщо лишити його тут, він обов'язково щось утне, і його заарештують.

Бертольт оцінив жарт.

— Ну, тоді дозвольте мені зауважити, полковнику, він потрапив туди, куди потрібно.

— Дуже смішно, чуваче,— пробурмотів Артеміс.— Тобі варто із власним шоу виступати.

Але коментар Бертольта був дуже слухним. У помешканні було повно озброєних охоронців. При першій же загрозі вони пересунуться на стратегічні позиції і перекриють усі виходи.

Бертольт повів їх до броньованого ліфту і приклав до камери біля дверей своє посвідчення.

Підморгнув Артемісу:

— У нас тут особлива система охорони, юначе. Усе це дуже цікаво.

— Знаю. Зараз знепритомнію,— закотив очі хлопець.

— Поводься чемно, сину,— кинув йому Батлер.— Бертольт просто намагається підтримати бесіду.

Банківський службовець Артемісів сарказм витримав.

— Може, коли виростеш, Альфонсе, і ти тут працюватимеш, та?

Артеміс уперше щиро посміхнувся, і від цієї посмішки у Бертольта чомусь спина сиротами узялася.

— Знаєш, Бертольте, мені здається, що найкраща робота для мене саме в банку.

Незручну тишу, що запанувала після цих слів, порушив голос із крихітного динаміка під камерою.

— Так, Бертольте, ми тебе бачимо. Скільки?

— Двоє,— відповів Бертольт.— Один власник і один неповнолітній. Хочуть відкрити сейф.

Двері ліфта розсунулися, за ними відкрився сталевий куб, у якому не було ані кнопок, ані панелей, просто в одному куті кріпилася камера. Вони увійшли всередину, і ліфт запрацював. Артеміс помітив, що коли ліфт почав опускатися, Бертольт стиснув кулаки.

— Гей, Бертольте! Що за проблема? Це ж лише ліфт!

Чоловік вимушено посміхнувся. Під вусами ледь блиснули зуби.

— А ти все помічаєш, Альфонсе. Мені не подобаються тісні помешкання. А тут ще й панелі керування немає заради безпеки. Ліфтом керують із кабінету охорони. Якщо він зламається, то нас урятують лише охоронці. І ця штука практично герметична. А якщо у охоронця станеться серцевий напад? Чи він піде кави попити? Ми ж усі...

Відчайдушну промову чиновника перервало шипіння дверей ліфта. Вони прибули на поверх, де розташовувалися депозитні сейфи.

— Ну от.— Бертольт промокнув лоба паперовою хусточкою. У зморщі між бровами лишився клаптик паперу і затріпотів під струмом повітря з кондиціонерів, як вітровий конус.— Бачите, усе безпечно. Жодних причин для хвилювання. Усе добре,— знервовано розсміявся він.— Ходімо?

Біля ліфта на них чекав величезний охоронець. Артеміс помітив у нього пістолет і шнур від навушників, що оповивав шию.

— Вилькоммен, Бертольте, ти все зробив за один раз. Знову.

Бертольт змахнув із лоба залишки носовичка.

— Так, Курте, зробив, і не думай, що я не помітив зневаги у твоєму

голосі.

Курт поблажливо зітхнув, але так, щоб його почули.

— Прошу, вибач мою фобію, земляче,— сказав він Батлерові.— Його все лякає, від павуків до ліфта. Диво, як він узагалі з ліжка вибирається. А тепер, будь такий ласкавий, стань на отой жовтий квадратик і підніми обидві руки на рівень плечей.

На металевій підлозі дійсно був жовтий квадратик. Батлер ступив на нього, підняв руки. Курт оглянув його так ретельно, що офіцер митниці почервонів би від сорому, а тоді запросив пройти крізь рамку металодетектора.

— Чисто,— голосно сказав він. Мабуть, слова призначалися для мікрофона на лацкані піджака і передавалися до кабінету охорони.

— Ти наступний, хлопче,— сказав Курт.— Та сама процедура.

Артемій підкорився і незграбно ступив на квадрат. Руки він ледь підняв.

— Альфонсе! — зиркнув на нього Батлер.— Роби, що тобі сказали. Якщо так поводитимешся в армії, будеш туалети чистити.

Артемій похмуро відповів:

— Так, полковнику, але ж ми зараз не в армії, чи не так?

Курт зняв зі спини хлопця рюкзак, перевірів, що всередині.

— Що це таке? — запитав він, витягуючи складену металеву конструкцію.

Артемій узяв цю конструкцію і трьома швидкими рухами розкрив її.

— Це скутер, чуваче. Може, чув про такі? Транспорт, що не забруднює повітря, яким ми дихаємо.

Курт забрав скутер, покрутив колеса, перевірів місця з'єднання.

— Звісно, це ще й лазерний ніж,— гмикнув Артемій,— щоб розрізати дверцята ваших сейфів.

— Дотепний малий,— пробурчав Курт і запхав скутера в рюкзак.— А це що?

Артемій увімкнув гру.

— Комп'ютер для ігор. їх виграли, щоб підлітки не розмовляли з дорослими.

Курт покосився на Батлера.

— Розумник він у вас, містере. От би в мене такий був,— Він дзенькнув зв'язкою ключів, що висіли у хлопця на паску.— А це що?

Артеміс почував потилицю.

— Е-е... Ключі?

Курт заскреготів зубами.

— Знаю, що ключі, хлопче. Від чого вони?

Артеміс знизав плечима.

— Усяке. Шафа в школі. Замок скутера. Кілька щоденників. Таке інше.

Охоронець оглянув ключі. Досить прості, складного замка не відчинять. Але за правилами ключів у банку не дозволялося. Через металодетектор можна проносити тільки ключі від сейфів.

— Вибач. Ключі залишаться тут.— Курт клацнув замочком брелока і поклав ключі на тацю.— Забереш, коли повертатимешся.

— Тепер можна іти?

— Так,— сказав Курт.— Будь ласка, проходи, але спочатку передай рюкзак через детектор батькові.

Артеміс простягнув сумку крізь металеву рамку Батлеру. Потім пройшов сам. Пролунав сигнал.

Курт нетерпляче пройшов за ним.

— На тобі є щось іще металеве? Пряжка? Монети?

— Гроші? — хмикнув Артеміс.— Якби ж то.

— Чому ж тоді детектор спрацював? — спантеличено запитав Курт.

— Здається, я знаю,— сказав Артеміс.

Він сунув палець за верхню губу і відтягнув її. На зубах блиснули дві металеві дужки.

— Брекети. Це все пояснює,— кивнув охоронець.— Детектор напрочуд чутливий.

Артеміс витяг пальця.

— Теж діставати? Зривати з зубів?

Курт сприйняв це буквально.

— Ні, здається і так усе гаразд. Проходи. Але поведься як слід. Тут банк, а не майданчик для ігор.— Курт заговк і показав на камеру над головою.— Не забудь, я стежитиму.

— Стеж скільки завгодно,— нахабно заявив Артеміс.

— Не сумнівайся, хлопче. Спробуєш хоч на якісь двері плюнути, і я тебе миттю вижену звідси. Силоміць.

— Заради бога, Курте,— втрутився Бертольт.— Не влаштовуй

вистави. Це ж не телевізійні камери.

Бертольт провів їх через броньовані двері.

— Вибачте за Курта. Він не склав іспит до військ Спеціального призначення, тож опинився у нас. Іноді мені навіть хочеться, аби нас хтось обікрав, просто аби він хоч щось побачив.

Круглі двері були зроблені з товстої металевої плити, принаймні п'ять метрів у діаметрі. Незважаючи на розмір, вони легко відчинилися, щойно Бертольт їх торкнувся.

— Ідеально збалансовані,— пояснив чиновник.— Навіть дитина відкриє. До пів на шосту, а тоді вони зачиняються на ніч. Звісно, замок запрограмований на певний час. Двері не можна відчинити аж до пів на дев'яту ранку. Навіть президентові банку.

За дверима вони побачили нескінченні ряди сталевих депозитних сейфів усіх форм і розмірів. Кожна коробка-сейф мала єдиний прямокутний отвір для ключа, навколо якого сяяло оптично-волоконне світло. Саме зараз усі вогники світилися червоним.

Бертольт витяг із кишені ключ; той тоненьким сталевим тросиком кріпився до його паска.

— Звісно, форма ключа — не єдина важлива деталь,— сказав він, уставляючи ключа в отвір.— У замки також убудований мікрочіп.

Батлер дістав із гаманця схожого ключа.

— Ми готові?

— Як вам завгодно, містере.

Батлер провів пальцями по кількох сейфах, доки не знайшов коробку з номером сімсот. Уставив ключ в отвір.

— Готово.

— Добре. За моїм сигналом. Три, два, один. Повертайте.

Обидва чоловіка водночас повернули ключі. Така процедура не дозволяла злодію відімкнути сейф одним ключем. Якщо два ключа не повернути водночас, коробка не відкриється.

Світло навколо обох ключів змінилося з червоного на зелений. Двері Батлерового сейфа відкрилися.

— Дякую, Бертольте,— сказав Батлер і потягнувся до сейфа.

— Нема за що, містере,— відповів Бертольт, мало не вклоняючись.— Я стоятиму зовні. Навіть незважаючи на камери, за правилами я маю перевіряти вас кожні три хвилини. Тож побачимося через сто вісімдесят секунд.

Щойно чиновник зник, Артеміс кинув на охоронця насмішкуватий погляд.

— Альфонсе? — сказав він, майже не розтуляючи губ,— Не пригадую, щоб погоджувався на таке ім'я для мого персонажа.

Батлер натиснув кнопку на хронометрі.

— Я імпровізував, Артемісе. Подумав, що в подібній ситуації це доречно. Якщо дозволите зауважити, з вас вийшов дуже переконливий нахабний підліток.

— Дякую, старий друже. Я старався.

Батлер витяг із сейфа план будинку і розгорнув його. Перед ним опинилося креслення майже два на два метри. Він підняв його у витягнутих руках і роздивився схеми, накреслені на папері.

Артеміс глянув на камеру під стелею.

— Підними руки іще на п'ять сантиметрів і зроби крок ліворуч.

Батлер так і зробив, приховавши рухи за покашлюванням і тремтінням пергаменту.

— Добре. Ідеально. Так і лишайся.

Коли під час свого останнього візиту Батлер орендував сейф, він декілька разів сфотографував кімнату камерою, вбудованою в гудзик. Артеміс скористався цими світлинами, щоб зробити цифрову реконструкцію кімнати. За розрахунками, місце, де саме зараз стояв Батлер — квадрат десять на десять метрів,— можна було чудово використовувати як прикриття. Тут усі його рухи були приховані планом. Зараз охоронець бачив лише його кросівки.

Артеміс сперся спиною на стіну сейфів між двома сталевими стелажми. Обхопив руками стовпчики, підтягнувся, ноги вислизнули із завеликих кросівок. Хлопець обережно сковзнув на полицю.

— Не підводь голову,— порадив Батлер.

Артеміс порився в рюкзак і знайшов відеокуб. Хоча на цьому мініатюрному комп'ютері дійсно можна було гратися в ігри, головною його функцією була рентген-панель. Рентген-панелі не дуже часто використовувалися у вищих ешелонах кримінального світу, і Артеміс дуже легко замаскував її під тінейджерську забавку.

Хлопець активував рентген, провів ним по дверцятах депозитних сейфів поруч із Батлером. Охоронець орендував сейф через два дні після «Крейн і Спарроу». Логічно було припустити, що два сейфи розташовуватимуться поруч, якщо «Крейн і Спарроу» не попросять особистого. В

такому разі вони повернулися б до креслярської дошки. Артеміс уважав, що перша спроба викрадення «Ельфійки-зłodійки» має сорок відсотків шансів на успіх. Не ідеальні умови, але вибору не було — вони мушили спробувати. Принаймні більше дізнаються про систему охорони банку.

Маленький монітор ігрового кубу показав, що перший сейф був напханий валютою.

— Не те,— сказав Артеміс.— Лише готівка.

Батлер звів брови:

— Знаєте, як там кажуть? Забагато готівки не буває.

Артеміс уже перейшов до наступного сейфа.

— Не сьогодні, старий друже. Але ми можемо продовжити оренду нашого сейфа, на випадок якщо нам захочеться повернутися.

У наступному сейфі були офіційні документи, перев'язані стрічками. В тому, що за ним, на таці лежала ціла гора діамантів. Із четвертим нарешті пощастило. В середині лежав довгий тубус зі скрученим полотном.

— Гадаю, це нарешті саме те, що нам потрібно, Батлере.

— Радітимемо, коли повісимо на стіні в маєтку Фаулів. Покваптеся, Артемісе, у мене вже руки починають боліти.

Артеміс узяв себе в руки. Звісно, Батлер має рацію. До володіння «Ельфійкою-зłodійкою» іще довго, якщо це справді загублений шедевр Ерве. З таким же успіхом це може бути малюнок гелікоптера, яким так пишається якийсь дідусь.

Артеміс пересунув рентген до низу сейфа. На дверцятах не було позначок виробника, але інколи майстри так пишалися своєю роботою, що не могли встояти перед спокусою і не розмістити десь свій підпис, навіть якщо ніхто і не знав, де саме той міститься. Хлопець шукав секунд двадцять, поки не знайшов те, що хотів. Із середини дверцят було вигравіроване слово «Блоккен».

— «Блоккен»! — радісно вигукнув хлопець.— Як ми і думали!

Лише шість компаній у світі могли сконструювати депозитні сейфи такої якості. Артеміс зламав їхні комп'ютери і в списку клієнтів «Блоккен» знайшов «Міжнародний банк». «Блоккен» — маленька компанія у Відні, яка виробляла сейфи для кількох банків у Женеві і на Кайманових островах. Батлер навідався до їхніх майстерень і поцупив два ключі. Звісно, ключі були металеві, і їх не можна було б пронести через металодетектор, не вдавшись до хитрощів.

Артеміс сунув два пальці в рот і витяг верхню пластинку брекетів. За нею ховався пластиковий контейнер, в якому лежали два ключі. Ключі від сейфа.

Кілька секунд хлопець розминав щелепу.

— Так значно краще,— зізнався він.— Я мало не задихнувся.

Наступною проблемою була відстань. Між замком сейфом і замком для другого ключа біля дверей було понад два метри. Мало того, не було ніякої можливості відчинити двері без допомоги, так іще й того, хто б спробував це зробити, помітили б охоронці.

Артеміс витяг із рюкзака скутер. Висунув один штифт і від'єднав кермо від нижньої частини. Скутер був незвичайний. Один інженер, приятель Батлера, сконструював його саме під цей план. Отже, підніжка була абсолютно звичайною, а кермо висувалося, варто було натиснути на кнопку. Артеміс відкрутив одну ручку, приєднав її до іншого кінця стовпчика. На кінці кожної ручки був проріз, у який хлопець і вставив ключі. Лишилося вставити обидва ключі у відповідні отвори і водночас їх повернути.

Артеміс вставив одного ключа в сейф «Крейн і Спарроу».

— Готовий? — запитав він у Батлера.

— Так,— відповів охоронець.— Не заходьте ані на крок далі, ніж потрібно.

— Три, два, один. Почали!

Артеміс натиснув на кнопку на розсувному кермі. Проповз по полиці, потягнувши за собою телескопічну ручку. Коли хлопець пересунувся, Батлер розвернувся так, що Артеміс лишився прикритим кресленням. Тепер план прикривав отвір для ключа біля дверей, не викриваючи взуття Артеміса без хлопцевих ніг. Проте потрібний сейф було видно, і Артеміс швидко вставив у замок другого ключа.

Замок біля дверей був за метр від кінця сталевих полиць. Артеміс витягнувся, наскільки зміг, намагаючись не втратити рівновагу, і вставив ключа в отвір. Той чудово підійшов. Хлопець швидко відсунувся назад. Тепер Батлерові знову потрібно було причинити сейф «Крейн і Спарроу». Увесь план було побудовано на припущенні, що охоронці не зводитимуть очей із Батлера і не помітять тоненьку жердину, що тяглася до замка. Дуже слушно, що конструкція була такого самого кольору, що і депозитні сейфи.

Артеміс повернувся до потрібної шухляди, натиснув на ручку.

Спеціальна система кабелів тієї самої миті повернула іншу ручку. Обидва замки спалахнули зеленим. Сейф «Крейн і Спарроу» відімкнувся. На мить Артеміс відчув задоволення. Його хитромудрий винахід спрацював! Але чом би й ні? Усіх законів фізики він дотримався. Дивно, як найсуворішу електронну систему охорони можна обдурити за допомогою жердини, шківу і брекєтів.

— Артемісе,— пробурчав Батлер,— мені вже незручно тримати руки піднятими. Тож, якщо ви не заперечуєте...

Хлопець вирішив, що потім відсвяткує. Вони ще не вийшли з банку. Він повернув ручки, смикнув розкладене кермо на себе. Ключі вискочили із замків. Він натиснув кнопку, і жердина знову перетворилася на деталь скутера. Поєднувати деталі Артеміс поки не став. Жердина може іще знадобитися, щоб обшукати інші сейфи.

Перед тим як відчинити дверцята ширше, хлопець уважно обстежив сейф рентген-панеллю. Шукав дріт чи щось інше, аби ввімкнути додаткову сигналізацію. Знайшовся один вимикач, приєднаний до портативного клаксону. Будь-який злодій почувався б напрочуд ніяково, якби керівництво банку підстрибнуло б від несподіваного верещання. Артеміс посміхнувся. Схоже, "Крейн і Спарроу" мають почуття гумору. Може, зробити їх своїми адвокатами?

Артеміс зняв із шиї навушники, відкрутив круглі частини. Витяг ізсередини дріт, прикрутив його до обох кінців вимикача. Тепер можна вимкнути вимикач, не порушуючи системи. Артеміс смикнув. Клаксон промовчав.

Нарешті сейф було відімкнено. В середині, оперта на задню стінку, стояла плексигласова туба. В ній було полотно, скручене в рулон. Артеміс витяг тубу, підніс її до світла. Кілька секунд він роздивлявся картину через прозорий пластик. Відкривати тубус було ризиковано, аж доки вони не повернуться до своєї кімнати в готелі. Якщо поквапитися, можна зіпсувати картину. Він уже кілька років чекав на цю мить, тож почекає іще кілька годин.

— Стиль легко впізнати,— сказав він, закриваючи сейф.— Упевнені мазки. Багато світла. Або І рве, або геніальна копія. Здається, у нас вийшло, Батлере, але точно сказати без рентгену й аналізу фарби не можу.

— Добре,— сказав охоронець, поглядаючи на годинник.— Це можна зробити в готелі. Складаймо речі та ходімо звідси.

Артемiс закинув цилiндр у рюкзак разом iз зiбраним скутером. Повернув ключi в контейнер i начепив брекети на зуби.

Дверi кiмнати вiдчинилися саме тодi, коли хлопець сунув ноги в кросiвки. На порозi з'явився Бертольт.

— Тут усе гаразд? — поцiкавився вiн.

Батлер згорнув план i поклав його в кишеню.

— Так, Бертольте. Все просто чудово. Можете провести нас до головного поверху.

Бертольт ледь помітно вклонився.

— Звісно. Прошу за мною.

Артемiс повернувся до ролi незадоволеного пiдлiтка.

— Дуже дякую, Берті. Ото веселуха була. Обожду стирчати на канікулах у банку, переглядаючи папери.

Потрiбно вiддати належне Бертольтовi. Посмiшка його не зменшилася.

Курт чекав на них бiля металодетектора, схрестивши руки на грудях. Носорiг, не менше. Вiн пропустив Батлера вперед i постукав по плечу Артемiса.

— Думаєш, ти розумний, хлопча? — вишкірився вiн.

— Порiвняно з тобою? — посмiхнувся Артемiс у вiдповiдь.— Звісно!

Курт нахилився вперед, оперся руками об колiна. Його очi опинилися на одному рiвнi з очами хлопця.

— Я спостерiгав за тобою iз нашого кабiнету. Ти нiчого не зробив. Нiколи нiчого не робиш.

— Звiдки ти знаєш? — запитав Артемiс.— Може, я вiдiмкнув якийсь сейф?

— Знаю, бо весь час бачив твої черевики. Ти i на сантиметр iз мiсця не зрушив.

Артемiс схопив свою зв'язку ключiв i кинувся наздоганяти Батлера.

— Цього разу ти перемiг. Але я повернуся.

Курт склав долонi рупором.

— Повертайся,— крикнув вiн.— Я чекатиму.

ГЛАВА 3: МАЙЖЕ ПІШЛА

Поліцейська Плаза, Небесне місто, ельфи

НА капітана Холлі Шорт чекало підвищення. Це була подія сторіччя. Іще й року не минуло, відколи вона проходила одразу по двох внутрішніх справах, а зараз, після шістьох удалих операцій, Холлі стала справжньою легендою Рекону Легітимної Ельфійської Поліції. Зовсім скоро відбудеться засідання Ради, де вирішуватиметься, бути їй першою жінкою- майором в історії ЛЕПРекону чи ні. І якщо чесно, така перспектива її не дуже радувала. Майори дуже нечасто надягають крила і літають між землею і зорями. Замість цього вони відправляють на завдання молодших за званням. Холлі вирішила відмовитися від підвищення, якщо до нього дійде. Вона проживе і з меншою зарплатнею, якщо регулярно відвідуватиме земну поверхню.

Мабуть, варто було повідомити про свої плани командира Джуліуса Рута. Врешті-решт, саме Рут був поруч протягом усіх слухань, саме Рут висунув її кандидатуру на підвищення. Такі новини командирові не сподобаються. Йому ніякі не подобаються. Навіть добрі новини він вислуховує із грубим «Дякую» і хлопанням дверима.

Того ранку Холлі зупинилася біля кабінету Рута, щоб набратися хоробрості і постукати. Хоча вона й була майже метр на зріст — середнього ельфійського зросту — зараз вона раділа, що іще кілька сантиметрів їй надає коричневе волосся, що стирчало в різні боки. Та не встигла вона постукати, двері відчинилися, і перед нею з'явилося рожевощоче обличчя Рута.

— Капітане Шорт! — гримнув він, тряхнувши стриженням під машинку сивим волоссям.— До мене! — Потім помітив, що Холлі стоїть біля дверей.— Ага, ось і ти. Заходь, маємо задачку, яку потрібно розв'язати. Це стосується наших друзів-гоблінів.

Холлі увійшла за Рутом до кабінету. Там уже був Фоулі, технічний капітан ЛЕП. Сидів так близько до плазмового екрана, що іще трохи, і носа собі обпалить.

— Відео із «Хоулєрс Пік»,— пояснив Рут,— Генерал Скален утік.

— Утік? — луною озвалася Холлі.— Чи відомо як?

Фоулі клацнув пальцями.

— Дарвіт! Саме про це ми і маємо думати замість того, щоб стояти тут і грати в підгляди.

— Ми не маємо часу на твої саркастичні зауваження, Фоулі,— відрізав Рут, і щоки у нього стали буряковими.— Це просто катастрофа. Скален — ворог номер два, після самої Опал Кобой. Якщо журналоги про це пронюхають, над нами реготатиме все місто. Не кажучи вже про те, що Скален може зібрати кількох своїх гоблінів-приятелів і повернути до життя тріаду.

Холлі підійшла до екрана, відсунувши з дороги філейну частину Фоулі. Її розмова з командиром Рутом може почекати. Зараз на неї чекають поліцейські справи.

— Що ми дивимося?

Фоулі посвітив на екран лазерною указкою.

— «Хоулєрс Пік» — виправний заклад для гоблінів. Камера вісімдесят шість.

— І що це таке?

— Кімната для відвідувачів. Скален увійшов, але так і не вийшов.

Холлі переглянула перелік місць розташування камер.

— У самій кімнаті камер немає?

Рут закашлявся, а може, так загарчав.

— Ні. Згідно з третьою Атлантичною Конвенцією з прав ельфів, ув'язнені мають право на особистий час у кімнаті для відвідувачів.

— Тож ми не знаємо, що там відбувалося?

— Ні.

— І який геній вигадав цю систему?

Попри всю серйозність ситуації Рут захихотів. Він ніколи не упускав можливості покепкувати з пихатого кентавра.

— Систему охорони «Хоулєрс Пік» спроектував наш кінський друг власноруч.

Фоулі образився, а коли кентаври дуються, верхня губа у них звисає аж до підборіддя.

— Справа не в системі. Вона надійна. Кожен в'язень має стандартний чіп у голові. Навіть якщо гоблін зможе втекти, ми можемо відправити його в міцний сон і повернути.

Холлі підняла долоні.

— Тож у чому проблема?

— Проблема в тому, що чіп не посилає сигнал. А якщо і посилає, то ми його не можемо зловити.

— Це серйозно.

Рут запалив свою славетну сигару. Кондиціонер над його столом одразу ж усмоктав дим.

— Майор Кельп вирушив на пошуки із групою захвату. Вони намагаються впіймати сигнал.

Трабла Кельпа нещодавно підвищили до другого командира, помічника Рута. Він був не тим офіцером, що полюбляв сидіти за столом, на відміну від свого молодшого брата, капрала Граба Кельпа, який мріяв лише про те, якби зайняти зручне місце десь у безпечному кабінеті та протриматися на ньому до кінця кар'єри. Якщо Холлі й погодиться на підвищення, хотілося б хоч наполовину бути такою самою вправною, як майор Кельп.

Холлі повернулася до плазмового екрана.

— І хто приходив до генерала Скалена?

— Один із тисячі його племінників. Гоблін на ім'я Бун. З гоблінської це перекладається «шляхетнобровий».

— Пам'ятаю його,— сказала Холлі.— Бун. Митно- акцизне відділення вважає, що саме він керував контрабандними операціями Б'ва Келл. Нічого шляхетного в ньому немає.

Фоулі лазерною указкою відкрив файл на плазмовому моніторі.

— Ось список відвідувачів. Буна зареєстровано о сьомій п'ятнадцять за ельфійським серединним часом. Принаймні, можу показати це тобі на відео.

На зернистому екрані з'явився кремезний гоблін, що йшов коридором в'язниці і нервово облизував зіниці, поки його сканував лазер охорони. Коли прилад підтвердив, що Бун не намагається пронести нічого забороненого, двері для відвідувачів відчинилися.

Фоулі прокрутив список.

— Поглянь сюди. Він вийшов о восьмій п'ятнадцять.

Виходив Бун квапливо, йому явно було ніяково в цьому закладі. Камера на парковці зареєструвала, як він опустився на всі чотири кінцівки і рвонув до своєї машини.

Холлі уважно переглянула список.

— Кажеш, Бун вийшов о восьмій п'ятнадцять?

— Саме так я і сказав, Холлі,— роздратовано відповів кентавр.— Повторю повільніше. О восьмій п'ятнадцять.

Холлі схопила лазерну указку.

— Якщо це правда, то як він знову вийшов о восьмій двадцять?

І то була правда. На вісім рядків нижче знову вискочило ім'я Буна.

— Я уже бачив. Глюк,— пробурмотів Фоулі,— оце й усе. Двічі вийти він не міг. Це неможливо. Таке іноді трапляється. Неполадки, більш нічого.

— Хіба що вдруге був не він.

Кентавр схрестив руки, немов захищався.

— Тобі не здається, що я про це думав? Кожного, хто входить чи виходить із «Хоулєрс Пік», сканують з десятків разів. Кожен сканер перевіряє обличчя принаймні за вісімдесятьма контрольними точками. Якщо комп'ютер каже, що то Бун, то це він і є. Гоблінові мою систему ніяк не надурити. У них ледь мозку вистачає, щоб ходити і говорити водночас.

Холлі за допомогою лазерної указки відкрила відеозапис Буна. Вона збільшила його голову, скориставшись фотоманіпуляційною програмою, щоб зробити зображення чіткішим.

— Що ти шукаєш? — запитав Рут.

— Не знаю, командире. Щось. Будь-що.

Через кілька хвилин Холлі нарешті зрозуміла. Вона відразу зрозуміла, що має рацію. Інтуїція дзижчала, немов бджолиний рій.

— Подивіться,— сказала вона, збільшуючи брови Буна.— Потерта луска. Гоблін линяє.

— То й що? — буркнув Фоулі.

Холлі відкрила інший запис.

— Погляньте сюди. Жодної потертої луски.

— Він її відірвав. Теж мені, подія.

— Ні. Усе серйозніше. Коли Бун заходив, шкіра у нього була майже сірою. А тепер він яскраво-зелений. У нього навіть камуфляжні плями на спині.

Фоулі хмикнув.

— У місті можна побачити багато камуфляжу.

— Що ти хочеш сказати, капітане? — втрутився Рут і загасив сигару.

— Бун лишив свою шкіру в кімнаті для відвідувачів. Тож, де його

шкіра?

Запанувала довга тиша, усі намагалися зрозуміти, що саме хотіла сказати Холлі.

— Чи таке можливо? — нетерпляче запитав Рут.

Фоулі немов заціпенів.

— Господи, можливо.

Кентавр витяг клавіатуру, його товсті пальці затанцювали над гномськими літерами. На екрані з'явилося нове відео. На ньому із кімнати виходив ще один гоблін. Дуже схожий на Буна. Дуже, але не зовсім. Щось було не так. Фоулі збільшив зображення гоблінової голови. Стало зрозуміло, що гоблінська шкіра сиділа не дуже добре. Деяких шматочків не вистачало, і на талії утворилися зморшки.

— Саме це він і зробив. Повірити не можу.

— Вони все спланували,— сказала Холлі.— Не останньої миті вирішували. Бун дочекався, доки не почнеться линька. Потім відвідав дядька, і вони здерли з нього шкіру. Генерал Скален надягнув шкіру і вийшов за двері, по дорозі надувивши сканер. Коли знову з'явилося ім'я Буна, ти вирішив, що це глюк. Просто, але абсолютно геніально.

Фоулі упав в офісне крісло спеціальної конструкції.

— Неймовірно. Чи можуть гобліни таке зробити?

— Жартуєш? — сказав Рут.— Вправна гоблінська швачка може зняти шкуру без жодної дірочки. Вони ж зі старої шкури собі одяг і роблять, якщо взагалі одягаються.

— Знаю. Мені цікаво, чи гобліни можуть до такого додуматися самотужки? Навряд чи. Потрібно спіймати Скалена і дізнатися, хто за цим стоїть.

Фоулі набрав номер палати Кобой у клініці Аргона.

— Просто перевірю, чи досі Опал Кобой там. Такі штучки цілком у її стилі.— Через хвилину він повернувся

до Рута.— Нічого. Досі в країні снів. Не знаю, добре це чи погано. Не хотілося б, аби вона знову опинилася на волі, але тоді ми хоча б знали, з ким маємо справу.

У Холлі майнула думка, від якої аж кров відлила від обличчя.

— Ви ж не думаєте, що то він? Артеміс Фаул?

— Звісно, ні,— сказав Фоулі.— Це аж ніяк не Хлопець Брудю. Неможливо.

Рут був не таким переконаним.

— Я б на твоєму місці словами не розкидався. Холлі, щойно ми спіймаємо Скалена, я хочу, аби запросила документи з нагляду і кілька днів покопирсалася в них. Побачимо, чи не задумав чого той Хлопець Бруду. Про всяк випадок.

— Так, сер.

— Тепер ти, Фоулі. Даю згоду на зміни в режимі нагляду. На твій розсуд. Хочу чути кожен дзвінок, який робить Артемід, і бачити кожен лист, якого він відправляє.

— Але, Джуліусе! Йому ж пам'ять стирали під моїм наглядом! Усе чисто. Я вишкріб йому спогади про ельфів, навіть гоблін так равлика із панцира не висмокче. Якби ми постукали в Артемісові двері та станцювали на порозі канкан, він би нас і не впізнав. Щоб ініціювати процес відновлення спогадів, потрібен особливий спусковий механізм.

Рутові не сподобалося, що з ним сперечаються.

— По-перше, не називай мене Джуліусом. По-друге, роби, що я тобі сказав, коню, або я уріжу тобі бюджет. А по-третє, що таке канкан?

Фоулі закотив очі.

— Забудьте. Зміни в режимі нагляду я організую.

— Розумне рішення,— похвалив Рут і витяг з кишені вібруючий телефон. Кілька секунд послухав, схвально буркнув.— А зараз забудьте Фаула,— сказав він, ховаючи телефон.— Трабл знайшов генерала Скалена. Він в Е37. Холлі, ти зі мною. Фоулі, ти летиш за нами в технічному транспортері. Генералові явно захочеться поговорити.

Небесне місто прокидалося для ранкових справ. Хоча називати їх ранковими було б помилкою, адже під землею було лише штучне освітлення. За людськими стандартами Небесне місто було чимось на кшталт великого села, і мешканців у ньому було менше за десять тисяч. Але в ельфійських масштабах це був найбільший мегаполіс від часів Антарктиди, значна частина якої була похована під триповерховим доком для транспортерів Атлантиди нової.

ЛЕПівський крейсер командира Рута прорвався через загачені в годину пік вулиці. Його магнітне поле автоматично відсувало інші транспортні засоби на сусідні смуги. Рут і Холлі сиділи на задньому сидінні. З кожною хвилиною ситуація ставала дедалі дивнішою. Спочатку зникає Скален, а тепер локатор показує, що він хоче поговорити з командиром Рутом.

— Що ти про це думаєш? — нарешті запитав Рут.

Ось чому він був таким гарним командиром — він поважав думку своїх офіцерів.

— Не знаю. Це може бути пастка. Що б там не трапилося, але йти туди самому вам не можна.

Рут кивнув.

— Знаю. Навіть я не такий упертий. До того ж Трабл може і владнати ситуацію, доки ми туди дістанемося. Йому не дуже подобається чекати наказів. Він мені когось нагадує, еге ж, Холлі?

Холлі криво всміхнулася, немов од болю скривилася. Не раз їй дорікали, що вона не звертає уваги на накази і не чекає на підмогу.

Рут підняв звукоізоляцію між ними і водієм.

— Потрібно поговорити, Холлі. Про чин майора.

Холлі глянула в очі начальника. Вони сповнилися сумом.

— Підвищення я не отримала,— видихнула вона, несила приховати полегшення.

— Ні. Ні, ти його отримала. Отримаєш. Офіційне оголошення зроблять завтра. Перша жінка-майор в історії Рекону. Неабияке досягнення.

— Але, командире! Я не вважаю...

Рут підняв палець, наказуючи замовкнути.

— Хочу щось тобі розказати, Холлі. Про свою кар'єру. Власне, це метафора про твою кар'єру, тож слухай уважно і спробуй зрозуміти. Багато років тому, коли ти ще носила комбінезончика із клапаном на дупці, я був молодим і гарячим новобранцем у Реконі. Мені подобався запах свіжого повітря. Кожна мить, яку я проводив на місячному світлі, була незабутньою.

Холлі навіть не довелося докладати зусиль, щоб уявити себе на місці командира. Саме так вона сама почувалася, коли мандрувала на поверхню.

— Тож я намагався виконувати свою роботу якомога краще, і як виявилось, трохи перестарався. Одного дня мене підвищили.

Час від часу Рут клацав очищувальною кулькою біля кінчика сигари, тож запаху в машині не було. Винятковий жест.

— Майор Джуліус Рут. Це останнє, чого мені тоді хотілося, тож я покрокував до кабінету командира і так йому і заявив. Я польовий офіцер, сказав я. Не хочу сидіти за столом і заповнювати електронні звіти. Можеш мені не вірити, але я мало не героєм почувався, так

розпалився.

Холлі спробувала набрати здивованого вигляду, але вийшло не дуже добре. Командир мало не весь час розпалювався, навіть щоки червоніли, тому його і називали позаочі Буряком.

— Але мій командир сказав таке, що змінило моє рішення. Хочеш знати, що саме?

І Рут продовжив розказувати, навіть не дочекавшись відповіді.

— Мій командир сказав: «Джуліусе, це підвищення не для тебе, воно для Народу».— І Рут звів одну брову.— Розумієш, до чого я веду, га?

Холлі знала, що він хотів сказати. Саме це було слабким місцем у її аргументах.

Рут поклав їй на плече руку.

— Народу потрібні гарні офіцери, Холлі. Потрібні такі ельфи, як ти, щоб захищати їх від Людей Бруду. Чи хотів би я літати під зорями, щоб вітер дзвенів у вухах? Так. Та чи було б від мене стільки ж користі? Ні.

Рут замовк, утягнув сигарний дим. Блиснула очищувальна кулька.

— Ти чудовий офіцер Рекону, Холлі. Одна з найкращих. Трохи імпульсивна, не дуже поважаєш начальство, але маєш добру інтуїцію. Я б навіть і не думав відзивати тебе від активних дій, коли б не був переконаний, що під землею ти б краще попрацювала на ЛЕП. Зрозуміла?

— Так, командире,— похмуро відповіла Холлі.

Він має рацію, навіть якщо егоїстична частина її душі і не готова цього визнати. Принаймні, вона буде контролювати спостереження за Фаулом, доки нова посада не прив'яже її до підземного світу.

— Посада майора має свої переваги,— сказав Рут.— Іноді, просто заради того, щоб відволіктися від нудьги, можна придумати собі якесь завдання Так щоб вибратися на поверхню. У Гаваї, наприклад Чи там у Нову Зеландію. Поглянь на Трабла Кельпа. Це вже нове покоління майорів, більш практичне. Мабуть, саме такі ЛЕП і потрібні.

Холлі розуміла, що командир намагається пом'якшити удар. Щойно вона отримає майорські жолуді на лацкан, на поверхні з'являтиметься набагато рідше. І то коли пощастить.

— Я ризикую своєю головою, Холлі, рекомендуючи тебе на майора. Твоя кар'єра була повна усіяких подій, м'яко кажучи. Якщо ти

хочеш відмовитися від підвищення, кажи зараз, і я відкличу твою кандидатуру.

«Останній шанс,— подумала Холлі.— Зараз або ніколи».

— Ні,— сказала вона.— Я не відмовлюся. Як можна? Хто знає, коли з'явиться новий Артеміс Фаул?

Холлі чула свій голос немов здалеку, наче говорив хтось інший. Так і чула дзвони довічної нудьги у вухах. Офісна робота. Вона отримала офісну роботу.

Рут поплескав її по плечу, і велетенська рука мало повітря із легень не вибила.

— Знаю,— зітхнула Холлі, і в голосі не було ані нотки полегшення.

Поліцейський крейсер зупинився біля Е37. Рут відчинив двері автомобіля і звисив ноги, щоб вийти, але зупинився.

— Якщо це має хоч якесь значення,— він сказав тихо, майже ніяково,— я тобою пишаюся, Холлі.

І пішов. Ступив на вулицю до юрби офіцерів ЛЕП, що наставили свою зброю на шахту підйомника.

«Це має значення,— подумала Холлі, спостерігаючи, як Рут одразу взяв ситуацію під свій контроль.— Велике значення».

Підйомники були природними отворами, крізь які магма піднімалася від ядра землі на її поверхню. Більшість із них вели на дно океанів, підігріваючи теплі течії і підживлюючи глибинне життя, але були й такі, що виводили гази на поверхню сухої місцевості крізь щілини і розколини. ЛЕП користувалася силою магми, щоб піднімати своїх офіцерів на поверхню в титанових яйцеподібних транспортерах. Можна було і сплячою шахтою скористатися, щоб піднятися неквапливо. Е37 виходила на поверхню в центрі Парижа і до недавнього часу її використовували лише гобліни для своїх контрабандних операцій. Термінал багато років був закритий для публіки, його навіть ремонтувати не думали. Саме зараз єдиними відвідувачами Е37 були члени знімальної групи, які робили фільм про повстання Б'ва Келл. Роль Холлі грала трикратна володарка премії АМП Скайлар Піт, а Артеміса Фаула створили з допомогою комп'ютера.

Коли приїхали Холлі з Рут, майор Трабл Кельп уже розташував навколо входу до терміналу три групи захвату ЛЕП.

— Доповідай, майоре,— наказав Рут.

Кельп махнув рукою на вхід.

— Увійти можна, вийти — ні. Усі допоміжні виходи уже давно обвалилися, тож якщо Скален там, йому доведеться пройти повз нас, щоб дістатися дому.

— А ми переконані, що він там?

— Ні,— зізнався майор Кельп.— Упіймали його сигнал. Але хто б там не допоміг йому втекти, він міг зробити розтин на голові генерала і витягти передавач. Точно нам відомо тільки те, що хтось із нами грається. Я послав двох найкращих реконівських крилатих ельфів, і вони повернулися ось із чим.— І Трабл передав їм звукову пластину.

Такі пластини, розміром із ніготь великого пальця, використовували для того, щоб записувати привітання із днем народження. Ця пластина була у вигляді іменинного торта. Рут стиснув її пальцями. Тепло тіла активує мікročіп.

Із крихітної колонки залунав шиплячий голос, що через дешевий матеріал був іще більш репильним.

— Руте,— сказав голос.— Я говоритиму з тобою. Розкажу тобі велику таємницю. Приведи жінку, Холлі Шорт. Її одну, більше нікого. Прийде хтось іще, і загине багато. Мої друзі про це подбають...

Повідомлення закінчилося традиційною мелодією, що так не пасувала до змісту.

Рут вилаявся.

— Гобліни. Обожнюють драму.

— Це пастка, командире,— не вагаючись сказала Холлі.— Минулого року саме ми були в лабораторії Кобой. Гобліни вважають, що саме ми винні в поразці повстання. Якщо ми туди підемо, хтозна, що на нас там чекатиме.

Рут схвально кивнув.

— Ти вже і думаєш, як майор. Ризикувати не можна. Які у нас варіанти, Трабле?

— Якщо ви туди не підете, загине багато. Якщо підете, загинете ви.

— Не дуже великий вибір. Чи не можете розповісти чогось більш приємного?

Трабл опустил візор і звирився з міні-екраном на плексигласі.

— Нам удалося повернути до робочого стану сканери безпеки терміналу і провести термальне сканування. Знайшли одне джерело тепла на вході в тунель, тож Скален один, якщо це він. Що б він там не робив, у нього немає ніякої відомої нам зброї чи вибухової речовини.

Лише кілька батончиків із жуків і стара добра аш два о.

— Виверження магми очікується? — запитала Холлі.

Трабл провів указівним пальцем по подушечці на лівій рукавичці — прокрутив інформацію на моніторі.

— Найближчі два місяці нічого. Цей підйомник пульсуючий. Тож Скален не планує вас підсмажити.

Щоки у Рута розжеврїлися, як вугілля.

— Дарвіт! — знову не втримався він, — Я думав, що з гоблінами ми покінчили. У мене така спокуса послати туди оперативника і вважати, що Скален блефує.

— Я б саме це і порадив, — погодився Трабл. — У нього там немає нічого такого, що б вам зашкодило. Дайте мені п'ять ельфів, і ми запхаємо Скалена до фургона так швидко, що він навіть не встигне второпати, що його заарештували.

— Я так розумію, що чіп, який має навіяти сон, не працює? — запитала Холлі.

Трабл знизав плечима.

— Мусимо визнати, що ні. Він не функціонував, доки ми сюди не приїхали, а тут на нас уже чекала пластина. Скален знав, що ми прийдемо. Навіть повідомлення залишив.

Рут стукнув кулаком по долоні.

— Я мушу йти. Всередині безпосередньої небезпеки немає, і ми не маємо підстав припустити, що Скален не винайшов спосіб, як утілити свої погрози в життя. Власне, вибору в мене немає. Я не можу наказати вам іти зі мною, капітане Шорт.

У Холлі шлунок у вузол зав'язався, але вона проковтнула страх. Командир має рацію. Іншого вибору немає. Отаке воно, життя офіцера ЛЕП. Захищати Народ.

— Наказувати не потрібно, командире. Я йду добровільно.

— Добре. А тепер, Трабле, пропусти транспортер Фоулі через барикади. Піти-то ми підемо, але ж ми не можемо йти неозброєними.

У Фоулі в міні-транспортері було більше зброї, ніж в арсеналі людської поліції будь-якої країни. Кожен сантиметр стіни мав чи то якийсь кабель, чи гвинтівку, що бовталася на гачку. Кентавр сидів посередині і налаштовував «Нейтрину». Кинув його Холлі, щойно вона зазирнула.

Вона спритно піймала пістолета.

— Гей, обережніше!

Фоулі гмикнув.

— Не хвилюйся. Спусковий гачок іще не закодовано. Ніхто не може стріляти із нього, доки комп'ютер не зареєструє його як власника. Навіть якщо зброя потрапить до лап гоблінів, скористатися нею вони не зможуть. Моя остання розробка. Після повстання Б'ва Келл мені здалося, що настав час оновити нашу систему захисту.

Холлі обхопила рукоятку пістолета. Червоний вогник сканера пробіг по всій довжині пластикової ручки і змінився на зелений.

— Ну от. Тепер ти власник. Віднині «Нейтри-но-3000» належить одній-єдиній жінці.

Холлі зважила прозорий пістолет у руці.

— Занадто легкий. Мені більше «2000» подобається.

Фоулі вивів на настінний монітор технічні характеристики моделі.

— Легкий, але ти до нього звикнеш. Іще один плюс — немає металевих частин. Живиться кінетикою, рухами твого тіла, завдяки ядерному акумулятору. Звісно, підключається до системи наведення шолома. Корпус напрочуд міцний. Я б сказав, що це крута штука.

Фоулі передав Руті більшу модель.

— Кожен постріл реєструється на комп'ютері ЛЕП, тож ми можемо визначити, хто стріляв, коли стріляв і в якому напрямку. Це збереже міжнародній комісії багато комп'ютерного часу,— підморгнув він Холлі.— Тобі це має сподобатись.

Холлі покосилася на кентавра. Вона добре знала ту міжнародну комісію. Вони вже провели щодо неї дна розгляди і не відмовилися б від третього. Коли є щось гарне у підвищенні, так це можливість побачити вираз їхніх облич, коли командир пришпилить майорські жолуді їй на лацкан.

Рут підкинув пістолета в руці.

— Так, тепер можемо стріляти. А якщо нас підстрелять?

— Не підстрелять,— відмахнувся Фоулі.— Я хакнув сканери терміналу і підключив ще кілька своїх сенсорів. Там немає нічого такого, що б вам зашкодило. В найгіршому випадку перечепитесь та вивихнете ногу.

У Рута аж шия почервоніла.

— Фоулі, чи не нагадати тобі, що твої сенсори вже колись обдурили? В цьому самому терміналі, якщо мені не зраджує пам'ять.

— Добре, добре. Не хвилюйтеся, командире,— крізь зуби відповів Фоулі.— Минулий рік я не забув. Як я міг, коли Холлі кожні п'ять хвилин мені про це нагадує?

Кентавр поставив на лавку дві закритих валізи. Він набрав код на замках, кришки відкинулися.

— Реконівські костюми наступного покоління. Хотів показати на конференції наступного місяця, але якщо сам командир береться до справи, беріть їх уже сьогодні.

Холлі витягла костюм із валізки. Той блиснув і набув того ж кольору, що і стіни транспортера.

— Тканина, власне, вироблена із камуфляжної фольги, тож ви весь час будете віртуально схованими. І захист умикати не потрібно буде,— пояснив Фоулі.— Звісно, цю функцію можна вимкнути. В костюм убудовані крила. Вони мають спеціальну систему, що гасить усі звуки, — абсолютно нова концепція. Живляться від батареї на паску, і кожне крило має сонячну міні-батарею на випадок польотів над землею. Костюми мають компенсатори тиску, які дозволяють переходити із одного середовища в інше без будь-яких незручностей.

Рут підняв другий костюм.

— Вони ж коштують силу-силенну грошей.

Фоулі кивнув.

— Навіть не уявляєте скільки. Половина мого бюджету за минулий рік пішла на розробку цих костюмів. Але старих костюмів вони ще років із п'ять не замінять. Ці два — єдині діючі моделі, що ми маємо, тож я буду дуже вдячний, якщо ви їх повернете. Вони протиударні, вогнетривкі, невидимі для радарів і безперервно надсилають діагностичну інформацію до Поліцейської Плази. Ті шоломи, що ми зараз маємо, надсилають нам важливу інформацію, але повий костюм додає ще один потік, з якого ми можемо дізнатися, чи не заблоковані ваші артерії, чи не зламані кістки і навіть чи не пересохла шкіра. Така собі літаюча клініка. На грудях навіть є куленепробивна пластина, на випадок, якщо у вас стрілятимуть люди.

Холлі піднесла костюм до зеленого плазмового екрана. Камуфляжна фольга відразу ж стала смарагдовою.

— Мені подобається,— сказала вона,— Зелений — мій колір.

Трабл Кельп наказав принести кілька прожекторів, що лишилися після зйомок, і спрямувати світло на нижній рівень порту. Яскраве

світло вихоплювало кожну порошок, що танцювала в повітрі, і від цього все стало схожим на підводний світ. Командир Рут і капітан Шорт увійшли до приміщення. Візори опущені, зброя напоготові.

— Що скажете про костюм? — запитала Холлі, автоматично спостерігаючи за різноманітними дисплеями з внутрішнього боку візора.

У стажерів ЛЕП часто виникають труднощі, бо потрібно розвивати подвійне фокусування та дивитися і на територію, і на екрани шолома. Дуже часто справа закінчувалася так званою «повною вазою», тобто офіцерів ЛЕП просто нудило у власний шолом.

— Непогано,— відповів Рут.— Легенький як пір'їнка, і навіть здогадатися не можна, що в нього є крила. Не переказуй мої слова Фоулі, у нього й без того кирпа гнута.

— Мені нічого не потрібно переказувати, командире,— пролунав у навушнику голос Фоулі. Колонки були новими, геле-вібраційними, тож відчуття було таке, немов у шоломі сидів сам кентавр.— Я з вами щокроку, стежу із транспортера, звісно.

— Звісно,— сухо кинув Рут.

Ельфи обережно пройшли повз лінію кабінок для перевірки документів. Фоулі запевнив, що безпосередньої небезпеки в цій частині терміналу немає, але кентавр уже колись помилявся. А помилка може коштувати життя.

Знімальна група вирішила, що власного пилу в терміналі не вистачає, тож сірої піни набризкали в кожному кутку. Навіть кинули на одну купу бруду голову ляльки. Стіни і ескалатор зачорнили, немов там лишилися сліди від лазерів.

— Нічого собі настріляли,— посміхнувся Рут.

— Трохи перебільшили. Сумніваюся, чи було тоді хоч із десятків пострілів.

Вони пройшли через зал посадки і увійшли в зону доків. Транспортер, яким користувалися гобліни для своїх контрабандних операцій, розібрали, і тепер він відпочивав осторонь. Новий транспортер пофарбували блискучою чорною фарбою, щоб він здавався більш зловісним, і на ніс причепили якусь гоблінську прикрасу.

— Скільки ще? — сказав Рут у мікрофон.

— Пересилаю план терміналу на ваші шоломи,— відповів Фоулі.

За секунду на візорах з'явився план. Він трошки збивав із

пантелику, бо вони, власне, дивилися зверху на самих себе. В приміщенні було три джерела тепла. Два, розташовані майже поряд, повільно просувалися до виходу в шахту. Холлі і командир. Третя фігура стаціонарно перебувала на вході в тунель. За кілька метрів від третьої фігури термо-скан висвітлював усю територію через тепло від E37.

Вони дійшли до дверей — два метри сталі, що відділяли вихід у тунель від решти терміналу. Над магнітними рейками колись погойдувалися транспортери, чекаючи на свою чергу до виходу в шахту. Двері були зачинені.

— Ти можеш їх відчинити дистанційно, Фоулі?

— Звісно, командире. Мені вдалося абсолютно геніально підключити свою операційну систему до старих комп'ютерів терміналу. І то було не так легко, як здається...

— Повірю тобі на слово,— сказав командир, перебиваючи Фоулі.— Просто натисни кнопку, поки я не вийшов звідси і не набив тобі пельку.

— Деякі речі ніколи не змінюються,— пробурмотів Фоулі, натискаючи кнопку.

Вхід до тунелю смердів, як бластерна гармата. Зі стелі звисали застигли краплини розплавленої руди, а земля під ногами була потрісканою і ненадійною. Кожен крок лишав глибокий слід на кірці сажі. Тягнувся по ній іще один ланцюжок слідів, і вів він до темної по-статі, що згорбилася на землі близько шахти.

— Он він,— сказав Рут.

— Побачила.— Холлі навела промінь лазерного світла на тулуб істоти.

— Тримай його,— наказав командир.— Я спускаюсь.

Рут пішов по тунелю, намагаючись не потрапити під лінію вогню Холлі. Якщо Скален ворухнеться, Холлі доведеться стріляти. Але генерал, якщо то був він, лишався нерухомим. Його повністю прикривав плащ із каптуром.

Командир увімкнув динаміки на шоломі, щоб його можна було почути крізь завивання вітру.

— Гей, ти! Стань обличчям до стіни. Поклади руки за голову.

Фігура не ворухнулася. Холлі так і думала. Рут підступився ближче, тримаючись напоготові, на зігнутих колінах, готовий стрибати. Він тицьнув у плече істоти «Нейтрино-3000».

— Піднімайся, Скалене.

Легенького поштовху виявилось достатньо, щоб гоблін завалився. Він упав на підлогу тунелю обличчям догори. Над ним, як сполохани кажани, здійнялися пластівці сажі. Каптур збився набік, відкривши обличчя і, що найважливіше, очі.

— Це він,— сказав Рут.— Його замесмеризували.

Почервонілі вузькі очі генерала були порожні. Ситуація дуже серйозна, адже тепер зрозуміло, що його втечу спланував хтось інший, і Холлі з Рутот втрапили в пастку.

— Пропоную забиратися звідси,— сказала Холлі.— Негайно.

— Ні,— нахилився над гобліном Рут.— Коли вже ми тут, маємо забрати із собою Скалена.

Вільною рукою він схопив гобліна за комір і приготувався ривком поставити його на ноги. Пізніше Холлі зазначить у своєму звіті, що саме від тієї миті усе пішло геть не так, як мало. Рутина — хоча і трохи дивна — раптом перетворилася на щось жахливе.

— Не чіпай мене, ельфе,— сказав голос. Сичавий гоблінський голос. Голос Скалена. Але як таке може бути? Губи у генерала не ворушилися.

Рут відсахнувся, але опанував себе.

— Що тут відбувається?

Солдатська інтуїція Холлі дзижчала в потилиці.

— Що б то не було, нам це не сподобається. Ходімо, командире. Просто зараз.

Рут замислився.

— Голос лунає із його грудей.

— Може, операція? — припустила Холлі.— Ходімо звідси.

Командир нахилився, відкинув плащ Скалена. До грудей генерала була прив'язана металева коробочка. Тридцять на тридцять сантиметрів, з маленьким екраном по центру. На екрані світилося неясне обличчя. Саме воно і говорило.

— Ага, Джуліусе,— сказало воно голосом Скалена.— Я знав, що ти прийдеш. Славнозвісне его командира Рута не дозволить йому триматися осторонь. Явна пастка, і ти прийшов прямісінько до неї.

Голос був точно Скаленів, але було щось таке в побудові фраз, у модуляціях... Занадто витончене для гобліна. Витончене і дуже знайоме.

— Ти ще не здогадалася, капітане Шорт? — сказав голос. Тепер він

змінився. Перейшов на вищі реєстри. Тон уже не був ані чоловічим, ані гоблінським.

«Це говорить жінка,— подумала Холлі.— Жінка, яку я знаю».

На екрані з'явилося обличчя. Прекрасне і зле. Очі аж світилися від ненависті. Обличчя Опал Кобой. Більша частина голови була вкрита пов'язками, але впізнати можна було.

Холлі квапливо заговорила в мікрофон шолома.

— Фоулі, у нас проблема. Опал Кобой на волі. Повторюю: Опал Кобой на волі. Це пастка. Оточуйте територію, периметр п'ятсот метрів, везіть цілителів. Будуть постраждали.

Обличчя на екрані зареготало, крихітні зуби піксі блиснули, немов перлини.

— Можеш говорити що завгодно, капітане Шорт. Фоулі тебе не чує. Мій прилад блокує передачу даних. 1 сонний чіп теж, і скан, який, думаю, ви запустили до того, як іти сюди. Втім, ваш приятель-кен-тавр може вас бачити. Я лишила йому його дорогоцінні камери.

Холлі наблизилась зображення Опал. Якщо Фоулі отримає картинку піксі, про все інше він здогадається.

Кобой знову розреготалася. Опал явно насолоджувалася ситуацією.

— Дуже добре, капітане. Ти завжди була розумною. Відносно, звісно. Покажеш Фоулі моє обличчя, і він оголосить тривогу. Не хочеться тебе розчарувати, Холлі, але прилад зроблено з особливого сплаву, невидимого для штучного ока. Фоулі не побачить нічого, крім легенького мерехтіння.

Секретний сплав розроблявся для космічних транспортних засобів. Він абсорбував усі хвилі відомих сигналів, людських та ельфійських, тож був віртуально невидимим для механічних пристроїв. Його виробництво було неймовірно дорогим. Навіть така невеличка кількість, якою було вкрито апарат Кобой, коштувала цілий склад золота.

Рут швидко випрямився.

— Тут усе проти нас, капітане. Виходимо звідси.

Але полегшення Холлі не відчула. Кобой так легко не відпустить. Просто так вони звідси не вийдуть. Якщо Фоулі зміг хакнути комп'ютер, то і Кобой зможе.

Сміх Опал перетворився на істеричний регіт.

— Виходити? Чудова тактика, командире. Вам потрібно попрацювати над своїм словниковим запасом. Що далі? Прикриття?

Холлі відстебнула клапан на рукаві, під яким ховалася гномська клавіатура. Вона швидко відкрила базу даних ЛЕП, знайшла файли щодо Опал Кобой.

— Опал Кобой,— сказав голос капрала Фронд. У ЛЕП завжди користувалися голосом Лілі Фрод для озвучки інформаційних відео. Вона була гламурною та елегантною, з шовковистими білявими локонами і наманікюреними нігтями дюйм завдовжки, абсолютно непридатними для польових умов.— Ворог ЛЕП номер один. Зараз перебуває під наглядом у клініці Дж. Аргона. Опал Кобой — сертифікований геній. Результати стандартного тесту — 300 балів. Підозри на манію величності і маніакальну одержимість. Дослідження зазначають, що Кобой може бути патологічною брехухою і страждати на легку форму шизофренії. За більш детальною інформацією зверніться, будь ласка, до центральної бібліотеки ЛЕП на другому поверсі Поліцейської Плази.

Холлі закрила файл. Одержимий геній і патологічна брехуха. Саме те, що потрібно. Інформація не дуже допомогла. Вона і сама це знала. Опал на свободі, хоче їх убити і виявилася досить розумною, щоб розробити план, як саме це здійснити.

Опал насолоджувалася своїм тріумфом.

— Ви навіть не знаєте, як довго я чекала на цю мить,— сказала піксі й замовкла.— Ні, знаєте. Врешті-решт, саме ви зруйнували мої плани. А тепер я впіймала вас обох.

Холлі була спантеличена. Може, Опал і має серйозні проблеми з психікою, але її аж ніяк не можна вважати дурною. До чого всі ці розмови? Від чого вона намагається їх відволікти?

Така сама думка майнула і у Рута.

— Холлі! Двері!

Холлі швидко обернулася і побачила, як почали зачинятися двері. Ще трохи, і вони будуть повністю відрізані від ЛЕП, а їхня доля цілком залежатиме від Опал Кобой.

Холлі прицілилася в магнітні ролики на верхній планці дверей, зробила один за одним кілька пострілів із «Нейтрино». Двері смикнулися, але не зупинилися. Двоє роликів вилетіли, але рушійна сила масивної плити все одно тримала їх на місці. З лиховісним гуркотом двері зачинилися.

— Нарешті ми одні,— сказала Опал голосом невинної студентки-

ельфійки на першому побаченні.

Рут наставив зброю на прилад, прилаштований до грудей Скалена, немов це могло хоч якось зашкодити Кобой.

— Чого ти хочеш? — запитав він.

— Ти знаєш, чого я хочу,— відповіла Опал.— Питання в тому, як мені це отримати? Який вид помсти задовольнить мене більше? Звісно, ви обидва помрете, але цього недостатньо. Мені хочеться, аби ви страждали, як я, скомпрометовані та знехтувані. Принаймні, хтось один. Іншого принесу в жертву. Байдуже кого.

Рут відступив до бластових дверей, помахав рукою Холлі, щоб та підійшла.

— Варіанти? — прошепотів він, повернувшись спиною до приладу Кобой.

Холлі підняла візора, витерла з лоба піт. Шолом був обладнаний кондиціонером, але іноді піт не мав жодного відношення до температури.

— Треба вибиратися,— відповіла вона.— Шахта.

Рут кивнув.

— Згоден. Піднімемося вгору, щоб вийти поза межі дії блокатора сигналів Кобой і викличемо майора Кельпа.

— А Скален? Він замесмеризований до безтями і сам про себе не подбає. Якщо ми втечемо, Опал прибере його як свідка.

Така вже злодійська логіка. Ті, хто воліють підкорити світ, не гидують і тим, щоб прибрати зі свого шляху собі подібних.

Рут аж загарчав.

— Мало того, що ми через гобліна вскочили в таку халепу, так тепер іще і спасати його! Беремо Скалена із собою. Стрільни кілька разів в оту коробочку у нього на грудях, і коли вона перестане дзижчати, я перекину генерала через плече, і поліземо до E37.

— Зрозуміло,— сказала Холлі, переводячи настройки зброї на мінімум.

Частина заряду потрапить і до Скалена, але завдасть шкоди не більше, ніж пересушені на кілька хвилин зіниці.

— Не звертай уваги на піксі. Що б вона там не говорила, роби свою справу.

— Так, сер.

Рут кілька разів глибоко вдихнув. Холлі навіть заспокоїлася, коли

побачила, що командир хвилюється не менше за неї.

— Гаразд. Починаємо.

Обидва ельфи повернулися і швидко кинулися до непритомного гобліна.

— Ми придумали якийсь планчик? — глузливо запитала Кобой з маленького екрана.— Щось геніальне, сподіваюсь. Щось таке, чого я не передбачила?

Похмура Холлі намагалася не прислухатися до її слів, але вони все одно проникали в мозок. Щось геніальне? Навряд чи. Просто зараз це єдиний варіант. Щось таке, що Кобой не передбачила? Сумнівно. Опал могла цілий рік до цього готуватися. Чи не станеться так, що вони робитимуть саме те, що їй потрібно?

— Сер...— почала Холлі, але Рут уже зайняв позицію біля Скалена.

Холлі випустила в маленький екран шість зарядів. Усі шість потрапили в піксельне зображення Кобой. Її обличчя зникло за шквалом перешкод. Між металевими частинами проскочили іскри, з динаміків повалив кислотний дим.

Рут затримався на мить, чекаючи, коли розподілиться заряд, і схопив Скалена за плечі.

Нічого не сталося.

«Я помилялася,— подумала Холлі, видихнувши. Вона навіть і не усвідомлювала, що затримала подих.— Я помилялася, дякувати богам. Опал не має плану». Але це було не так, і Холлі сама тому не вірила.

Коробочка на грудях у Скалена була прикріплена окто-ланцюгами. Таку систему з восьми телескопічних кабелів часто використовували в ЛЕП, щоб утримувати небезпечних злочинців. Замикати і відмикати замок можна було дистанційно, і коли ланцюги були вже замкнуті, відімкнути їх можна було або з пульта, або точильником. Щойно Рут нахилився, окто-ланцюги клацнули і захлеснулися навколо командира, звільнивши Скалена. Коробочка опинилася на грудях Рута.

На зворотному боці приладу з'явилося обличчя Кобой.

— Командире Рут,— сказала вона, аж задихаючись від люті,— схоже, тепер ти жертва.

— Дарвіт! — вилаявся Рут і стукнув прилад рукояткою пістолета.

Кабелі стиснулися ще більше, і Рут уже ледь міг дихати. Холлі почула, як хруснуло кілька ребер. Командир ледь утримався на ногах. На його торсі затанцювали магічні сині іскорки, автоматично зцілюючи

переламані кістки.

Холлі кинулася на допомогу, але не встигла навіть добігти до командира, як прилад гарячково запікав. Чим ближче вона підходила, тим голосніше він пікав.

— Не підходь,— гаркнув Рут.— Не підходь. Це спусковий механізм.

Холлі зупинилася і у відчаї ударила кулаком повітря. Рут має рацію. Вона вже чула про спускові механізми наближення. Гноми використовують їх у шахтах. Закладають у тунель вибухівку, активують спусковий механізм і кидають із небезпечної відстані камінь.

На екрані знову з'явилося обличчя Опал.

— Послухайся Джуліуса, капітане Шорт,— порадила піксі.— Саме зараз варто бути дуже обережними. Твій командир має слухність: сигнал, який ти чуєш,— дійсно спусковий механізм. Підійдеш за близько, і його рознесе на шматки вибуховим гелем, що міститься всередині металевої коробки.

— Припини читати лекції та скажи, що тобі потрібно,— рикнув Рут.

— Ну ж бо, командире! Терпіння. Твоїм хвилюванням скоро край. Власне, вони вже скінчилися, тож чому б тобі просто не почекати, доки сплинуть твої останні секунди?

Холлі обійшла командира, намагаючись не прискорювати пікання таймера, стала спиною до шахти.

— Вихід існує, командире,— сказала вона.— Мені просто потрібно подумати. Хвилину, щоб усе обміркувати.

— Дозволь мені допомогти усе обміркувати,— глузливо сказала Кобой, і лють спотворила її дитяче личко.— Твої приятелі зараз намагаються пробитися сюди з допомогою лазерів, але, звісно, вони не встигнуть. І б'юся об заклад, що мій старий однокашник Фоулі прилип до відеоекрана. Що ж він там бачить? Бачить свою приятельку Холлі Шорт, яка наставила пістолета на свого командира. Навіщо вона це зробила?

— Фоулі про все здогадається,— сказав Рут. — Він уже тебе перемагав.

Опал зміцнила хватку опто-кабелів, змусивши командира впасти на коліна.

— Може, і здогадається. Якщо матиме час. Але вам не пощастило,

час майже вийшов.

На Рутових грудях засвітилися цифри. Усього дві.

Шість і нуль. Шістдесят секунд.

— Одна хвилина життя, командире. Як почувашся?

Цифри ожили.

Цокання, пікання і знуцання Опал впивалися в мозок Холлі.

— Вимкни, Кобой. Вимкни або, присягаюся, я...

Опал розреготалася. Регіт луною прокотився по тунелю, немов звідти неслося скреготіння гарпій.

— А то що? Що саме ти зробиш? Помреш поруч із командиром?

Знову хруст. Іще кілька ребер зламалося. Блакитні іскорки закрутилися по тілу Рута, немов зірки в урагані.

— Іди,— прогарчав він.— Холлі, я наказую тобі покинути мене.

— З усією до вас повагою, командире,— не можу. Це іще не кінець.

— Сорок вісім,— радісно проспівала Опал.— Сорок сім.

— Холлі! Іди!

— Я б послухалася на твоєму місці,— сказала Кобой.— На кону інші життя. Рут уже мертвий, чому б не врятувати того, кого ще можна?

Холлі застогнала. Ще одне невідоме у такому складному рівнянні.

— Кого я можу врятувати? Хто в небезпеці?

— Ніхто, хто є дійсно важливим. Так, двійко Людей Бруду.

«Звісно,— подумала Холлі.— Артеміс і Батлер. Іще двоє, які перешкодили планам Кобой».

— Що ти наробила, Опал? — вигукнула Холлі, намагаючись перекричати цокотіння спускового механізму і завивання вітру.

Кобой надула губки, немов дитина, яка завинила.

— Боюся, через мене твої друзі-люди вскочили в халепу. Саме зараз вони крадуть пакуночок із «Міжнародного банку» в Мюнхені. Такий собі невеличкий подаруночок від мене. Якщо юний Фаул такий розумний, яким усі його вважають, пакунок він не відкриє, аж допоки не дістанеться свого номера в готелі «Кронські». Там він перевірить, чи немає ще яких пасток. І тут спрацює біобомба, і «бай-бай, надокучливі люди». Можеш лишатися тут, щоб потім усе пояснити. Гадаю, за кілька годин зможеш виправдатися перед трибуналом. Або можеш урятувати друзів.

У Холлі голова пішла обертом. Командир, Артеміс, Батлер. Усі от загинуть. Як вона може врятувати всіх? Виходу немає.

— Я полюватиму на тебе, Кобой. Де б ти не була, ніде на цій планеті ти не будеш у безпеці.

— Скільки отрути! А якщо я дам тобі підказку? Маленький шанс виграти?

Рут стояв навколішках, із куточка рота точилася кров. Блакитні іскорки зникли — його магія скінчилася.

— Це пастка,— видихнув він, морщачись від кожного складу.— Не дозволь надурити себе ще раз.

— Тридцять,— сказала Кобой.— Двадцять дев'ять.

Шолом раптом став затісний.

— Гаразд, гаразд, Кобой. Кажи швидко. Як можна врятувати командира?

Опал театралью повільно набрала повітря.

— На приладі. Там така мила плямочка. Два сантиметри діаметром. Червона точка під екраном. Якщо вдарити туди з боку спускового механізму, можна перевантажити систему. Якщо схибиш хоч на волосинку, вибухне гель. Шанс дуже малий, але й він більше, ніж той, що ти мені лишила, Холлі Шорт.

Холлі стиснула зуби.

— Ти брешеш. Навіщо тобі давати мені шанс?

— Не стріляй,— напрочуд спокійно сказав Рут.— Просто іди звідси. Врятуй Артеміса. Це останній мій наказ тобі, капітане. Навіть не думай його ігнорувати.

Але Холлі немов опинилася під товщею води. Усе навколо уповільнилося і наче розтеклося.

— Я не маю вибору, Джуліусе.

Рут спохмурнів.

— Не називай мене Джуліусом! Ти завжди так робиш, коли хочеш зробити по-своєму. Врятуй, Артеміса, Холлі. Врятуй його!

Холлі примружила одне око, прицілилася. Лазерний приціл був не таким точним. Вона і без нього впорається.

— Артеміса я врятую потім,— сказала вона.

Після зробила глибокий вдих, затримала повітря і натиснула на курок.

Холлі влучила в червону пляму. Вона точно це знала. Заряд розподілився по приладу, на металевій поверхні немов вогонь спалахнув.

— Я влучила,— крикнула вона зображенню Опал.— Я влучила в червону точку.

Кобой знизала плечима.

— Не знаю. Мабуть, таки на соту долю міліметра схибила. Не пощастило. Я була щирою.

— Ні! — скрикнула Холлі.

Спусковий механізм на Рутових грудях зацокав скоріше, замерехтіли цифри. Лишилося кілька секунд.

Командир підвівся, підняв візор шолома. Очі в нього були спокійними і безстрашними. Він з ніжністю посміхнувся Холлі. І в тій посмішці не було ніякого звинувачення. У нього навіть щоки не почервоніли.

— Будь щасливою,— сказав він, і в центрі грудей у нього спалахнуло помаранчеве полум'я.

Вибух усмоктав повітря із тунелю, вимагаючи кисню. Різнокольорові пасма вогню зметнулися вгору, немов пір'я птахів під час бійки. Ударною хвилею Холлі відкинуло до стіни. В костюмі полопалися волокна, перевантажені високою температурою і тиском. Циліндрична камера на шоломі вискочила зі свого пазу і покотилася до Е37.

Холлі теж потягнуло в тунель, кидаючи в різні боки, немов гілочку на вітрі. Щойно пролунав вибух, у навушниках автоматично відчинилися захисні глушники звуків. Командир зник у полум'яній кулі. Його більш нема, жодних сумнів. Навіть магія йому б не допомогла. Буває таке, чого не можна виправити.

Усе розташоване біля входу в тунель, у тому числі Рут і Скален, перетворилося на хмару шрапнелі й пилу, маленькі часточки рикошетили від стін тунелю. Хмара посунулася в бік найменшого опору, тобто, слідом за Холлі. Вона ледь устигла активувати крила і піднятися на кілька метрів, як шрапнель пробила діру в стіні під нею.

Холлі зазирнула у величезний тунель. Шолом сповнився звуками її власного дихання. Командир загинув. Повірити не можна. Отак просто, через примху мстивої піксі. Чи була та точка на приладі? Чи вона дійсно схибила? Може, вона ніколи і не дізнається. Але спостерігачі ЛЕП подумують, що то вона пристрелила свого командира.

Холлі подивилася вниз. Під нею до земної кори опускалося те, що лишилося після вибуху. Уламки наближались до вируючої магми,

спалахували від жару. Усе, що лишилося від Джуліуса Рута, було кремовано. На якусь мить мікроскопічні часточки спалахнули золотом і бронзою, немов зорі, що падають на землю.

Холлі повисіла так кілька хвилин, намагаючись усвідомити, що сталося. Не змогла. Надто жахливо. Тож вона заморозила біль і провину, лишивши їх на потім. Зараз вона мала виконати наказ. І вона його виконає, навіть якщо це буде останнім, що вона зробить, бо це останній наказ Джуліуса Рута.

Холлі збільшила потужність крил і полетіла вгору. Потрібно врятувати Людей Брудю.

ГЛАВА 4: ЛЕДЬ УРЯТУВАЛИСЬ

Мюнхен

ПРОТЯГОМ робочого дня Мюнхен схожий на будь-яке інше велике місто у світі: дуже людно. Незважаючи на метро — зручну і швидку транспортну систему — більшість населення надає перевагу відокремленості й комфорту власних автомобілів, і саме тому Артеміс з Батлером дорогою від «Міжнародного банку» до готелю «Кронскі» опинилися в заторі. Затримки Артемісу не подобалися. Але сьогодні він був занадто зайнятий своєю останньою здобиччю, «Ельфійкою-зłodійкою», яка терпляче чекала у плексигласовому тубусі. У Артеміса аж руки свербіли відкрити, але попередні власники, «Крейн і Спарроу», могли поставити в контейнер додаткові пастки. Якщо видимої западні немає, це ще не означає, що немає і невидимої. Цілком імовірно, що коли розкрити вакуумне пакування полотна, вивільниться ерозійний газ, що вступить у реакцію з киснем і спалить картину.

Щоб дістатися готелю, вони витратили дві години, хоча зазвичай дорога забирає найбільше двадцять хвилин. Артеміс переодягнувся в темний хлопковий костюм і зателефонував у маєток Фаулів зі свого мобільного. Але до того підключив телефон до ноутбука, щоб записати розмову. Після третього гудка слухавку взяла Анджеліна Фаул.

— Арті,— сказала мама, зводячи дух. Мабуть, щось робила. Анджеліна Фаул не вважала, що життя має бути легким, тож, може, саме зараз і відпрацьовувала рухи тай-бо.

— Як ти, мамо?

Анджеліна на іншому кінці зітхнула.

— Усе добре, Арті, а в тебе такий голос, немов ти інтерв'ю даєш. Ти завжди такий офіційний. Чому б тобі не назвати мене матусею або навіть Анджелі-ною? Хіба це так важко?

— Не знаю, мамо. «Матуся» звучить якось по-дитячому. А мені вже чотирнадцять, пам'ятаєш?

Анджеліна розсміялася.

— Як я можу забути? Небагато підлітків просять подарувати на день народження квиток на симпозіум генетиків.

Артеміс покосився на плексигласовий тубус.

— А як там батько?

— Чудово,— видихнула Анджеліна. — Сама дивуюся, у якій він гарній формі. Протез йому зробили дуже добрий, та і вигляд тато має винятковий. Ніколи не скаржиться. І мені здається, що до життя він ставиться набагато краще, відколи втратив ногу. Про нього піклується відмінний терапевт. Він каже, що душевний стан значно важливіший, ніж фізичний. Власне, сьогодні ввечері ми їдемо до приватного спалону у Вестміті. Там просто неймовірні процедури з водоростями, які мають дивовижно вплинути на батькові м'язи.

Артеміс Фаул Старший утратив ногу, коли його викрала російська мафія. На щастя, Артемісові з допомогою Батлера вдалося його врятувати. То був рік, повний подій. Після свого повернення Артеміс Старший намагався дотримуватися своєї обіцянки розпочати нове життя і виправитися. Він очікував, що і Артеміс Молодший за ним піде, але позбутися кримінальних нахилів хлопцеві було напрочуд важко. Хоча інколи, коли він дивився на батька й маму разом, думка про те, щоб бути нормальним сином люблячих батьків, уже не здавалася такою неймовірною.

— Він робить свої фізіотерапевтичні вправи двічі на день?

Анджеліна знову розсміялася, і Артемісу раптом захотілося опинитися вдома.

— Так, дідусю! Я стежу. Твій татко каже, що за дванадцять місяців зможе пробігти марафон.

— Добре. Радий чути. Іноді мені здається, що ви б двоє тільки і блукали б будинком, узявшись за руки, якби я вас не перевіряв.

Мама зітхнула.

— Я непокоюся про тебе, Артї. Люди у твоєму віці не мають бути такими... відповідальними. Не хвилюйся про нас, хвилюйся про школу і друзів. Думай про те, що тобі дуже хотілося б зробити. Скористайся своїм чудовим мозком так, щоб зробити щасливим себе та інших людей. Забудь про родинні справи. Тепер нашою найголовнішою справою є життя.

Мама знову зітхнула. Артемісу не подобалося, що вона непокоїться уже через те, що з ним поговорила.

— Коли повернешся, Артї?

— Екскурсія через три дні закінчується.

— Я хотіла спитати, коли ти зовсім повернешся? Знаю, що навчання в Сент-Бартлебі — сімейна традиція, та ми б хотіли бачити тебе вдома, поруч із нами. Директор Гіней зрозуміє. Поряд із нами немало гарних шкіл.

— Я зрозумів,— сказав Артеміс. Цікаво, чи він зможе? Відмовитися від кримінальних справ... Та чи для нього чесне життя? — Через два тижні почнуться канікули. Тоді поговоримо,— сказав він. Тактика відкладення.— Якщо чесно, зараз мені важко зосередитись. Не дуже добре почуваюся. Думав, отруївся чимось, але виявилось, що це легка інфекція. Місцевий лікар каже, що завтра я знову буду здоровий.

— Бідолашний Арті,— пожаліла його Анджеліна.— Може, забрати тебе додому літаком?

— Ні, мамо. Мені вже краще. Чесно.

— Як хочеш. Знаю, як це неприємно, але це краще, ніж отруєння. Тоді б ти надовго зліг. Пий більше води і спробуй поспати.

— Спробую, мамо.

— Скоро будеш удома.

— Так. Перекажи вітання батькові.

— Перекажу, якщо його знайду. Він у тренажерному залі. Здається, на біговій доріжці.

— Ну, бувай.

— Бувай, Арті. Поговоримо, коли ви повернетесь,— сказала Анджеліна, і голос у неї був трошки сумним. Дуже далеким.

Артеміс натиснув кнопку й одразу ж прослухав запис на комп'ютері. Щоразу після розмови з мамою він почувався винуватим. Анджеліна Фаул уміла пробудити сумління. Це зовсім новий поворот подій. Рік тому він відчував лише ледь помітні докори сумління, коли брехав мамі, а тепер навіть найменша брехня переслідувала його кілька тижнів.

Артеміс дивився на коливання звукової хвилі на екрані ноутбука. Він змінюється, це точно. За останні кілька місяців сумнів щодо власної поведінки стає все більше... відколи він одного ранку знайшов у своєму оці таємничу контактну лінзу. У Батлера і Джульєтти були такі самі лінзи. Вони спробували дізнатися, звідки вони, але людина Батлера стверджувала, що Артеміс сам за них заплатив. Дедалі цікавіше.

Лінзи лишались таємницею. І почуття Артеміса також. На столі перед ним лежала «Ельфійка-злодійка» Ерве, і це робило його

найспритнішим злодієм свого віку, а прагнув він цього іще з шести років. Але тепер, коли він реалізував свої амбіції, хлопець не міг думати ні про що, крім родини.

«Може, час відійти від справ? — думав він.— У чотирнадцять років і три місяці я уже найкращий злодій у світі. Врешті-решт, чого мені тепер прагнути?» Він ще раз прослухав частину телефонної розмови: «Не хвилюйся про нас, хвилюйся про школу і друзів. Думай про те, що тобі дуже хотілося б зробити. Скористайся своїм чудовим мозком так, щоб зробити щасливим себе та інших людей».

А раптом мама має рацію? Йому варто скористатися своїми талантами, щоб зробити інших щасливими. Але є в ньому темрява, тверда скоринка на серці, яке не задовольнить тихе життя. Може, є такий спосіб зробити людей щасливими, яким може скористатися лише він? І лежить той спосіб по іншій бік закону. За тоненькою блакитною смужкою.

Артемів потер очі. Він не зміг дійти ніяких висновків. Може, буде рішення жити вдома. А зараз краще повернутися до роботи. Відкласти прийняття рішення і встановити справжність картини. Він почувався трохи винним, що украв шедевр, але не настільки, аби його повернути. Особливо містеру Крейну і містеру Спарроу.

Перше завдання — відбитися від усіх шкільних справ. Щоб установити автентичність картини, знадобиться щонайменше два дні. Доведеться заключати контракт на експертизу.

Артемів відкрив програму обробки звуку і зайнявся вирізанням і склеюванням маминих слів із телефонної розмови. Потім відібрав усі слова, розставив їх у потрібному порядку і збалансував рівні, щоб розмова звучала природно.

Коли директор Гіней увімкнув свій мобільний після візиту на олімпійський стадіон Мюнхена, на нього чекало повідомлення. Від Анджеліни Фаул, і була вона не в доброму гуморі.

Артемів провів повідомлення через маєток Фаулів, а потім переслав звуковий файл на власний телефон.

— Директоре Гіней,— промовив голос, що безпомилково належав Анджеліні Фаул, номер теж був її.— Я непокоюся про Арті. У нього отруєння. Вигляд у нього винятковий. Ніколи не скаржиться. Ми б хотіли бачити його вдома, поруч із нами. Ви зрозумієте. Це неприємно. Поговоримо, коли ви повернетесь.

На кілька днів цього вистачить. Темна частина Артеміса аж затремтіла від задоволення, проте зростаюче сумління зробило докір за те, що він скористався маминим голосом, аби сплести павутиння брехні.

Від почуття провини Артеміс відмахнувся і вимкнув мобільний. Потрібно повністю зосередитись на картині, а вібрація телефону в неслухну мить може змусити руку смикнутися. Йому дуже кортіло зірвати plombу з плексигласової кришки. Але то було б надзвичайно нерозумно, бо могло призвести до фатальних наслідків. На нього могло чекати чимало маленьких подаруночків від «Крейн і Спарроу».

Із валізки з лабораторним обладнанням Артеміс дістав хроматограф. Інструмент візьме пробу газу всередині тубуса і проаналізує її. Хлопець вибрав гостру насадку, прикрутив до гумової трубки на пласкому кінці хроматографа. Обережно взяв насадку в ліву руку. Артеміс був амбідекстером, але ліва рука була трохи твердіша за праву. Він обережно ввів гострий кінчик усередину крізь силіконовий замок. Рухати голкою потрібно якомога менше, щоб газ з контейнера не потрапив у повітря. Хроматограф усмоктав невеличку кількість газу, увімкнувся підігрів. Усі органічні домішки після нагрівання вийшли, і газ-носії перемістив зразок через розділювальну колону до полум'я іонізаційного детектора. Там визначилися компоненти. Через секунду на цифровому екрані даних висвітилася діаграма.

Процент кисню, водню, метану і двоокису вуглецю був такий саме, як і в зразку, який Артеміс трохи раніше взяв у центрі Мюнхена. Лишалось п'ять відсотків невідомого газу. Але це нормально. Таке могло статися через забруднення повітря, або інструмент мав високу чутливість. Якщо не брати до уваги таємничий газ, можна було вважати, що відкривати тубус цілком безпечно. Так Артеміс і зробив, обережно зрізавши силіконовий шар ножем.

Хлопець одягнув пару хірургічних рукавичок і обережно витяг картину із циліндра. На столі перед ним опинився щільний рулон, який майже відразу почав розгортатися; не так давно він у тубусі, щоб зберегти форму.

Артеміс розстелив полотно, притиснув кути гелевими торбинками. Він одразу зрозумів, що це не підробка. Натреноване око тут же впізнало кольори і напрямки мазків. Персонажі Ерве були немов зіткані зі світла. Вони були так чудово прописані, що малюнок немов світився. Вишукано! На картині сповите немовля спало в освітленій сонцем

колисці біля відчиненого вікна. Зеленошкіра ельфійка з тоненькими крильцями опустилася на вікно і збиралася викрасти дитину з колиски. Ноги ельфійки лишалися за вікном.

— Вона не може зайти всередину,— пробурмотів Артеміс і раптом здивувався. Звідки йому це відомо? Він же ніколи не озвучує думки, якщо не має доказів.

Розслабся, наказав він сам собі. Це просто здогадка. Може, колись щось читав в Інтернеті.

Артеміс повернувся до картини. Він це зробив. «Ельфійка-злодійка» належала йому. Принаймні, на якийсь час. Він дістав з набору хірургічний скальпель, зішкрябав трохи фарби біля краю полотна. По-клав зразок у баночку і підписав її. Тепер вона відправиться в Технічний університет Мюнхена, де зберігається велетенський спектрометр, потрібний для аналізу вуглецю. Хлопець мав там зв'язки. Аналіз на вуглець підтвердить, що картина, чи принаймні фарба, такого ж віку, якого і має бути.

Він покликав Батлера із сусідньої кімнати.

— Батлере, чи не міг би ти зараз відвезти зразок до університету? Тільки не забудь, що віддати можна лише Кристині. І нагадай їй, що дуже важливо зробити все швидко.

Якусь мить відповіді не було, потім через двері увірвався Батлер із широко розплющеними очима. Не дуже схожий він був на людину, що прийшла за зразком.

— Проблема? — поцікавився хлопець.

За дві хвилини до того Батлер підніс руку до вікна. Він думав про себе, а таке буває нечасто. Дивився на руку, немов та була зроблена зі світла, і якщо пильніше придивитися, то шкіра стала б прозорою. Він знав, що в ньому щось змінилося. Під шкірою щось ховалося. Останнім роком він дивно почувався. Старішим. Може позначилися десятиріччя важкого фізичного навантаження. Йому ледь виповнилося сорок, але вночі вже боліли кістки, а груди стискало так, немов на ньому весь час був бронезилет. Він уже геть не такий, як у тридцять п'ять, і навіть зосередитися було важче. Він більше розмірковував... «От як зараз»,— подумки вилаяв себе охоронець.

Батлер поворушив пальцями, поправив краватку і повернувся до роботи. Дуже йому не подобалося, як охоронявся номер. Готелі були для охоронців справжнім жахом. Службові ліфти, ізольовані верхні

поверхи й абсолютно неадекватні маршрути евакуації робили охорону начальника неймовірно важкою. «Кронські» — готель розкішний, з вимуштруваним персоналом, але від готелю Батлер хотів геть іншого. Йому б кімнату на першому поверсі, без вікон і зі сталевими дверима п'ятнадцять сантиметрів завтовшки. Не варто казати, що знайти такої кімнати не можна, а якби і була якась, Артемісові би вона не сподобалася. Довелося Батлерові змиритися із цим номером на четвертому поверсі.

Набір інструментів був не лише в Артеміса. Батлер відкрив хромовану валізку на журнальному столику. У нього було з десяток таких валізок, які зберігалися в сейфах по всьому світу. Кожна була наповнена шпигунським обладнанням і зброєю. Якщо мати в кожній країні по такій валізі, не доведеться порушувати закон, приїжджаючи з Ірландії.

Він дістав детектор жучків, перевірів кімнату. Особливу увагу приділив електричним приладам: телефону, телевізору, факсу. Електричне випромінювання від цих приладів часто приховувало сигнал від жучків, але не для такого детектора. «Ай Спай» — найновіша модель на ринку. Навіть за півмилі звідси він знайшов би мікрофон завбільшки з вушко голки.

Через хвилину охоронець закінчив роботу і, задоволений, хотів повернути прилад до валізки, коли той зареєстрував якесь слабе електричне поле. Нічого особливого, одна мерехтлива поділлка на шкалі індикатора. Та мерехтіти вона перестала і стала яскраво-блакитною. Почала блимати друга поділлка. До них наближалось щось електричне. Більшість охоронців не стали б через це перейматися — скільки тих електронних приладів у радіусі милі від готелю «Кронські». Але «Ай Спай» не реєстрував звичайні електронні поля, а Батлер був геть не таким, як більшість охоронців. Він витяг антену приладу і провів по кімнаті. Сигнал посилювався, коли антена була спрямована до вікна. У Батлера стиснувся шлунок. До них на високій швидкості щось летіло.

Він кинувся до вікна, зірвав з гачків завіси і відчинив вікно. Зимове повітря було блідо-голубим, хмар майже не було. Небо, немов величезне поле для гри в хрестики-нулики, перекреслили сліди літаків. І там, на двадцять градусів вище, неслася краплеподібна ракета із блакитного металу. На носі в неї виблискував червоний вогник, ззаду виривалося розжарене до білого полум'я. Сумнівів не було — ракета

прямувала до готелю «Кронські».

«Розумна бомба,— подумав Батлер.— Її ціль — Артеміс».

Мозок Батлера почав перебирати варіанти. Їх було небагато. Власне, лише два: тікати або померти. Проблема в тому, як тікати. Вони були на четвертому поверсі. Він востаннє глянув на снаряд. Навіть слід від нього був зовсім не такий, як від відомих йому видів зброї. Що б воно не було, це щось новеньке. Комуś дуже хотілося, аби Артеміс помер.

Батлер відвернувся від вікна і кинувся до кімнати Артеміса. Молодий хазяїн був зайнятий перевіркою автентичності «Ельфійки-злодійки».

— Проблема? — запитав Артеміс.

Батлер не відповів, бо не було часу. Замість того він схопив підлітка за комір і перекинув через плече.

— Картина! — закричав Артеміс, але голос заглушив піджак охоронця.

Батлер схопив картину, безцеремонно запхав шедевр у кишеню піджака. Якщо Артеміс побачить тріщини на віковій фарбі, він ридатиме. Але Батлерові платили лише за одне, і явно не за те, аби він зберіг «Ельфійку-злодійку».

— Тримайтеся міцніше,— порадив величезний охоронець, хапаючи з ліжка подвійний матрац.

Артеміс ухопився як тільки міг, намагаючись не думати. На жаль, його геніальний мозок автоматично аналізував факти: Батлер увірвався до кімнати з нечуваною швидкістю, навіть не постукавши, отже, виникла якась небезпека. Відповідати на питання охоронець не став, тож небезпека була близькою. А те, що він зараз учепився в кремезну спину, означало, що тікати звичними маршрутами евакуації вони не будуть. Матрац означає, що потрібно пом'якшити удар...

— Батлере,— видихнув Артеміс,— ти пам'ятаєш, що під нами три поверхи?

Охоронець, може, й відповів щось, але його роботодавець нічого не почув, бо вони вистрибнули у відчинене вікно і перескочили через поручні балкона.

За долю секунди до неминучого падіння порив вітру відігнув матрац, і Артеміс побачив свою кімнату. І цієї крихітної миті він помітив, як у двері влетів дивний снаряд і несподівано зупинився над

порожнім плексигласовим тубусом.

У тубусі був маячок, підказала йому частина мозку, що не піддалася паніці. Хтось хотів мене убити.

І вони почали падати. Десять метрів. Просто вниз.

Батлер автоматично розставив руки і ноги, утворивши величезну літеру Х, тримаючись за кути матраца, щоб той не завернуло. Повітря між ними і матрацом трохи уповільнювало падіння, але не набагато. Вони летіли вниз, із кожним сантиметром дедалі швидше. Небо і земля розпливлися і розтеклися, як масляні фарби,— здавалося, не лишилося нічого твердого. Раптом усе обірвалося — вони приземлилися на твердий черепичний дашок заднього виходу готелю. Черепиця майже вибухнула від удару, хоча дах витримав. Батлерові здалося, що всі його кістки перетворилися на рідину, але він знав, що через коротку мить несвідомості все знову буде гаразд. Він утрапляв і не в такі халепи.

Останнє, що він відчув перед тим, як поринути в темряву,— биття Артемісового серця крізь піджак. Отже, живий. Вони обидва вціліли. Та чи надовго? Якщо вбивця зрозуміє, що його спроба не вдалася, він може спробувати ще раз.

Удар Артеміса був м'якішим завдяки Батлерові та матрацу. Без них він би точно загинув. Утім, м'язи охоронця були такими міцними, що хлопець зламав два ребра. Його підкинуло в повітря на добрий метр, і лише тоді він упав на непритомного охоронця.

Артеміс лежав обличчям до неба. Дихати було важко і боляче, зламані кістки випирали, немов суглоби. Шосте і сьоме ребро, припустив хлопець.

Угорі у вікні їхнього номера спалахнуло нестримне яскраво-блакитне світло. Воно на долю секунди освітло небо, темне зі світлими плямами хмар, що, мов хробаки, тяглися до обрію. Ніхто не звернув особливої уваги; світло дуже легко було прийняти за спалах великого фотоапарата. Але Артеміс знав, що це таке.

«Біобомба,— подумав він.— Звідки мені це відомо?»

Батлер, мабуть, утратив свідомість, бо він не рухався, тож наступну спробу вбивства доведеться відвернути Артемісу. Він спробував сісти, але біль у грудях був такий сильний, що на секунду в очах потемніло. Коли він отямився, то весь укритися потом. Артеміс побачив, що тікати пізно. Убивця вже тут, зіщулюється на стіні, немов кіт.

Дуже дивна істота. Не більша за дитину, але пропорції дорослої

людини. Жінка з приємними гострими рисами обличчя, коротко підстриженим каштановим волоссям і великими карими очима, але це не означало, що вона над ними змилюється. Батлер якось казав, що вісім із десяти найкращих снайперів у світі — жінки. На цій був дивний костюм, що міняв колір, прилаштовуючись до того, що було поряд. Великі очі були червоні від сліз.

«У неї гострі вуха,— подумав Артемід.— Чи то я в шоковому стані, чи то вона не людина».

А тоді він зробив помилку і поворухнувся, одне зламане ребро прорвало шкіру. Сорочка почервоніла від крові, і Артемід відмовився від битви за свідомість.

Майже дев'яносто хвилин знадобилося Холлі, щоб дістатися Німеччини. Якби це була звичайна операція, вона летіла б щонайменше вдвічі довше, але Холлі вирішила порушити правила ЛЕП. Чом би й ні? Хіба ж може стати іще гірше? ЛЕП і так уже вважали, що вона вбила командира, зв'язок був заблокований, тож пояснити, що саме відбулося, вона не могла. Холлі навіть не сумнівалася, що тепер її вважають ворогом, і група захвату уже взяла слід. Не кажучи вже про те, що Опал Кобой теж може за нею стежити. Тож гаяти часу не можна.

Відколи викрили банду гоблінів, які провозили контрабанду зі світу людей через покинуті шахти, біля кожного порту на поверхні виставили охорону. В Парижі чергував сонний гном, якому лишилося п'ять років до пенсії. Від полуденної дрімоти його розбудило термінове повідомлення з Поліцейської Плази. До нього наближався втікач із Рекону. Затримати для допиту. Поводитися обережно.

Ніхто навіть не очікував, що гном на це спроможний. Холлі Шорт була в чудовій фізичній формі і колись навіть вижила після сутички з тролем. Гном-охоронець не пам'ятав, коли він востаннє робив зарядку. Але він хоробро охороняв вихід з терміналу, доки Холлі не пронеслася повз нього на поверхню.

Щойно вона опинилася в повітрі, розстебнула клапан на рукаві та ввела дані в комп'ютер. Той швидко знайшов готель «Кронські» і запропонував три варіанти маршруту. Холлі вибрала найкоротший, незважаючи на те що довелося б пролетіти над великими людськими населеними пунктами. Порушено іще кілька ЛЕПівських правил. Але зараз їй було байдуже. Кар'єру уже не врятувати, та й значення це вже не мало. Холлі ніколи не була кар'єристкою. Її не викинули з ЛЕП лише

завдяки командирові. Він побачив у ній потенціал, а тепер його нема.

Унизу проносилася земля. Крізь фільтри шолома долинали європейські запахи. Море, гаряча земля, виноградники, чистий сніг. Сьогодні звичної ейфорії вона не відчувала. Почувалася самотньою. Командир у якомусь сенсі був її родиною. А тепер його не стало. Може, через те, що вона схибла. Чи то вона вбила Джуліуса? Про це було жахливо думати, і жахливо було б забути.

Холлі підняла візор і витерла сльози. Артеміса Фаула потрібно врятувати. І заради командира, і заради його самого. Холлі опустила візор, відштовхнулася ногами і переключила двигун на найбільшу потужність. Час перевірити, на що здатні нові крила Фоулі.

Трохи менше, ніж за годину, Холлі вже летіла над Мюнхеном. Вона опустила на тридцять метрів, увімкнула радар на шоломі. Ото була б ганьба, якби вона долетіла аж сюди, і її збив літак. На екрані візора з'явилася червона цяточка готелю «Кронскі».

Фоулі міг надіслати останні дані супутника, але зв'язатися з кентавром вона не могла,— а якби й могла, Рада наказала б негайно повертатися до Поліцейської Плази.

Холлі полетіла до червоної цяточки. Саме туди буде спрямовано біобомбу, тож вона теж має там бути. Побачила готель і опустила нижче, торкнулася ногами даху. Тепер вона сама. Більше навігатор нічим не допоможе. Доведеться шукати номер Артеміса самотійно.

Холлі прикусила губу, а тоді ввела команду в комп'ютер на зап'ястку. Можна було віддати команду і голосом, але програма була занадто чутлива, а часу на те, щоб робити помилки, не залишилось. Через секунду її міні-комп'ютер зламав комп'ютер готелю і показав список гостей. Артеміс займав номер 304. Четвертий поверх у південному крилі готелю.

Холлі кинулася дахом, активуючи на бігу крила. Кілька секунд, і вона врятує Артеміса. Холлі розуміла, що для хлопця поява міфічної істоти, яка схопить його і потягне з номера, стане шоком, але не таким, як вибух біобомби з перспективою розсіятися в повітрі.

Вона раптом завмерла. До готелю летів керований реактивний снаряд. Жодних сумнів, ельфійського виробництва, але новий. Тонший і швидший, з більшим хвостом,— такого Холлі ще не бачила. Опал Кобой удосконалює свої вироби.

Холлі крутнулася на п'ятках і побігла до іншого боку готелю. Але

серцем вона розуміла, що вже запізно, і зрозуміла, що Опал її знову підставила. Надії на порятунок Артеміса ніколи не було, так само як і шансу врятувати командира.

Не встигла вона змахнути крилами, як під дахом спалахнуло блакитним, черепиця під ногами затремтіла від вибуху. Біобомба — ідеальна зброя. Будівля лишається непошкодженою, залишки бомби розкладаються, не лишаючи жодних доказів.

Холлі у відчаї впала навколішки, скинула шолома і ковтнула свіжого повітря. У Мюнхену воно було важким від токсинів, але все одно смакувало значно краще за підземне фільтроване. Втім, солодкого смаку Холлі не відчувала. Джуліус загинув. Артеміс мертвий. Батлер мертвий. Навіщо їй жити? Який сенс у тому житті? З вій закрапали сльози, крапнули на розтрісканий бетон.

«Піднімайся! — наказала сталева витримка. Та сама, завдяки якій вона стала чудовим офіцером.— Ти офіцер ЛЕП. На кону більше, ніж особисте горе. Встигнеш поплакати пізніше».

«Через хвилину. Я встану через хвилину. Мені потрібно лише шістдесят секунд». Холлі відчула, як горе просякло її наскрізь. Вона почувалася порожньою, заціпенілою. Позбавленою сил.

— Як зворушливо,— сказав голос. Механічний і знайомий.

Холлі навіть голови не підвела.

— Кобой. Явилася помилуватися? Вбивство робить тебе щасливою?

— Гм-м? — Піксі серйозно замислилася.— А знаєш, таки робить. Я дійсно стаю щасливішою.

Холлі шмигнула носом, струсила з вій останню сльозинку. Вона вирішила не плакати, доки Кобой не опиниться за ґратами.

— Чого ти хочеш? — запитала вона, підводячись.

На одному рівні з її обличчям у повітрі висіла маленька біобомба. Ця модель мала сферичну форму, плазмовий екран і була завбільшки з диню. На моніторі щасливо посміхалося обличчя Опал.

— Я просто стежила за тобою від шахти, хотіла побачити, який вигляд має повний відчай. Не дуже добре, еге ж?

На мить на дисплеї з'явилася сама Холлі, потім її знову замінила Опал.

— Підривай уже, біс із тобою,— крикнула Холлі.

Біобомба трохи піднялася, облетіла навколо голови Холлі.

— Зарано. В тобі ще лишилася іскра надії. Тож мені б хотілося її загасити. Через кілька секунд біобомба вибухне. Чудова, чи не так? Подобається дизайн? Вісім окремих бестерів! Але важливіше те, що відбувається після вибуху.

Холлі мимоволі зацікавилася, незважаючи на таке скрутне становище.

— І що ж тоді відбувається, Кобой? Тільки не кажи мені, що ти отримуєш владу над світом.

Кобой розреготалася.

— Влада над світом? Тебе послухати, так це неможливо. Перший крок до неї дуже простий. Усе, що я маю зробити,— це звести людей з Народом.

Усі особисті неприємності Холлі негайно відступили на другий план.

— Звести людей з Народом? Навіщо таке робити?

Опал стала серйозною.

— Тому що я потрапила до лап ЛЕП. Вони вивчали мене, немов тварину в клітці, а тепер нехай самі відчують, що це таке. Буде війна, і я постачатиму людям зброю, щоб вони перемогли. А коли вони переможуть, моя обрана нація стане наймогутнішою на землі. І я, звісно, стану наймогутнішою людиною цієї нації.

Холлі мало не закричала.

— Усе це просто помста дитини-піксі!

Побачивши реакцію Холлі, Опал одразу ж повеселішала.

— Ні, я більше не піксі.— І Кобой повільно зняла з голови пов'язку. Під нею були два круглих людських вуха.— Тепер я одна з Людей Брудю. Хочу бути на боці переможців. А мій новий татко володіє проектувальною компанією. І ця компанія бере зразки.

— Які зразки? — вигукнула Холлі.— Яка компанія?

Опал покивала пальчиком.

— Е, ні, годі пояснень. Хочу, аби ти померла спустошеною і безсилою.— На мить обличчя піксі стало серйозним, і Холлі побачила ненависть у її великих очах.— Ти забрала у мене рік життя, Шорт. Рік чудового життя. Мій час занадто важливий, аби його гаяти, особливо на таку жалюгідну організацію, як ЛЕП. Дуже скоро мені не доведеться відповідати ні на чий запитання.

Опал підняла руку, щоб її можна було побачити на моніторі,— вона

тримала невеличкий пульт. Натиснула червону кнопку. А, як усім відомо, червона кнопка означає лише одне. Холлі мала мілісекунду, щоб придумати план. Монітор засичав, зелені вогники на панелі бомби змінилися червоними. Сигнал отримано. Зараз вибухне.

Холлі підстрибнула і надягла на сферичну бомбу свій шолом. Навалилася усім тілом, немов намагалася занурити у воду м'ячик. Шолом було зроблено з твердого полімеру, який витримував навіть спалахи солініуму. Решта костюма була з іншого матеріалу і від бомби не захистила би, та може, шолома вистачить.

Бомба вибухнула, закрутивши шолома в повітрі. Знизу спалахнуло блакитне світло, розсіялося по даху. Мурахи і павуки підстрибнули разочок, і їхні серця завмерли. Серце Холлі закалатало, пручаючись від смертельного солініуму. Вона трималася

скільки могла, але її збила ударна хвиля. Шолом вирвався з рук, пагубне світло опинилося на волі.

Холлі ввімкнула крила і піднялася в небо. Блакитне світло летіло за нею, немов хвиля смерті. Вони летіли наввипередки. Чи зможе вона перемогти час і відстань і випередити біобомбу?

Холлі відчула, як мимоволі розтуляються губи. Перевантаження зривало шкіру зі щік. Вона розраховувала на те, що активним агентом біобомби було світло, отже, сфокусувати його можна було лише в певному діаметрі. Кобой не стала би привертати увагу до свого приладу, знищуючи цілий квартал міста. Її ціллю була лише Холлі.

Світ торкнувся пальців на її ногах. Жахливе відчуття порожнечі замість ноги, але магія швидко з ним упоралася. Холлі випросталася, закинула голову назад і схрестила руки на грудях, благаючи, аби механічні крила винесли її в безпечне місце.

Раптом світло зникло, лишивши по собі з десяток дивних спалахів. Холлі випередила смертельне світло, відбулася лише легкими пошкодженнями. Нога ще була слабкою, але це скоро мине. Пізніше про це хвилюватиметься. Тепер потрібно повернутися до ельфів і якось попередити їх про плани Опал.

Холлі глянула вниз на дах. Не лишилося нічого, що б указувало на її присутність, крім уламків шолома. Власне, неживі предмети не можуть постраждати від біобомби, але внутрішній шар шолома так інтенсивно відбивав світло, що перегрівся. А якщо немає шолома, не можна отримати біометричну інформацію про Холлі. Отже, ані ЛЕП, ані

Опал Кобой не могли стежити за її пульсом чи частотою дихання. Офіційно вона була мертвою. А бути мертвою означає отримати шанси.

Холлі щось помітила. Далеко внизу, серед службових споруд купою лежало кілька людей. Гострі очі Холлі роздивилися, що то зірвався дах. І на залишках черепиці лежало двоє. Один просто велетень. Інший майже такого ж зросту, що і вона. Хлопець. Артеміс і Батлер. Як вони вижили?

Холлі відштовхнулася ногами і пірнула прямо до уламків. Захист вона не вмикала, берегла магію. Схоже, знадобиться кожна цілюща іскорка, тож доведеться покластися на швидкість і маскувальні властивості костюма.

За кілька метрів були інші люди, які пробиралися через завали. Вони були скоріше зацікавленими, ніж сердитими. Але все одно потрібно віднести Артеміса подалі, якщо він живий. Опал може повсюди мати шпигунів і розробити інший план, якщо зрозуміє, що цей не спрацював. І наряд чи вони знову переможуть смерть.

Холлі приземлилася на краєчку розтрощеного даху і зазирнула вниз. Так, Артеміс і Батлер. Обидва дихають. Артеміс навіть притомний, хоча і відчуває біль. Раптом на білій сорочці у нього з'явилася пляма крові, очі у хлопця закотилися, він почав утрачати свідомість. У нього шок. Схоже, одне ребро прорвало шкіру. Інше могло проткнути легеню. Хлопець Брудю потребує зцілення. Негайно.

— Зцілися,— сказала вона, й іскорки ельфійської магії побігли по її руках до ран Артеміса.

Ребра здригнулися, зігнулися, і розплавлені кінці кісток із шипінням поєдналися. Від непритомного тіла хлопця повалила пара — магія охопила все тіло.

Хлопець не перестав тремтіти, а Холлі уже обхопила його, намагаючись прикрити собою. Потрібно його звідси забрати. Батлера також варто було б прихопити, але він зavelикий, вона його не прикриє. Охоронець сам про себе подбає, а от Артеміса потрібно захистити. По-перше, тому що він головна ціль, а по-друге, щоб перемогти Опал Кобой, потрібен його геніальний мозок. Якщо Опал хоче жити у світі людей, Артеміс стане їй ідеальним супротивником.

Холлі обхопила Артеміса і підняла його безсиле тіло у вертикальне положення. Голова у хлопця нахилилася вбік. Вона відчула на щоці його дихання. Нормальне. От і добре.

Холлі зігнула ноги, доки коліна не хруснули. їм потрібне максимальне прискорення. Голоси наближались, і стіна задрижала — хтось вставив ключа в замок.

— Прощавай, Батлере, старий друже,— прошепотіла вона.— Я за тобою повернуся.

Охоронець застогнав, немов почув. Холлі не хотілося його лишати, але вибору не було. Або вона забере одного Артеміса, або нікого. Батлер сам би подякував за те, що вона робить.

Холлі зціпила зуби, напружила всі м'язи і ввімкнула двигун. Вона злетіла з даху, немов стріла вилетіла з лука, лишивши по собі хмаринку пилу. Навіть якби хтось дивився просто на неї, не побачив би нічого, крім пилу та якоїсь розмитої плями в небі, ну хіба ще черевик. Але то можна списати на зорову оману, бо хіба ж черевики літають?

ГЛАВА 5: ЗНАЙОМСТВО ІЗ СУСІДАМИ

Е37, ельфи

ФОУЛІ повірити не міг у те, що трапалося. Очі надсилали інформацію до мозку, але мозок відмовлявся її сприймати. Бо якби йому довелося сприйняти цю інформацію, то довелося б і повірити, що його друг Холлі Шорт щойно пристрелила власного командира і тепер намагалася втекти на поверхню. Таке абсолютно неможливо, хоча не всі так думали. Кентавровим технічним транспортером тепер командував відділ внутрішніх справ. Ця операція підпадала під їхню юрисдикцію, тому що в злочині підозрювали офіцера ЛЕП. Усіх співробітників ЛЕП із транспортера вигнали, але Фоулі дозволили лишитися просто тому, що він єдиний умів користуватися усім обладнанням.

Командир Арк Сул, гном на службі в ЛЕП, займався справами, пов'язаними з ельфами-поліцейськими. Як на гнома, Сул був винятково високим і худим, немов жираф у шкурі бабуїна. Темне волосся він зачісував назад, немов хотів довести, що він хлопець серйозний, а на пальцях і у вухах не було жодної золотої прикраси, якими так любляють обвішуватися його родичі. Арк Сул займав найвищу посаду серед усіх гномів у відділі внутрішніх справ; він уважав, що ЛЕП — то купка волоцюг під керівництвом такого ж дивака, як і вони самі. А тепер той дивак загинув, його застрелив найбільший волоцюга із них усіх. Холлі Шорт ледь відбилася від звинувачень у попередніх двох справах. Цього разу їй не втекти.

— Покажи відео ще раз, кентавре,— наказав він, постукуючи по екрану своєю тростинкою. Ця його звичка дуже дратувала.

— Ми вже з десятків разів переглянули,— запротестував Фоулі.— Не розумію, навіщо робити це ще раз.

Сул так зиркнув на нього своїми червоними очима, що кентавр замовк.

— Не розумієш навіщо? Кентавр не розуміє навіщо? Чого зараз навчають? Ти, Фоулі, тут для того, щоб натискати кнопки, а не

висловлювати свої думки. Командир Рут переоцінював важливість твоїх ідей, і куди це його привело, га?

Фоулі проковтнув із десяток саркастичних відповідей, що крутилися на язичку. Якщо його усунуть від операції, він не зможе допомогти Холлі.

— Дивимось відео ще раз. Так, сер.

Фоулі увімкнув відео з Е37. Неприємні речі. Джуліус і Холлі на мить нахилилися над генералом Скаленом. Вони були дуже схвильовані. А тоді, невідомо з якої причини, Холлі вистрілила в командира якоюсь запальною кулею. Тут відеотрансляція з обох шоломів припинилася.

— Перемотай на двадцять секунд назад,— наказав Сул, нахилиючись до монітора. Він тицьнув тростинкою в плазмовий екран.
— Що це?

— Обережно з тростинкою,— похмуро сказав кентавр.— Ці монітори дуже дорогі. Мені їх аж з Атлантиди привезли.

— Відповідай на запитання, кентавре. Що це таке? — Сул двічі стукнув по екрану, щоб довести, як мало уваги він звертає на зауваження Фоулі.

Командир відділу внутрішніх справ показував на ледь помітне мерехтіння на грудях Рута.

— Не знаю,— зізнався кентавр.— Можливе спотворення зображення через жару, а може, щось із обладнанням чи просто глюк. Мушу протестувати прилади.

Сул кивнув.

— Протестуй, хоча мені здається, нічого не знайдеш. Шорт не витримала тиску відповідальності, от і все. Завжди була занадто тендітною. Минулого разу ми її мало не прищували, але цього разу вона не викрутиться.

Фоулі розумів, що він має прикусити язика, але дуже хотілося захистити друга.

— Зручно, чи не так? Спочатку ми втрачаємо звук, тож не знаємо, що вони там говорили. Тоді бачимо щось таке, що можна трактувати по-різному, а тепер іще мусимо повірити, що на чесного офіцера щось накопило, і вона пристрелила свого командира, ельфа, що був їй як батько.

— Так, розумію, до чого ти ведеш, Фоулі,— гмикнув Сул.— Добре. Дуже приємно знати, що ти щось там собі розмірковуєш. Але пропоную

виконувати свої обов'язки, гаразд? Ти будуєш прилади, я ними користуюся. От скажімо, що це за новий «Нейтрино» у наших бойових офіцерів?

— А що з ним? — з підозрою запитав Фоулі.

— Він же персональний для кожного офіцера, правильно? Більше ніхто з нього стріляти не може. І кожен постріл реєструється, так?

— Саме так,— зізнався Фоулі, прекрасно розуміючи, до чого веде Сул.

Гном розмахував тростинкою, як диригент паличкою.

— Отже, все, що нам потрібно зробити,— це перевірити інформацію стосовно капітана Шорт, щоб дізнатися, чи стріляла вона в той час, який зазначено на відео. Якщо стріляла, то запису можна довіряти, і Холлі Шорт справді застрелила свого командира, байдуже, чуємо ми її чи ні.

Фоулі вишкірив свої конячі зуби. Звісно, у цьому є сенс. Він ще півгодини тому про це подумав і знав, що покаже перевірка. Він відкрив записи щодо зброї Холлі, знайшов потрібне місце.

— Зброя зареєстрована о дев'ятій сорок за ельфійським часом. Шість пострілів о дев'ятій п'ятдесят шість і ще один другого рівня о дев'ятій п'ятдесят вісім.

Сул із тріумфом ударив тростинкою по долоні.

— Один постріл другого рівня о дев'ятій п'ятдесят вісім. Точно. Що б там не сталося в шахті, Шорт вистрілила в командира.

Фоулі аж підстрибнув на своєму кріслі.

— Але постріл другого рівня не міг стати причиною такого потужного вибуху. Там же навіть тунель завалило.

— Саме тому Шорт іще не заарештована,— сказав Сул.— Щоб розчистити тунель, знадобиться кілька тижнів. Я уже вислав групу захвату через E1 до Тари. До Парижа вони полетять над землею і звідти візьмуть слід.

— А що до самого вибуху?

Сул поморщився, немов питання Фоулі було ложкою дьогтю в бочці меду.

— О, я переконаний, що йому знайдеться пояснення, кентавре. Займистий газ, або несправність, або просто не пощастило. Розберемося. А тепер моє найголовніше завдання, і твоє,— повернути капітана Шорт і притягти до суду. Підтримуй зв'язок із групою захвату.

Тримай у курсі змін маршруту Шорт.

Фоулі без ентузіазму кивнув. Холлі досі була в шоломі. А шолом ЛЕП може засвідчити її особистість і надіслати діагностичну інформацію до комп'ютера Фоулі. Ані звуку, ані зображення не було, проте вони мали достатньо інформації, щоб відстежити Холлі, де б вона не була на землі чи під нею. Саме зараз вона перебувала в Німеччині. Серцебиття було дещо прискореним, але в цілому вона була в порядку.

«Чому ти втекла, Холлі? — подумки запитав Фоулі відсутню подругу.— Якщо ти не винна, чому втекла?»

— Скажи мені, де зараз капітан Шорт,— наказав Сул.

Кентавр вивів інформацію із шолома Холлі на плазмовий екран.

— Вона досі в Німеччині. В Мюнхені, якщо точніше. Зараз не рухається. Може, вирішить повертатися додому.

Сул нахмурився.

— Сумніваюся, кентавре. Вона гнила. Наскрізь.

Фоулі зчепив зуби. Правила поведінки дозволяли звертатися до іншої істоти такими словами, як «ельф», «кентавр», «гном», лише якщо ви були друзями. А Сул йому не друг. І нікому він не друг.

— Точно цього сказати не можна,— кинув Фоулі крізь зуби.

Сул нахилився до плазмового екрана. Його обличчя розпливлося в посмішці.

— Власне, кентавр, тут ти помиляєшся. Можна сказати, що капітан Шорт додому не повернеться. Відзивай групу захвату.

Фоулі глянув на дані шолома Холлі. Жодних ознак життя. Щойно вона була схвильованою, але живою, і раптом її не стало. Ані серцебиття, ані активності мозку, ані температури. Зняти шолом вона не могла, бо через нього мала зв'язок з ЛЕП. Ні, Холлі була мертвою, і смерть її не була природною.

На очі Фоулі навернулися сльози. Тільки не Холлі!

— Відізвати групу захвата? Ви не в собі, Суле? Ми мусимо знайти Холлі. З'ясувати, що сталося.

Слова Фоулі не справили на Сула ніякого враження. Схоже, йому навіть сподобався такий вибух емоцій.

— Шорт була зрадницею, вона явно зіткнулася з гоблінами. Вони дізналися про її плани і вбили. Негайно активуй дистанційне знищення шолома, і закриємо цю справу.

Фоулі перелякався.

— Активувати дистанційне знищення! Я не можу цього зробити.

Сул закотив очі.

— Знову твої ідеї. Ти тут ніхто, тож роби, що тобі наказують.

— Але ж за тридцять хвилин я матиму супутникове зображення,— запротестував кентавр.— Ми ж можемо стільки почекати?

Сул відсунув Фоулі від клавіатури.

— Ні. Правила тобі відомі. Не можна нічого лишати, щоб не знайшли люди. Знаю, це занадто суворо, але необхідно.

— То може бути якийсь дефект у шоломі! — вигукнув Фоулі, хапаючись за соломинку.

— Хіба можливо, щоб усі датчики водночас перестали працювати через дефект обладнання?

— Ні,— признався Фоулі.

— Які шанси, що таке може трапитися?

— Десь один на десять мільйонів,— з нещасним виглядом відповів технічний консультант.

Сул підійшов до клавіатури.

— Якщо ти боїшся, кентавре, я сам це зроблю.— Він увів пароль і активував детонатор на шоломі Холлі. На одному з дахів Мюнхена ельфійський шолом перетворився на калюжу кислоти. Теоретично, і тіло Холлі також.

— Ну от,— задоволено сказав Сул.— Її немає, і тепер ми можемо спати трохи спокійніше.

«Але не я,— подумав Фоулі, не в змозі відірватися від екрана.— Не скоро я зможу спати спокійно».

Темпл-Бар, Дублін, Ірландія

Артеміс Фаул прокинувся від жаху. Уві сні дивна червоноока істота гострими іклами розірвала йому груди і виїла серце. Хлопець сів на маленькому ліжку, хапаючись за серце. Сорочка зашкарубла від засохлої крові, але рани не було. Артеміс зробив кілька глибоких вдихів, підживлюючи мозок киснем.

— Оцініть ситуацію,— завжди казав Батлер.— Якщо ви на незнайомій території, розирніться навкруги до того, як відкривати рота. Десять секунд спостереження можуть урятувати життя.

Артеміс озирнувся, блимаючи очима, немов затвором фотоапарата.

Увібрав у себе усі деталі. Він перебував у маленькій кімнаті, метра три на три. Одна стіна була абсолютно прозорою і, схоже, виходила на набережну Дубліна. Якщо поглянути на міст Міленіум, можна припустити, що він розташований десь у районі Темпл-Бар. Сама кімната була оздоблена якимось дивним матеріалом, схожим на сріблясто-сіру тканину — тверду, але піддатливу; на непрозорих стінах висіли кілька плазмових екранів. Кімната була дуже хайтеківською, проте здавалася старомодною, майже покинутою.

У кутку на складаному стільці сиділа згорбившись дівчина. Вона сховала обличчя в долонях, і плечі в неї здригалися від ридань.

Артеміс відкашлявся.

— Чому ви плачете, дівчино?

Дівчина підхопилася, і відразу ж стало очевидно, що то не просте дівчисько. Це була зовсім інша істота.

— Гострі вуха, — на диво спокійно зазначив Артеміс. — Протези чи справжні?

Холлі мало не посміхнулася крізь сльози.

— Справжній Артеміс Фаул. Завжди шукає пояснення. У мене справжні вуха, як тобі добре відомо... було відомо.

Артеміс кілька секунд помовчав, обробляючи інформацію, яку отримав у цих небагатьох реченнях.

— Справжні гострі вуха? Ви не людина, ви хтось інший. Може, ельф?

Холлі кивнула.

— Ельф. Ви таких називаєте лепреконами, але це просто моя робота.

— А хіба ельфи розмовляють англійською?

— Ми всіма мовами розмовляємо. Хист до мов — частина нашої магії.

Артеміс розумів, що від такого відкриття голова в нього має йти обертом, але він спокійно сприймав кожне слово. Таке враження, що він уже давно підозрював про існування ельфів, і зараз лише отримав підтвердження. Хоча дивно, він навіть не пригадує, щоб хоч раз задумався про існування цих істот.

— І ви заявляєте, що знаєте мене? Особисто чи, може, спостерігали за мною? Здається, ваша технологія непогано розвинена.

— Ми вже кілька років знайомі, Артемісе. Ти пішов на контакт

першим, і відтоді ми не спускаємо з тебе очей.

Артемій трохи перелякався.

— Я пішов на контакт першим?

— Так. У грудні два роки тому. Ти мене викрав.

— Це твоя помста? Ота бомба? Мої ребра? — В голові майнула жахлива думка.— А де Батлер? Він мертвий?

Холлі спробувала відповісти на всі запитання.

— Це не помста, принаймні, не моя. Батлер живий. Мені потрібно було винести тебе звідти до наступного замаху на твоє життя.

— Тож ми друзі?

Холлі знизала плечима.

— Можливо. Побачимо.

Усе це трохи бентежило. Навіть генія. Артемій схрестив ноги в позі лотоса, потер скроні пальцями.

— Краще тобі все розказати,— сказав він, заплющуючи очі.— Від самого початку. Не пропускай нічого.

Так Холлі і зробила. Розказала Артемісу, як він її викрав, потім в останню мить звільнив. Розказала, як вони подорожували до Арктики, щоб урятувати його батька, і як придушили повстання гоблінів під керівництвом Опал Кобой. З усіма дрібницями повідомила про операцію в Чикаго, коли довелося повертати Сі-Куб, суперкомп'ютер, зроблений Артемісом

з ельфійських приладів. Нарешті, зовсім тихо, вона розказала про загибель командира Рута і таємничий план Опал нацькувати людей і ельфів одне на одного.

Артемій сидів нерухомо, вбираючи кожне слово. Він трохи нахмурих брови, немов усю цю інформацію було дуже важко перетравити. Нарешті, мозок класифікував усі дані, і хлопець розплющив очі.

— Дуже добре,— сказав він.— Я нічого не пам'ятаю, але я вам вірю. Припускаю, що люди мають сусідів-ельфів під землею.

— Отак просто?

— Аж ніяк. Я вислухав усю історію і зіставив з тими фактами, що мені відомі. Єдине інше пояснення того, що відбулося, навіть вашої дивної зовнішності,— заплутана теорія змови за участю російської мафії та команди пластичних хірургів. А таке навряд чи можливе. Але ваша ельфійська теорія підходить. Вона пояснює навіть те, чого ви не

знаєте, капітане Шорт.

— Що саме?

— Після стирання пам'яті я знайшов у себе в очах дзеркальні контактні лінзи. І Батлер теж. Я провів розслідування, і з'ясувалося, що лінзи замовив я сам, хоча нічого про це не пам'ятаю. Підозрюю, що я замовив їх, аби обдурити ваш месмер.

Холлі кивнула. Може бути. Ельфи могли замесмеризувати людей, але для цього потрібно було дивитися їм прямо в очі й говорити особливим голосом. Дзеркальні контактні лінзи можуть допомогти людині зберегти контроль над ситуацією, хоча залишиться враження, що вона під месмером.

— Я міг зробити це лише тому, що лишив десь підказку. Таке, що поверне мені спогади про ельфів. Але що саме?

— Навіть не уявляю,— сказала Холлі.— Я сподівалася, спогади повернуться, щойно ти мене побачиш.

Артемів неприємно посміхнувся. Так посміхаються до малої дитини, яка щойно сказала, що місяць зроблений із сиру.

— Ні, капітане. Я припускаю, що технологія стирання пам'яті вашого містера Фоулі — варіант лікарських препаратів, з якими експериментують у деяких країнах. Розумієте, мозок — дуже складний інструмент. Якщо переконати його, що чогось не відбувалося, він винайде багато варіантів, аби підтримати цю ілюзію. І ні за що не передумає. Навіть коли свідомість і сприймає щось, стирання пам'яті спрямовано на підсвідомість. Тож якою б переконливою ви не були, переконати мою підсвідомість неможливо. Вона може бути переконаною, що ви галюцинація або шпигун. Спогади можуть повернутися лише в тому разі, якщо моя підсвідомість отримає переконливі аргументи, наприклад, коли людина, якій я повністю довіряю, надасть незаперечні докази.

Холлі почала дратуватися. Артемів може довести до сказу, як ніхто інший. Дитина, яка поводить себе з іншими так, немов то вони діти.

— І якій же людині ти повністю довіряєш?

Артемів уперше після Мюнхена щиро посміхнувся.

— Собі, звісно.

Мюнхен

Батлер отямився і зрозумів, що з носа тече кров. І крапає вона прямо на капелюх шеф-кухаря готелю. Той стояв з іншими працівниками кухні серед зруйнованого сарайчика. В кулаку чоловік стискав ніж на випадок, якщо цей здоровило на матраці, який розтросив прибудову, божевільний.

— Перепрошую,— ввічливо сказав шеф-кухар, хоча зазвичай увічливість кухарям не властива,— ви живі?

Батлер замислився. Здається, живий. Матрац урятував його від дивного снаряду. Артеміс також вижив. Охоронець пам'ятав, як билось хлопецьове серце. Але тепер його тут не було.

— Я живий,— простогнав він, з губ закрапала кров, притрушена пилом.— А де хлопець, що зі мною був?

Люди, що зібралися серед руїн, презирнулися.

— Не було ніякого хлопчика,— нарешті сказав кухар.— Ти сам упав на дах.

Звісно, вони зажадають пояснень, а то й поліцію викличуть.

— Ага, не було хлопчика. Перепрошую, після такого падіння мозок казна-що починає вигадувати.

Усі дружно кивнули. Хіба можна звинувачувати цього здорованя, що він трохи не в собі?

— Обіперся на поручні, щоб трохи підсмажитися на осонні, а вони не витримали. На щастя, я захопився за матрац.

Заяву зустріли цілком зрозумілим скепсисом.

— Схопився за матрац? — озвучив колективну недовіру кухар.

Довелося Батлерові швиденько шукати інше пояснення, а це не так уже й легко, якщо кров зі всього тіла прилинула до голови.

— Так. Він лежав на балконі. Я хотів відпочити на осонні.

Справа із сонцем була неправдоподібною, враховуючи, що зараз розпал зими. І Батлер зрозумів, що розігнати натовп можна лише одним-єдиним способом. Радикально, але має спрацювати.

Він поліз у кишеню і дістав блокнот на спіральці.

— Звісно, я подам у суд на готель за отримані пошкодження. Лише за емоційну травму доведеться сплатити кілька мільйонів євро, не кажучи вже про тілесні ушкодження. Чи можу я розраховувати на вас, добрі люди, як на свідків?

Шеф-кухар зблід. Свідчення проти свого працедавця — перший крок до безробіття.

— Я... не знаю, сер,— пролепотів він.— Я, власне, нічого не бачив. — Він замовк і пригнувся.— Ой, у мене тістечка горять! Пропаде десерт!

Кухар перестрибнув купу побитої черепиці та зник у кухні. Решта поквапилася за ватажком, і за кілька секунд Батлер лишився сам. Він посміхнувся, хоча від цього заболіла потилиця. Погроза притягти до суду відлякує свідків не гірше, ніж рушниця.

Велетенський свразієць вибрався із купи уламків. Йому дійсно пощастило, що його не проштрикнув жоден брус. Матрац значно пом'якшив удар, до того ж, дерево виявилось трухлявим і розсипалося на порох.

Батлер зістрибнув на землю, стряхнув з костюма пил. Тепер потрібно знайти Артеміса. Здається, хлопця викрав саме той, хто зчинив замах на його життя. Але навіщо вбивати? Навіщо викрадати? Хіба то якийсь відомий ворог, що скористався ситуацією і вирішив помститися.

Батлер повернувся до номера, де все було саме так, як вони і лишили. Навіть натяку не було, що тут стався вибух. Батлер ретельно оглянув кімнату і не знайшов нічого, дивнішого за мертвих комах і павуків. Цікаво. Таке враження, що блакитний спалах зачепив лише живих істот, лишивши будівлю абсолютно цілою.

«Блакитний спалах»,— тьохнуло в підсвідомості, але свідома частина не звернула на це уваги.

Батлер швидко спакував речі Артеміса і свої, звісно. Зброя і шпигунські штучки залишаться в депозитному сейфі аеропорту. Він покинув готель «Кронскі», не повідомивши про свій від'їзд. Завчасне вибуття викличе підозри, а якщо пощастить, він розплутає цю справу ще до того, як школярі повернуться додому.

Охоронець знайшов на парковці «Хаммер» і поїхав до аеропорту. Якщо Артеміса викрали, викрадачі зв'яжуться з маєтком Фаулів і вимагатимуть викуп. Якщо Артеміс просто вирішив сховатися від небезпеки, він усе одно поїде додому. Отже, що б не сталося, усі дороги ведуть до маєтку Фаулів, тож туди Батлер і вирушив.

Темпл-Бар, Дублін, Ірландія

Артеміс уже отямився, і гору взяла природна цікавість. Він пройшовся по маленькій кімнаті, помацав губчасту поверхню стін.

— Що це за місце? Схованка для шпигунів?

— Саме так,— відповіла Холлі.— Я переховувалася тут кілька місяців тому. Банда гномів мала зустрітися з перекупниками краденого поблизу. Якщо дивитися з вулиці, то цю квартиру можна прийняти за хмарку над будівлею. Ми називаємо її «хам».

— Кам? Від слова «камуфляж»?

— Ні, хам, хамелеон.

— А знаєш, хамелеони, власне, не змінюють колір, щоб пристосуватися до оточуючого середовища. Вони змінюють його в залежності від настрою чи температури.

Холлі подивилася на Темпл-Бар. Під ними старовинними вузькими вулицями ходили тисячі туристів, музикантів і мешканці району.

— Розкажеш Фоулі. Це він усе називає.

— А-а,— знизав плечима Артеміс.— Фоулі. Він кентавр, чи не так?

— Правильно,— повернулася Холлі до Артеміса.— Ти так спокійно це сказав. Деякі люди дуже хвилюються, коли дізнаються про нас. У декого навіть шок буває.

Артеміс посміхнувся.

— Я не належу до більшості.

Холлі знову відвернулася до Дубліна. Сперечатися вона не збиралася.

— Отже, розкажіть мені, капітане Шорт. Якщо я являю собою загрозу для Народу, чому ви мене зцілили?

Холлі притулилася лобом до прозорої стіни хаму.

— Така вже наша природа,— відповіла вона.— І ти мені потрібен, щоб знайти Опал Кобой. Ми вже робили таке раніше, тож можемо зробити ще раз.

Артеміс підійшов до вікна.

— Спершу ви стираєте мою пам'ять, а тепер я вам потрібен?

— Так, Артемісе. Знущайся скільки хочеш. Ти потрібен могутній ЛЕП.

— Звісно, лишається питання про гонорар.— Артеміс застібнув піджак, прикриваючи пляму від крові.

Холлі обернулася.

— Гонорар? Ти серйозно?

— Після всього, що ельфи для тебе зробили? Ти хоч раз у житті

можеш зробити щось добре?

— Ви, ельфи, явно емоційна раса. Люди більш практичні. Ось факти: ви тікаєте від правосуддя, від геніальної вбивці-піксі. Я єдиний, хто може допомогти вам вистежити Опал Кобой. На мою думку, це варте кількох злитків золота.

Холлі нахмурилася.

— Ти маєш рацію, Хлопче Бруду. Але ресурсів у мене немає.

Артемів великодушно розвів руками.

— Я готовий повірити тобі на слово. Якщо ти гарантуєш мені одну метричну тонну золота з фонду заручників, я придумаю план, як подолати цю Опал Кобой.

Холлі опинилася на самому дні, і вона це знала. Жодних сумнівів, що Артемів допоможе їй подолати Опал, але якось неправильно було платити тому, хто колись був другом.

— А якщо Кобой переможе?

— Якщо Кобой переможе і вб'є нас обох, можете вважати домовленість анульованою.

— Чудово,— буркнула Холлі.

Вона відійшла від вікна і заходилася перевіряти вміст шафки.

— Знаєш, Артемісе, зараз ти саме такий, яким був, коли ми вперше зустрілися: жадібний Хлопець Бруду, якому начхати на все, крім себе. І таким ти хочеш лишитися до кінця свого життя?

Артемів навіть оком не змигнув, але за спокійною зовнішністю вирували емоції. Звісно, він ризикував, коли просив гонорар; та не попросити було б нерозумно. Втім, він відчував сором. От вона, нова дурна свідомість! Вона дуже легко активувалась від маминих слів, а тепер іще ця ельфійка. Потрібно вчитися опановувати емоції.

Холлі закінчила із шафою.

— Ну, містере консультанте, із чого почнемо?

Артемів не вагався.

— Нас лише двоє, росту ми невисокого. Нам потрібне підкріплення. Поки ми тут говоримо, Батлер їде до маєтку Фаулів. Мабуть, уже доїхав.

Артемів увімкнув мобільний, набрав номер Батлера. Запис повідомив, що абонент перебуває поза зоною досяжності. Другої спроби він робити не став, одразу зателефонував до маєтку Фаулів. На третьому гудку увімкнувся автовідповідач. Батьки вже поїхали до Вестміта.

— Батлере,— сказав Артеміс.— Сподіваюся, з тобою все гаразд. Я в порядку. Слухай уважно, що я тобі скажу, і повір, кожне слово — правда...

І Артеміс коротко виклав усі події, що сталися за день.

— Скоро ми приїдемо до маєтку. Пропоную заpastися всім необхідним і перебраться до безпечного будинку...

Холлі похлопала його по плечу.

— Ми маємо іти звідси. Кобой не дурна. Не здивуюся, якщо в неї є запасний план, на випадок, якщо ми виживемо.

Артеміс прикрив телефон рукою.

— Згоден. Саме це я і хочу зробити. Може, ця Кобой уже прямус сюди.

І немов за командою одна із панелей кімнати з легким шипінням зникла. Там стояла Опал Кобой, а з боків — Мерв і Сконт Брілл. Близнюки піксі тримали в руках прозорі пластикові пістолети. Дуло пістолета Мервелла легенько поблискувало після пострілу.

— Убивця! — скрикнула Холлі та потяглася за своїм «Нейтрино».

Мерв неквапливо підняв бластера і підніс його майже до її скроні. Холлі завмерла, підняла руки.

— Опал Кобой, я так розумію? — сказав Артеміс, хоча якби Холлі не розказала йому цієї історії, він би легко прийняв жінку перед собою за людську дитину.

Чорне волосся вона заплела в кіску, вбралася в картату спідничку, таку ж саму, яку носять мільйони школярів в усьому світі. Вуха в неї були, звісно, круглими.

— Артемісе Фаул, як приємно знову тебе бачити. Думаю, якби ми зустрілися за інших обставин, ми могли б стати союзниками.

— Обставини змінюються,— зауважив Артеміс.— Може, ми ще станемо союзниками.

Холлі вирішила нагородити хлопця недовірливим поглядом. Можливо, він прикидається зрадником, аби спасти їхню шкіру. Можливо.

Опал захопала своїми довгими закрученими віями.

— Спокуса велика, але ні. Мені здалося, що в цьому невеличкому світі вистачить місця лише на одну дитину-генія. А оскільки я тепер дитина, тож генієм буду я. Познайомтеся з Беліндою Зіто, дівчинкою з великими планами.

Рука Холлі знову потяглася до зброї, але зупинилася, коли Мерв наставив на неї свій прозорий пістолет.

— Я вас знаю,— сказала Холлі.— Близнюки піксі. Вас по телебаченню показували.

Скант не втримався від посмішки.

— Так, у передачі «Голос». Найкраще шоу сезону. Ми думаємо написати книгу, еге ж, Мерве? Про те, як ми...

— Закінчуємо речення одне одного,— закінчив Мерв, хоча і знав, що добром то не скінчиться.

— Стуліть пельку, імбецили,— гримнула Опал, виблиснувши сердитими очима.— Не опускайте зброю і закрийте рота. Це не ваша справа, а моя. Тож пам'ятайте це, і тоді я не зітру вас на порох.

— Так, звісно, міс Кобой. Ця справа лише ваша.

Опал аж замуракотіла.

— Правильно. Все має бути лише моїм. Я тут єдина важлива істота.

Артемів непомітно сунув одну руку в кишеню. Ту, в якій тримав мобільного. І дзвінок до маєтку Фаулів іще тривав.

— Якщо дозволите, міс Кобой. Така ілюзія відчуття власної важливості дуже поширена серед тих, хто пережив кому. Відома як синдром нарциса. Я саме на цю тему написав статтю до «Щорічника психолога» під псевдонімом сер Е. Брум. Ви так багато часу провели наодинці із собою, так би мовити, що решта стали нереальними...

Опал кивнула Мерву:

— Заради неба, змусь його замовкнути.

Мерв із радістю послушався і тицьнув блакитним електричним стрижнем у груди Артеміса. Ірландський хлопець упав на півслові.

— Що ти накоїв? — закричала Холлі, опускаючись поруч з Артемісом. Вона з полегшенням відчула стабільне серцебиття під закривавленою сорочкою.

— Е, ні,— сказала Опал.— Іще не мертвий, просто приголомшений. Ну і днина видалася сьогодні юному Артемісові.

Холлі поглянула на мініатюрну піксі, блиснула очима, сповненими горя й люті.

— Чого ти від нас хочеш? Що іще ти можеш зробити?

Опал зробила невинне обличчя.

— Не звинувачуй мене. Ви самі напросилися. Я просто хотіла зламати ельфійське суспільство, але ж ні, вам це не сподобалося. Тоді я

запланувала кілька відносно простих вбивств, але ви вирішили вижити. До речі, медаль тобі в руки за те, що впоралася з біобомбою. Я спостерігала з двадцятиметрової висоти у замаскованому транспортері. Стримати солініум ЛЕПівським шоломом — кмітлива думка. Але тепер через вас у мене стільки клопоту, стільки довелося сил витратити, що я дозволю собі трошки розважитися.

У Холлі аж горло перехопило від страху.

— Розважитися?

— Так. Я приготувала для Фоулі невеличкий мерзенний сценарій. Трохи театральний, пов'язаний з Одинадцятьма Чудесами. Але тепер я вирішила, що на нього заслужили ви.

Холлі напружилася. Їй би за зброю хапатися, іншого вибору немає. Але вона мусить запитати, така вже ельфійська натура.

— Наскільки мерзенний?

Опал посміхнулася, і назвати її обличчя цієї миті можна було лише злісним.

— Троле-мерзенним,— відповіла вона.— І ще одне. Я кажу вам це, бо ви все одно загинете, і я хочу, щоб у мить своєї смерті ви ненавиділи мене так само, як і я вас.— Опал зробила драматичну паузу.— Пам'ятаєш про точку на бомбі, що я причепила до Джуліуса?

У Холлі в грудях стало гаряче.

— Пам'ятаю.

У Опал спалахнули очі.

— Так от, нічого там не було.

Холлі схопилася за пістолет, але Мервелл ударив її електричним стрижнем. Вона заснула, не встигнувши і підлоги торкнутися.

ГЛАВА 6: ТРОЛЕ-МЕРЗЕННО

Під Атлантичним океаном, за дві милі від узбережжя Керрі, води Ірландії

ЗА три тисячі метрів під Атлантичним океаном летів по вулканічній розколинні до гирла підводної ріки ЛЕПівський транспортер. Ріка вела до ЛЕПівського порту, де пасажирів пересідали на судна регулярних перевезень.

На борту було троє пасажирів і пілот. Пасажири — гном-злочинець і двоє атлантичних маршалів, що його ескортували. Мульч Діггумс, злочинець, про якого йдеться, був у піднесеному настрої як на істоту, вбрану в арештантську робу. А причина полягала в тому, що нарешті розглянули його апеляцію, і юрист сподівався, що всі звинувачення проти його клієнта будуть анульовані.

Мульч Діггумс — тунельний гном, що кинув шахти заради кримінального життя. Він позбавляв Людей Бруду цінностей і продавав крадене на чорному ринку. За останні кілька років його доля тісно переплелася з Артемісом Фаулом і Холлі Шорт, у їхніх пригодах він відіграв ключову роль. Але його бурна діяльність зазнала поразки, бо до нього дотягнулася довга рука ЛЕП.

Перед тим як увезти Мульча Діггумса добувати термін, йому дозволили попрощатися з другом-людиною. Артеміс дав йому дві речі. Перша — записка, що радила перевірити дату на першому ордері на обшук печери. Друга — золотий медальйон, який потрібно було повернути Артемісові за два роки. Певно, хлопець збирався відновити їхню дружбу. Мульч роздивлявся медальйон тисячі разів, намагався розгадати секрет, доки від постійного мацання не стерся шар позолоти, і під ним гном не побачив комп'ютерний диск. Мабуть, Артеміс записав повідомлення самому собі. Щоб повернути спогади, які в нього забрала ЛЕП.

Щойно Мульча відправили до в'язниці суворого режиму під Атлантидою, він написав прохання до комісії. Коли до нього неохоче прийшов адвокат, призначений урядом, гном попросив перевірити дати

на ордері на обшук, після якого бідолаха заарештували. Якимось дивом дати були неправильними. Згідно з комп'ютером ЛЕП, Джуліус Рут обшукав його печеру ще до того, як отримав ордер. Таким чином, той арешт і всі наступні було анульовано. Лишилося перечекаати довгий процес оформлення і останній допит, і Мульч стане вільним гномом.

Нарешті, цей день настав. Мульча везли до Поліцейської Плази на зустріч із Джуліусом Рутом. За ельфійськими законами, Рут мав тридцять хвилин на те, щоб вичавити з Мульча зізнання. Гномові ж лишалося зберігати спокій, і вечеряти він уже буде своїм улюбленим мишачим каррі в гномській забігайлівці.

Мульч покрутив у руках медальйон. Сумнівів щодо того, хто смикає за мотузки, у нього не було. Артемісові якось удалося пробратися до ЛЕПівського комп'ютера і змінити дані. Хлопець Бруду його звільнив.

Один із маралів, сухорлявий ельф із зябрами, голосно всотував повітря шиєю і випускав його через рота.

— Гей, Мульче,— прохрипів він.— А що ти робитимеш, коли апеляцію відхилять? Розплачешся, як мале дівчисько? Або перенесеш стоїчно, як справжній гном?

Мульч посміхнувся, продемонструвавши неймовірну кількість зубів.

— Не хвилюйся за мене, рибо-ельфе. Уже сьогодні я їстиму твоїх родичів.

Як правило, вигляду Мульчевих зубів вистачало, щоб обірвати всі саркастичні коментарі, але маршал не звик, щоб заарештовані огризалися.

— Приготуй свого здоровенного рота, гноме. Нагодую тебе камінцями, коли повернемося до в'язниці.

— Уві сні, рибо-ельфе,— відповів Мульч. Він явно отримував від діалогу задоволення.

Другий офіцер, ельф з крилами, згорнутими, як у кажана, за спиною, гмикнув:

— Дай йому спокій, Вішбі. Хіба не знаєш, з ким ти розмовляєш? Це ж Мульч Діггумс. Найвідоміший злодій у світі.

Мульч посміхнувся, хоча слава не йде на користь, якщо ти злодій.

— У цього хлопця довгий послужний список.

Мульчеву посмішку немов вітром здуло, він зрозумів, що сам от-от

стане жертвою глузування.

— Ага, тому він спочатку вкрав кубок Жюля Ріме у людей і спробував продати його перевдягненому агенту ЛЕП.

Вішбі сів, потираючи долоні.

— Та що ти кажеш? Ото мозок! І як він тільки вмістився в такій мацюпусінькій голівці?

Ельф пройшовся по проходу, промовляючи фрази, як справжній актор.

— А тоді він поцупив частину золота Артеміса Фаула і заліг у Лос-Анджелесі. І знаєш, як він сховався?

Мульч застогнав.

— Розкажи,— видихнув Вішбі, зябра у нього не встигали перекачувати повітря.

— Купив собі пентхауз і почав колекціонувати крадених Оскарів.

Вішбі розреготався так, що в нього аж підборіддя заколихалося.

Мульч не витримав. Хіба він має з цим миритись? Він же, можна сказати, вільний гном!

— Знущайтеся, знущайтеся! Здається, ви забагато часу під водою провели. У вас мозок розчавило!

— У нас мозок розчавило? — відповів крилатий ельф.— Та не ми ж провели кілька століть у в'язниці. І наручники не на нас.

І то правда. Кримінальну кар'єру Мульча важко назвати успішною. Ловили його частіше, ніж удавалося втекти. Дуже вже просунутими технологіями володіли ЛЕП, щоб від них утекти. Може, настав час виправитися, доки він ще має непоганий вигляд?

Мульч потрусив наручниками, якими був прикутий до ґрат у відділенні для заарештованих.

— Недовго вже лишилося їх носити.

Вішбі відкрив рота, щоб відповісти, але замовк. На стіні спалахнув червоним плазмовий екран. Червоний — отже, терміново. Важливе повідомлення. Вішбі начепив на голову навушники, відвернув екран від Мульча. Після того як він прослухав повідомлення, усю його легковажність як вітром здуло.

За мить він кинув навушники на консоль.

— Схоже, походиш ти в наручниках трохи довше, ніж думав.

Мульч аж рота роззявив.

— Чому? Що сталося?

Вішбі почухав зябра.

— Не маю я тобі цього говорити, в'язню, але командира Рута вбили.

Якби Мультча кинули в підземну темницю, він був би менш приголомшений.

— Убили? Як?

— Вибух,— сказав Вішбі.— Головний підозрюваний — інший офіцер ЛЕП. Капітан Холлі Шорт. Вона зникла. Можливо, мертва або на поверхні, але ці дані ще не підтверджені.

— Я не здивований,— сказав крилатий ельф.— Жінки занадто темпераментні для роботи в поліції. Вони навіть із такою простою роботою, як транспортування, не впораються.

Мультч був шокований. Мозок у нього немов зірвався з якоря і закрутився в голові. Холлі вбила Джуліуса? Як таке можливе? Такого не може бути, і крапка. То, мабуть, якась помилка. А тепер Холлі зникла, може, померла. Як таке могло статися?

— Ну,— продовжив Вішбі,— доведеться зупинити наше корито і повертатися до Атлантиди. Допит явно відкладається на невизначений термін, доки все не владнається.

Ельф грайливо поплескав Мультча по щоці.

— Не пощастило, гноме. Може, через кілька років ти і виберешся за червону стрічку.

Мультч навіть не відчув поплескування, хоча слова до нього пробілися. Кілька років. Чи зможе він витримати іще кілька років у цій в'язниці? Його душа уже жадала тунелів. Нутрощі вимагали справжнього грубого ґрунту, щоб прочиститись. А ще лишався шанс, що Холлі досі жива і потребує допомоги. Друг. Не лишалося нічого, як утекти.

Джуліус мертвий. Такого не може бути!

Мультч подумки перебрав усі свої гномські таланти, які б допомогли влаштувати втечу. Магію він уже давно утратив, порушивши заповіт ельфійської Книги, але лишилися надзвичайні гномські якості, подаровані еволюцією. Деякі були відомі іншим ельфам, але гноми — раса скритна, вони вірять, що виживуть лише тоді, якщо приховуватимуть свої таланти. Усі добре знали, що гноми риють тунелі, вгризаючись у ґрунт своїми могутніми щелепами, перетравлюючи його і викидаючи з іншого кінця травної системи. Більшість ельфів знали, що

гноми можуть пити порами, а якщо деякий час не питимуть, пори перетворяться на мініатюрні присоски. Трохи менше знали, що слина у гномів світиться і твердішає на повітрі. І ніхто не знав, що побічний продукт гномового метеоризму — бактерії, що виробляють метан. Називалися вони метанобревібактер Сміта і допомагали глибоководним драйверам подолати нудоту від декомпресії. Якщо чесно, гноми і самі цього не знали. Знали вони лише те, що якщо випадково опиняться у відкритому морі, то морська хвороба їм не загрожує.

Мульч трохи поміркував і зрозумів, що такі можна об'єднати всі свої таланти і втекти. Але реалізувати план потрібно негайно, доки вони не опинилися в глибокій атлантичній западині. Якщо транспортер опиниться на глибині, нічого вже не можна буде вдіяти.

Машина розвернулася, описавши широку дугу, і попрямувала туди, звідки з'явилася. Пілот додав газу, щойно вони вийшли за межі ірландських вод. Мульч почав лизати долоні, змочуючи буйне волосся на них слиною.

Вішбі розсміявся.

— Що ти робиш, Діггумсе? Чистиш пір'ячко для своїх приятелів по камері?

Мульчу так хотілося розкрити щелепи і проковтнути цього Вішбі, але на обличчі в нього було спеціальне кільце, яке не дозволяло розкривати рота дуже широко. Довелося захищатися словами.

— Може, я і в'язень, рибо-ельфе, але через десять років я буду вільним. А ти лишишся нещасним придонним хробаком на все життя.

Вішбі сердито почухав шию.

— Ти щойно отримав шість місяців в одиночній камері.

Мульч поплював на пальці, розтер слину по голові, наскільки дозволяли наручники. Відчув, як вона застигає, утворюючи щось на кшталт шолома. Мульч лизав і дихав носом, зберігаючи повітря в нутрощах. Із кожним подихом він вдихав значно більше повітря, ніж міг видихнути.

Маршали навіть не звернули уваги на його дивну поведінку, мабуть, списали на нерви. Швидке дихання і причісування — класичні ознаки нервової напруги. Хто може звинувачувати Мульча? Його ж повертають до в'язниці, яка вважається справжнім жахом.

Мульч лизав і дихав, грудна клітка працювала, мов ковальський міх. Він відчував, як усередині наростає тиск, шукаючи виходу.

«Тримайся,— наказав він сам собі.— Знадобиться кожна бульбашка цього повітря».

Пластина над головою виразно хруснула, і якби світло було тьмяним, зараз воно б яскраво засвітилося. Повітря ставало розрідженим, і зябра Вішбі це відчули, хоча сам він не звернув ніякої уваги. Зябра заколихалися і затріпотіли, намагаючись захопити більше кисню. Мульч утягнув іще більше повітря.

Першим помітив зміни крилатий ельф.

— Гей, рибо-ельфе!

Обличчя у Вішбі так зморщилося, що відразу стало ясно, що це прізвисько йому вже багато років не дає спокою.

— Скільки іще тобі повторювати?

— Гаразд, Вішбі, не настовбурчуй луску. Важко дихати, відчуваєш? Я навіть крила розправити не можу.

Вішбі помацав зябра; ті лопотіли, немов прапор на вітрі.

— Ого! Мої зябра геть збожеволіли. Що відбувається? — натиснув він кнопку зв'язку з пілотом.— Чи все гаразд? Може підключити додаткові насоси?

Йому відповів спокійний і професійний голос, щоправда, з ноткою роздратування.

— Тиск падає у відділенні для в'язнів. Намагаюся усунути витік повітря.

— Витік? — зойкнув Вішбі.— Якщо на цій глибині відбудеться декомпресія, транспортер погнеться, як паперовий стаканчик!

Мульч зробив іще один глибокий вдих.

— Ведіть усіх до кабіни пілота. Виходьте через повітряний шлюз. Негайно.

— Не знаю,— сказав Вішбі.— Нам не можна розв'язувати заарештованого. Він дуже хитрий.

Хитрий заарештований зробив іще один вдих. Цього разу пластина над головою тріснула іще голосніше, немов грім прокотився.

— Гаразд, гаразд. Ідемо.

Мульч протягнув руки.

— Поквапся, рибо-ельфе. Не всі тут мають зябра.

Вішбі провів карткою по магнітній стрічці на Мульчевих наручниках. Замочок відімкнувся. Мульч

вільний... наскільки можна бути вільним у тюремному транспортері

з трьома тисячами метрів води над головою. Він підвівся, зробив останній вдих. Вішбі помітив.

— Гей, в'язню! Що це ти таке робиш? — запитав він.— Ти повітря всмоктуєш?

Мульч відригнув.

— Хто, я? Це просто смішно!

Крилатий ельф також щось запідозрив.

— Він точно щось замислив! Дивись, волосся в нього все блищить. Б'юся об заклад, це якесь секретне гномське мистецтво.

Мульч спробував створити скептичний вираз обличчя.

— Що? Всмоктане повітря і блискуче волосся? Недивно, що ми тримаємо це в таємниці.

Вішбі примружив очі. Вони в нього були червоні. А коли маршал заговорив, стало зрозуміло, що йому явно не вистачає кисню, так нерозбірливо він вимовляв слова.

— Ти точно щось замислив. Давай свої руки!

Опинитися знову в наручниках було всупереч плану. Мульч удав, що заслаб.

— Мені важко дихати,— сказав він, притуляючись до стіни.— Сподіваюся, я тут у вас не помру.

Ці слова дещо відвернули увагу від Мульча, і він зміг зробити ще один вдих. Сталева пластина тріснула ще більше, крізь фарбу проступив сріблястий метал. По всьому салону засвітилися червоні вогники небезпеки.

Із колонок пролунав голос пілота.

— Ідіть сюди! — крикнув він, утрачаючи спокій.— Зараз нас зімне.

Вішбі схопив Мульча за грудки.

— Що ти накоїв, гноме?

Мульч опустився на коліна, відкинув задній клапан арештантської роби. Підібрав ноги, готовий до дії.

— Слухай, Вішбі,— сказав він.— Ти дурень, але непоганий хлопець. Тож роби, що сказав пілот, іди до нього в кабінку.

Зябра Вішбі тріпотіли, він почав задихатися від нестатку кисню.

— Ти загинеш, Діггумсе.

— Я вже був мертвим,— підморгнув йому Мульч.

Більше стримуватися він не міг. Травний тракт розтягнувся, немов повітряна кулька в руках фокусника. Гном схрестив руки на грудях,

націлівся маківкою на тріснуту панель і випустив газу.

Від такого струсу транспортер підкинуло, і Мульч ракетою полетів угору. Він ударився прямо по центру тріщини і пробив панель. Швидкість викинула його в океан, і за мить у середину бідолашного транспортера ринула вода. За секунду задню частину сплющило, як порожню алюмінієву банку. Вішбі з напарником вчасно перебралися до кабіни пілота.

Мульча несло до поверхні. Бульбашки звільненого газу штовхали його зі швидкістю в кілька вузлів. Легені качали повітря, що лишилося в травному тракті, сяючий шолом застиглої слини освітлював шлях.

Звісно, вони кинулися за ним. Вішбі з колегою обидва були амфібіями. Щойно вони позбавилися від залишків задньої частини, маршали відкрили шлюз і кинулися за втікачем. Але в них не було жодного шансу. На Мульчевому боці була сила газу, на їхньому — лише крила та плавці. Усе, що потрібно було для ловлі втікачів, покоїлося на дні океану разом із задньою частиною транспортера, а зброї, яка була в кабіні пілота, вистачило б лише на те, щоб підсмажити краба.

Маршалам Атлантиди лишалося спостерігати, як гном летить на поверхню, глузуючи з них кожною бульбашкою.

Від мобільного телефону Батлера після падіння лишилася купка пластикових уламків і дротинок. Це означало, якщо Артемісові знадобиться термінова допомога, він не додзвониться. Охоронець припаркував «Хаммер» біля першої ж крамниці «Фонетикс» і придбав там трьохдіапазонний телефон для машини. Активував телефон дорогою в аеропорт і набрав номер хлопця. Нічого. Телефон вимкнено. Батлер спробував маєток Фаулів. Удома нікого, повідомлень теж немає.

Батлер глибоко дихав, зберігав спокій і натискав педаль газу. До аеропорту він доїхав менше, ніж за десять хвилин. Він не став витрачати час, повертаючи «Хаммер» на парковку прокатної компанії, лишив його на найближчому вільному місці. Звісно, автомобіль заберуть, а його оштрафують, але зараз не було часу про це хвилюватися.

Найближчий літак до Ірландії був повний, тож Батлер заплатив польському бізнесмену дві тисячі євро за квиток першого класу, і через сорок п'ять хвилин він уже сидів у літаку, що вирушав до дублінського аеропорту. Він набирав номер Артеміса, аж доки не запрацювали двигуни, і ввімкнув телефон, щойно шасі торкнулися землі.

Коли він вийшов із залу прибуття, було вже темно. І половини дня

не минуло, відколи вони відкрили депозитний сейф у мюнхенському «Міжнародному банку». Неймовірно, скільки всього може статися за такий короткий час. Хоча, якщо ви працюєте на Артеміса Фаула Другого, таке неймовірне трапляється щодня. Батлер був поруч із Артемісом, відколи той народився майже чотирнадцять років тому, і за весь цей час він побував у стількох фантастичних ситуаціях, скільки і не снилося охоронцю будь-якого президента.

«Бентлі» Фаулів чекав на парковці. Батлер поставив новий телефон у кріплення і ще раз набрав Артеміса. Не щастить. Але коли він підключився до автовідповідача, там було повідомлення. Від Артеміса. Батлерові руки стиснули кермо. Живий. Принаймні, хлопець живий.

Повідомлення почалося добре, але потім рішуче змінилося. Артеміс завірив, що він цілий, але Батлерові здалося, що його юний підзахисний отримав контузію після падіння або страждає від посттравматичного стресу, бо хлопець почав говорити, що за ту дивну бомбу відповідають ельфи. Піксі, якщо точно. І тепер він у компанії ельфа, який, вочевидь, зовсім не те ж саме, що піксі. Але це не все. Ельф, виявляється, був давнім другом, якого вони забули. А піксі був давнім ворогом, якого вони не могли пригадати. Дуже дивно. Батлер міг лише зробити висновок, що Артеміс намагається йому щось сказати, і за всією цією фантазмагорією ховається якийсь сенс. Доведеться проаналізувати запис, щойно він повернеться до маєтку.

Але тут запис перетворився на драму. Мікрофон Артеміса зареєстрував іще кількох гравців. До групи приєдналися піксі, про яких уже згадувалося, Опал та її охоронці. Відбувся обмін погрозами, і Артеміс спробував її заговорити. Не спрацювало. Якщо хлопець і зробив помилку, то вона полягала в тому, що він зверхньо ставився до всіх, навіть у кризовій ситуації. Піксі, Опал, чи як там її звали, не сподобалося, що з нею так розмовляють. Схоже, вона вважала себе принаймні рівнею Артемісу, якщо не кращою

за нього. Вона обірвала хлопця на півслові, і йому довелося послухатися. На мить Батлерові стало дуже страшно, але піксі зауважила, що хлопець не помер, просто втратив свідомість. Новий союзник Артеміса також був непритомний, але їй удалося дізнатися про плани ворога. Щось про Одинадцять Чудес і тролів.

— Це ж не серйозно,— пробурмотів Батлер, зупиняючись біля маєтку Фаулів.

Пересічному перехожому здалося б, що в кількох кімнатах будинку в кінці вулиці були люди, але Батлер знав, що світло там умикається і вимикається від таймерів, що спрацьовують через нерегулярні проміжки часу. В кожній кімнаті була навіть своя стереосистема, на якій час від часу вмикався запис розмов. Усе це було для того, щоб тримати злодіїв подалі. Але професійного злодія ніщо б не спинило.

Охоронець відчинив електронні ворота і в'їхав на гравійну доріжку. Зупинився навпроти парадного входу, не став навіть заганяти машину в просторий гараж. Він витягнув пістолет, що висів у кобурі під сидінням. Може статися, що викрадачі вже надіслали свою людину, і та чекала всередині будинку.

Щойно Батлер відчинив двері, він одразу відчув, що щось не так. Сигналізація, яка мала негайно розпочати тридцятисекундний відлік, мовчала. Тому що була вкрита якоюсь блискучою, потрісканою субстанцією, схожою на склопластик. Батлер обережно помацав. Речовина мерехтіла і була дуже схожа на органічну.

Батлер пройшов через вестибюль, тримаючись ближче до стіни. Глянув на стелю. В сутінках блимали зелені вогники. Принаймні, камери спостереження працюють. Навіть якщо гість уже пішов, він зможе роздивитися його на записі.

Нога за щось зачепилась. Охоронець глянув униз. На килимі лежала велика кришталева ваза, на дні лишилося кілька краплин шеррі. Поруч лежала порожня бляшанка від м'яса в соусі. Голодний викрадач? Трохи далі він знайшов порожню пляшку від шампанського й обгризений курячий скелет. Скільки ж тут незваних гостей?

Слід із залишків їжі вів до кабінету. Батлер піднявся за ним на другий поверх, переступив через наполовину з'їдений стейк, два шматочки фруктового пирога і крихти безе. З-поза дверей сочилося світло, відкидаючи тінь у коридор. Там хтось був. Артеміс?

На мить Батлер зрадів — він почув голос свого працедавця,— але на серці відразу ж похололо. Він упізнав слова: сам слухав їх у машині. Незнайомець слухав запис на автовідповідачеві.

Батлер прокрався в кабінет, ступаючи так тихо, що навіть і оленя би не сполохав. Навіть зі спини гість мав дуже дивний вигляд. Лець метр заввишки, з кострубатим тулубом і товстими мускулистими кінцівками. Усе тіло в нього було вкрите густим жорстким волоссям, яке, здається, рухалося само по собі. На голові в нього був шолом із

такої ж сяючої речовини, що і на сигналізації. На гостеві був синій спортивний костюм із клапаном на сідницях. Клапан тримався на одному гудзику, надаючи змогу помилуватися волосатим задом, таким дивно знайомим.

Запис наближався кінця.

Артемісова викрадачка розказувала, що вона приготувала для хлопця.

— Так,— казала вона.— Я приготувала для Фоулі невеличкий мерзенний сценарій. Трохи театральний, пов'язаний з Одинадцятьма Чудесами. Але тепер я вирішила, що на нього заслужили ви.

— Наскільки мерзенний? — спитала нова союзниця Артеміса, Холлі.

— Троле-мерзенним,— відповіла Опал.

Незваний гість закашлявся і виплюнув залишки ягняти.

— Погано,— сказав він.— Це дуже погано.

Батлер вихопив зброю і наставив її на злодія.

— Зараз стане іще гірше,— пообіцяв він.

Батлер посадив незнайомця у шкіряне крісло в кабінеті, інше поставив навпроти. Спереду це створіння мало ще більш дивний вигляд. Обличчя в нього було вкрите жорстким волоссям, тільки очі й зуби виблискували. Іноді очі спалахували червоним, як у лисиць, а зуби нагадували два ряди гострих жердин. Це не волохата дитина, це якась доросла істота.

— Можеш не казати,— зітхнув Батлер.— Ти ельф.

Істота випрямила спину.

— Як ти смієш! — вигукнув чоловічок.— Я гном, і тобі це дуже добре відомо.

Батлер повернувся думками до заплутаного повідомлення Артеміса.

— Дай здогадаюсь. Я тебе знав, але чомусь забув. Ага, ельфійська поліція стерла мою пам'ять.

Мульч відригнув.

— Правильно. Ти не такий повільний, як здаєшся.

Батлер підняв пістолета.

— Пістолет спрямовано на тебе, тож контрольною язик, малий.

— Вибач, я не второпав, що ми тепер вороги.

Батлер нахилився до гнома.

— Ми були друзями?

Мульч подумав.

— Ну, не від самого початку. Але мені здається, що ти мене полюбив за шарм і шляхетну вдачу.

Батлер принохався.

— І за особисту гігієну?

— Так нечесно,— заперечив Мульч.— Чи знаєш ти, через що мені довелося пройти, аби сюди дістатися? Я втік із транспортера і проплив кілька миль у крижаній воді. А тоді довелося завітати до коваля на заході Ірландії — мало не єдине місце, де іще лишилися ковалі,— і зняти із себе залізне кільце. Не питай. А тоді я рив тунель крізь усю країну, щоб дізнатися всю правду. І тепер, коли я тут, один із Людей Бруду, якого я вважав своїм другом, розмахує перед моїм носом пістолетом.

— Зачекай хвилинку,— сказав Батлер.— Мені потрібна хустинка, щоб очі витерти.

— Ти мені не віриш?

— Чи вірю я в ельфійську поліцію, змову піксі та гномів у тунелях? Ні.

Мульч повільно потягнувся в кишеню спортивного костюма і дістав золотий комп'ютерний диск.

— Може, це тобі допоможе?

Батлер уставив диск в один із Артемісових ноутбуків, спочатку переконавшись, що той не підключений до жодного комп'ютера. Якщо на диску вірус, то вони втратять лише один жорсткий диск. Він побризкав диск спеціальним очищувальним спреєм і протер ганчіркою, вставив у дисковод.

Комп'ютер запитав пароль.

— Диск заблокований,— сказав Батлер.— Який пароль?

Мульч знизав плечима, у кожній руці в нього було по багету.

— Гей, звідки мені знати? Це ж Артемісів диск.

Батлер нахмурився. Якщо це дійсно диск Артеміса, тоді його можна відкрити з допомогою пароля Артеміса. Він надрукував три слова. «Augur potestas est». Золото — сила. Родинний девіз. Через кілька секунд перед ним відкрилося вікно з двома папками. Одна була підписана: «Артеміс», інша — «Батлер». Перед тим як відкривати, охоронець перевірів їх на віруси. Чисто.

Батлер чомусь почав нервувати. Він відкрив папку зі своїм іменем. Там було більше сотні файлів. Переважно текстових, але були і відеозаписи. Найбільший файл був підписаний: «Подивитися першим». Батлер двічі клікнув на ньому мишкою.

На екрані відкрилося маленьке віконце плеєра. З'явився Артеміс, що сидів за цим самим столом, де зараз стояв Ноутбук. Дивно. Батлер натиснув трикутник відтворення.

— Вітаю, Батлере,— сказав голос Артеміса. Чи може геніальна підробка.— Якщо ти дивишся цей запис, наш добрий друг містер Діггумс виконав своє завдання.

— О, чуєш? — промовив Мульч із повним ротом.— Добрий друг містер Діггумс.

— Тихо!

— Усе, що на твою думку, ти знаєш про цю планету, зараз зміниться,— продовжив Артеміс.— Люди — не єдині розумні істоти на Землі; власне, ми навіть не дуже розвинені в технологічному сенсі. Під землею живе кілька видів ельфів. Більшість із них, можливо примати, але в мене не було змоги провести медичний огляд.

Батлер не зміг приховати нетерплячки.

— Будь ласка, Артемісе. Переходь до суті.

— Але облишу це на наступний раз,— сказав Артеміс, немов почувши слугу.— Існує ймовірність, що ти переглядаєш цей запис у час небезпеки, тож я маю озброїти тебе всіма знаннями, які ми зібрали під час наших пригод з Легітимною Ельфійською Поліцією.

«Легітимна Ельфійська Поліція? — подумав Батлер.— Це все підробка. Має бути підробкою».

І знову Артеміс у відео немов прочитав його думки.

— Щоб підтвердити, що всі фантастичні факти, які я зараз тобі відкрию, є правдою, я скажу одне слово. Лише одне. Слово, яке я б не знав, якби ти мені не сказав. Ти промовив його, коли лежав при смерті, перед тим, як Холлі Шорт зцілила тебе своєю магією. Яке слово ти назвав мені, коли думав, що помреш, друже? Яке б єдине слово ти мені сказав?

«Я б назвав тобі моє ім'я»,— подумав Батлер. Те, що відоме лише двом у цілому світі. Етикет охоронців забороняє це робити, хіба що вже запізно, аби про це хвилюватися.

Артеміс нахилився до камери.

— Твоє ім'я, мій старий друже,— Домовик.

У Батлера запаморочилося в голові.

«Господи,— думав він.— Це правда, це все правда».

У мозку почалося щось відбуватися. З підсвідомості спливали розрізнені образи, звільнюючи пригнічені спогади. Фальшиве минуле змінилося сліпучою правдою. В середині черепа маленькі шматочки мозаїки склалися до купи, усе стало зрозумілим. Він почувався старим, бо зцілення зробило його старшим. І дихати йому було важче, бо в шкірі лишилися волокна кевлару. Він пригадав викрадення Холлі і революцію гоблінів Б'ва Келл. Пригадав Холлі та Джуліуса, кентавра Фоулі і, звісно, Мульча Діггумса. Читати інші файли не було потреби. Вистачило одного слова. Він усе пригадав.

Батлер подивився на гнома новими очима. Усе тепер було знайомим: непокірне волосся, криві ноги, запах. Він підскочив із крісла, кинувся до Мульча, що саме перевіряв вміст холодильника.

— Мульче, старий ти гріхороднику! Радий тебе бачити.

— Ну от і пригадав,— сказав гном, навіть не повернувшись,— Хочеш іще щось сказати?

Батлер покосився до відкритого клапану на штанях.

— Так. Прибери цю штуку від мене. Я вже бачив її в дії.

І посмішка застигла на губах охоронця, коли він пригадав деталі Артемісового голосового повідомлення.

— Джуліус? Я чув щось про бомбу.

Мульч обернувся від холодильника, борода в нього побіліла від молока.

— Так. Джуліус загинув. Повірити не можу. Він стільки років за мною бігав.

Батлер відчув, як на плечі навалилася непомірна втома. Він уже стільки друзів утратив за всі ці роки.

— І навіть більше,— продовжив Мульч.— У його вбивстві звинувачують Холлі.

— Це неможливо. Ми мусимо їх знайти.

— От тепер ти правильно кажеш,— сказав гном, зачинивши дверцята холодильника,— Маєш план?

— Так. Знайти Холлі й Артеміса.

Мульч закотив очі.

— Справжній геній! Навіщо тобі той Артеміс узагалі потрібен?

Тепер, коли гном підкріпився, два заново віднайдені друга сіли за конференц-стіл і почали думати.

Батлер говорив і чистив пістолета. Він часто так робив, коли відчував стрес. Процес його заспокоював.

— Отже, Опал Кобой якось утекла з в'язниці та замислила помститися всім, хто її туди засадив. І не лише це. Вона хоче, аби у всьому звинуватили Холлі.

— Нікого тобі не нагадує? — поцікавився гном.

Батлер потер бік «зігзауера».

— Артемід, може, і злочинець, але він не зло.

— Хто казав про Артеміса?

— А що до тебе, Мульче? Чому Опал не намагається тебе вбити?

— А-а,— зітхнув гном з мученицьким видом.— ЛЕП не рекламувала, що я теж брав участь. Гордовиті офіцери нашої поліції не хотіли, щоб їхні імена стояли поруч з іменем відомого злочинця.

Батлер кивнув.

— У цьому є певний сенс. Отже, поки ти в безпеці, і Артемід із Холлі живі. Але Опал щось проти них замислила. Щось із тролями й Одинадцятьма Чудесами. Чи є якісь ідеї?

— Ми ж обидва знаємо про тролів, чи не так?

Батлер знову кивнув. Не так давно він і сам бився із тролем, і то була одна із найскрутніших бійок за його участю. Навіть повірити важко, що ЛЕП удалося стерти всі ці спогади.

— А що то за Одинадцять Чудес?

— Одинадцять Чудес — парк атракціонів у старому районі Небесного міста. Ельфи одержимі Людьми Бруду, тож один кмітливий мільярдер вирішив, що було б непогано збудувати маленькі моделі людських чудес з усього світу і зібрати їх в одному місці. Кілька років усе було добре, та мені здається, згодом усі ці пам'ятки змусили Народ згадати, як сильно вони сумують за поверхнею.

Батлер подумки переглянув список.

— Але ж існує лише Сім Чудес.

— Було одинадцять,— пояснив Мульч.— Повір, я маю світлини. В будь-якому разі парк уже закрили. На його територію уже кілька років ніхто не

заходить — тунелі небезпечні. І там повно тролів.— Раптом він зупинився, до нього дійшов увесь жах того, що він щойно сказав.— О

боги. Тролі.

Батлер почав квапливо збирати пістолет.

— Мусимо негайно туди вирушати.

— Неможливо,— сказав Мультч.— Я навіть гадки не маю, на чому.

Батлер схопив гнома за грудки і потяг до дверей.

— Може, і так. Але ти певно когось знаєш. У твоєму бізнесі завжди хтось знайдеться.

Мультч аж зубами заскреготів, так задумався.

— А знаєш, дійсно знаю. Ельфа, який завдячує Холлі життям. Але що б я його не попросив, то буде протизаконно.

Батлер схопив із шафи сумку зі зброєю.

— Добре,— кинув він.— Незаконно завжди швидше.

ГЛАВА 7: ХРАМ АРТЕМІДИ

Ельфи

ТРАНСПОРТЕР Опал Кобой був концептуальною моделлю, не для масового виробництва. Доки він потрапить на ринок, мине ще багато років, адже покриття із спеціального сплаву і камуфляжної фольги робили машину такою дорогою, що навіть Опал Кобой не змогла б її собі дозволити, якби не урядові гранти, якими вона розплатилася.

Скант наглядав за полоненими в пасажирському відділенні, а Мерв провів транспортер над Шотландією, а потім гірською річкою спустився під землю. Опал зайнялася переглядом іншого плану, який стосувався керування світом, тож усе було спокійно.

Піксі відкрила екран відеотелефону, набрала номер на Сицилії. Відповіли на середині першого гудка.

— Белінда, люба. Це ти?

Чоловікові, що відповів, було десь під п'ятдесят, він мав приємну зовнішність, засмагле обличчя обрамовувало темне волосся, в якому білили сиві пасма. На ньому була смугаста сорочка від Версаче, поверх якої він накинув лабораторний халат.

— Так, тату. Це я. Не хвилюйся, зі мною все гаразд.

У голосі Опал лунав гіпнотичний месмер. Бідолашний чоловік був під її владою уже цілий місяць.

— Коли повернешся додому, люба? Я скучив за тобою.

— Сьогодні, тату, через кілька годин. Як справи?

Чоловік мрійливо посміхнувся.

— Мольто бене. Чудово. Погода гарна. Можемо з'їздити в гори. Може, я навчу тебе кататися на лижах.

Опал нетерпляче нахмурилася.

— Послухай мене, ідіоте... тату. Як там наші зразки? Усе за планом?

На якусь мить на обличчі італійського вченого промайнуло незадоволення, але він знову підпав під чари.

— Так, люба. Усе за розкладом. Контейнери з вибухівкою ховають

сьогодні. Перевірка системи зондування пройшла успішно.

Опал заплескала в долоні — уособлення задоволеної донечки.

— Відмінно, тату. Ти так любиш свою Белінду. Скоро я буду з тобою.

— Поквапся додому, люба,— сказав чоловік, сам не свій без тієї, кого вважав за свою доньку.

Опал натиснула на кнопку відбою.

— Дурень,— презирливо кинула вона.

Але Джованні Цито дозволили лишитися живим — принаймні зонд, який він будував за її замовленням, не знайде ельфів.

Після розмови із Цито Опал зосередилася на частині плану, в якій брав участь зонд. Звісно, помста солодка, але вона відволікає. Може, скинути цих двох із транспортера, і нехай летять собі до земної кори?

— Мерв,— гримнула вона,— скільки ще до парку атракціонів?

Мерв звірився з приладами на панелі транспортера.

— Ми щойно влетіли до головної мережі підйомників, міс Кобой. П'ять годин,— сказав він через плече.— Може, менше.

«П'ять годин»,— промурчала Опал, немов кішечка, згорнувшись у своєму сидінні. П'ять годин вона зачекає.

Трохи пізніше Артемис і Холлі заворушилися на своїх місцях. Скант допоміг їм отямитися, штрикнувши електричним кийком.

— Вітаю з поверненням до світу приречених,— сказала Опал.— Як вам мій транспортер?

Судно було вражаючим, нехай і несло Артеміса з Холлі до смерті. Сидіння були вкриті нелегально придбаним хутром, і плюшу тут було більше, ніж у будь-якому палаці. Зі стелі звисали три розважальних голограмних куби, на випадок, якщо пасажири захочуть подивитися кіно.

Холлі аж підстрибнула, коли побачила, на чому сидить.

— Хутро! Ах ти, тварино!

— Ні,— заперечила Опал.— Це ти сидиш на тваринах. Як я вже казала, зараз я людина. А саме це люди і роблять, здирають із тварин шкури заради власного комфорту. Чи не так, містере Фауле?

— Деякі здирають,— холодно відповів Артемис.— Особисто я — ні.

— Ой, Артемісе,— грайливо сказала Опал,— це тебе святим не робить. Наскільки я зрозуміла, ти і сам не проти нажитися на ельфах, як

і я.

— Можливо. Я не пам'ятаю.

Опал встала з крісла, підійшла до буфету і зробила собі легкий салат.

— Тобі ж стерли пам'ять! Але тепер ти пригадав? Навіть твоє підсвідоме не може заперечувати те, що відбувається зараз.

Артемій зосередився. Він щось пригадував. Розпливчаті образи. Нічого чіткого.

— Щось пригадую.

Опал підвела очі від тарілки.

— Невже?

Артемій відповів їй холодним поглядом.

— Пам'ятаю, як тебе переміг Фоулі. Переконаний, він знову це зробить.

Звісно, хлопець цього не пам'ятав, він просто повторював те, що йому розказала Холлі. Але слова справили бажане враження.

— Огидний кентавр! — зойкнула Опал і кинула тарілку об стіну.— Йому пощастило, а мене зрадив той ідіот Каджон. Але цього разу такого не буде. Цього разу я сама архітектор власної долі. І вашої також.

— І що станеться цього разу? — глузливо запитав Артемій.— Ще одне контрольоване повстання? Чи, може, механічний динозавр?

Опал зблідла від гніву.

— Чи є край твоєму зухвальству, Хлопче Бруду? Цього разу жодних містечкових повстань. У мене плани грандіозніші. Я приведу людей до Народу. А коли обидві раси зійдуться, розпочнеться війна, і мої усиновлені люди здобудуть перемогу.

— Ти ельф, Кобой,— утрутилася Холлі,— Одна із нас. Круглі вуха нічого не змінюють. Чи не думаєш ти, що люди не помітять, як ти не стаєш вищою?

Опал мало не з ніжністю поплескала Холлі по щоці.

— Моя бідолашна, мій убогий поліцейський офіцере, тобі не здається, що я все обміркувала, поки цілий рік лежала в комі? Не здається, що я про все подбала? Я завжди знала, що рано чи пізно люди нас знайдуть, тож я підготувалася.— Опал нахилилася ближче, розділила волосся і показала семисантиметровий шрам на шкірі голови, майже непомітний через магію.— Круглі вуха — це не єдине, що я отримала після операцій. Мені щось іще вживили в череп.

— Гіпофіз,— здогадався Артеміс.

— Дуже добре, Хлопче Бруду. Дуже маленький штучний людський гіпофіз. ГРЛ — один із семи гормонів, які виробляє гіпофіз.

— ГРЛ? — перепитала Холлі.

— Гормон росту людини,— пояснив Артеміс.

— Саме так. Як можна зрозуміти з назви, ГРЛ відповідає за зростання різних органів і тканин, особливо м'язів і кісток. Через три місяці я вже підросту на сантиметр. Може, я ніколи і не гратиму в баскетбол, але ніхто навіть і не здогадається, що я ельф.

— Ти не ельф,— сумно сказала Холлі.— У тебе завжди було серце людини.

— Думаю, ти хотіла мене образити. Може, я на це і заслуговую, якщо взяти до уваги те, що хочу з вами зробити. Через час усе, що від вас лишиться, можна буде скласти в трофейну комірчину, іще й місце лишиться.

Такого звороту Артеміс іще не чув.

— Трофейна комірчина? Це щось із піратського жаргону?

Опал відсунула потаємну панель на підлозі, відкривши невеличке відділення під нею.

— Ось трофейна комірчина. Цей термін іще вісім тисяч років тому вигадали контрабандисти, що перевозили овочі. Секретне відділення, яке не помітять на митниці. Звісно, сьогодні з усіма сканерами, ультрачервоними камерами і детекторами руху трофейні комірчини не дуже і допомагають.— Опал посміхнулася, немов дитина, що видає вчителеві своїх товаришів.— Хіба ця комірчина буде повністю зроблена зі спеціального сплаву й обладнана внутрішніми проекторами рентгенівських та ультрачервоних променів. Єдиний спосіб знайти трофейну комірчину — сунути туди ногу. Тож навіть якщо ЛЕП зайдуть до мене на борт, вони не знайдуть того, що я переховуватиму. Саме зараз це шоколадні трюфелі. Не можна сказати, що вони нелегальні, але холодильник повний. Розумієте, шоколад — моя пристрасть. Увесь цей час, доки мене не було в цьому світі, я сумувала за двома речами. Одна з них — шоколад. Інша — помста.

Артеміс позіхнув.

— Як цікаво. Потаємне відділення. Ти справжній геній. Як можна не завоювати світ, коли у тебе в трофейній комірчині повно трюфелів?

Опал прибрала чорне волосся хлопця з його лоба.

— Жартуй скільки хочеш, Хлопче Брудю. Слова — єдине, що в тебе лишилося.

Через кілька хвилин Мерв завів транспортер на посадку. На Артеміса і Холлі надягли наручники і звели по висувному трапу. Вони опинилися у величезному тунелі, тьмяно освітленому переважно флуоресцентними стрічками. Більшість світлових панелей були розбиті, а ті, що лишилися, ледь блимали. Ця секція підйомника була колись частиною квітучого мегаполісу, а тепер вражала пустотою і занедбаністю. Усюди понатикали щитів з повідомленням, що ту чи іншу конструкцію буде знесено.

Опал махнула на один такий щиток.

— За місяць тут уже нічого не лишиться. Ми саме встигли.

— Пощастило,— пробурмотіла Холлі.

Мерв і Скант мовчки повели їх тунелем, підштовхуючи дулами бластерів. Дорога під ногами була горбкуватою і порепаною. У вологих ямах зібралися купками жаби, вигукуючи непристойності. Уздовж дороги тяглися пусті крамнички солодоців і сувенірів. В одній з вітрин розташувалася ціла колекція людських ляльок.

Артеміс зупинився, незважаючи на пістолета, що упирався йому в спину.

— Оце такими ви нас бачите? — запитав він.

— Е, ні,— відповіла Опал.— Ви набагато гірші, але виробники не хотіли лякати дітей.

У кінці тунелю припали до землі кілька величезних півсфер, кожна завбільшки з футбольний стадіон. Вони були зроблені із шестикутних панелей, зварених між собою по швах. Деякі з них були матовими, інші — прозорими, і кожна була завбільшки з невеличку хатинку.

Перед півсферами стояла височенна арка, вкрита обдертою позолотою. З арки звисала вивіска з гербом і двометровими гномськими літерами.

— «Одинадцять чудес світу людей»,— театралью промовила Опал. — За десять тисяч років цивілізації ви створили лише одинадцять так званих чудес.

Артеміс перевірів наручники. Міцно тримаються.

— Вам же відомо, що в офіційному списку лише сім чудес.

— Відомо,— роздратовано відповіла Опал.— Але люди такі обмежені. Ельфійські схоласти дослідили відеозаписи і вирішили

включити в перелік храм Абу Сімбела в Єгипті, статуї Моаї на острові Пасхи, храм Боробудур в Індонезії і тронний зал в Персеполісі в Ірані.

— Якщо люди такі обмежені,— прокоментувала Холлі,— дуже дивно, що ти хочеш стати однією із них.

Опал пройшла через арку.

— Власне, я би воліла лишитися піксі — без образ, Артемісе,— але зовсім скоро Народ зникне. Я особисто про це подбаю, щойно відведу вас до нового дому. Через десять хвилин ми вже прямуватимемо до острова, спостерігаючи на моніторах транспортера, як вас шарпатимуть на всі боки.

Вони увійшли в парк, пройшли повз першу півсферу, в якій була модель великої піраміди в Гізі в дві третини від справжньої величини. Кілька шестикутних панелей було вирвано, і Артеміс побачив залишки моделі. Вражаюче видовище. На схили піраміди дерлися якісь волохаті істоти. І була їх там сила-силенна.

— Тролі,— пояснила Опал.— Захопили всі експонати. Але не хвилюйтеся, вони тримаються лише своєї території і не нападуть, якщо не наблизяться до піраміди.

Досі Артеміс лишався майже байдужим, але ці хижаки, що полювали одне на одного, змусили його серце забитися частіше. Він зупинився, щоб роздивитися того, що був найближче до них. Жахливе створіння, принаймні два з половиною метри заввишки, з брудним кошлатим волоссям на масивній голові. Волохаті руки троля звисали нижче колін, а із рота стирчали гострі вигнуті ікла. Тварина дивилася на них, і очі в неї спалахували червоним.

Група підійшла до другого експонату, храму Артеміди в Ефесі. На голограмі біля входу можна було побачити зображення турецького будинку.

Опал прочитала історичний коментар на маленькій табличці.

— Цікаво,— сказала вона,— навіщо називати хлопчика іменем богині-жінки?

— Це ім'я мого батька,— втомлено пояснив Артеміс уже всоте.— Його можуть носити і дівчатка, і хлопці, і означає воно «мисливець». По-моєму, підходить. І коли вже ти вибрала людське ім'я, тобі буде цікаво, що Белінда означає «прекрасна змія». Теж підходить. Принаймні половина.

Опал тицьнула пальцем йому в ніс:

— Який ти надокучливий, Фауле! Сподіваюся, інші люди не такі.— Вона кивнула Сканту: — Побризкай їх,— наказала вона.

Скант витяг із кишені невеличкого пульверизатора і щедро побризкав Холлі з Артемісом. Пахла жовтувата рідина просто огидно.

— Тролячі феромони,— сказав Скант, немов вибачився.— Троль тільки раз вдихне, і в нього дах зірве. Для них від вас тхне, немов від гарячої самиці. Коли вони зрозуміють, що ви не троліці, розірвуть на тисячу шматків і з'їдять. Ми поміняли всі розбиті панелі, тож утекти ви не зможете. Якщо хочете, стрибайте в річку,— запах змиється... років через тисячу. І ще, капітане Шорт, я зняв крила з костюма і прибрав камуфляжну фольгу. Підігрів, щоправда, лишив,— урешті-решт, кожен заслуговує хоч на малесенький шанс.

«Дуже мені знадобиться той обігрів проти тролів»,— похмуро подумала Холлі.

Мерв заглянув усередину сфери через одну з прозорих панелей.

— Добре. Все чисто.

Піксі натиснула кнопку на пульті і відчинила головний вхід. Із середини донеслося далеке ревіння. Артеміс побачив кілька тролів, що билися на сходах копії храму. їх із Холлі розірвуть.

Брати Брілл заштовхали їх до півсфери.

— Хай щастить,— сказала Опал, і двері почали зачинятися.— Пам'ятайте, ви не самі. Ми стежитимемо за вами через камери.

Двері зловісно грюкнули. Через кілька секунд електронний замок зашкварчав — один із братів Брілл побризкав його розчинником іззовні. Дороги назад не було. Артеміс і Холлі опинилися серед закоханих тролей, і пахли вони наче троліхи.

Копія храму Артеміди була відбудована дуже точно. Творці експонату не забули навіть про рухливі фігурки людей, що займалися звичними для чотирьохсотого року до нашої ери справами. Більшість фігур обідрали тролі, але деякі ще рухалися на спеціальних рейках — підносили дари богам. Який би робот не наближався до тролів, його роздирали на шматочки. Жорстка метафора долі Артеміса і Холлі.

Джерело їжі було лише одне — інші тролі. Самці хапали малих і хворих і безжалісно розривали зубами, кігтями й іклами. Лев'ячу пайку отримував вожак, решта стада задовольнялася залишками. Якщо тролі пробудуть тут іще трохи, вони самі себе знищать.

Холлі плечем штовхнула Артеміса на землю.

— Швидко,— сказала вона.— Покачайся в багнюці. Обкатайся весь, щоб трохи зменшити запах.

Артеміс так і зробив, накидав на себе багна, наскільки це дозволяли закуті в наручники руки. Там, де він не дістав, допомогла Холлі, яка теж вимазалася з голови до ніг. За мить упізнати їх було уже неможливо.

Артеміс відчував те, чого не відчував ніколи,— абсолютний страх. Руки в нього тремтіли, ланцюги бряжчали. В мозку не лишилося місця для аналітичного мислення. «Не можу,— думав він.— Я нічого не можу зробити».

Холлі взяла ініціативу в свої руки, підняла його на ноги і потягла до залишків макетів торгових наметів біля швидкої річки. Вони сховалися за смугастим полотном і дивилися на тролей крізь дірки, що лишилися від гострих кігтів. Біля намету на килимку сиділи два макети торговців, їхні кошики блищали від золотих статуєток богині Артеміди. Голов у жодного з торговців не було. Щоправда, одна голова лежала неподалік, і через прокушений пластик вибивався штучний мозок.

— Потрібно позбавитися наручників,— гаряче прошепотіла Холлі.

— Що? — пролепотів Артеміс.

Холлі потрусила у нього перед носом наручниками.

— Потрібно оце зняти! Багнюка захистить нас на кілька хвилин, але тролі нас почують. Потрібно дістатися води, а в наручниках ми потонемо.

Очі у хлопця блукали десь далеко.

— Води?

— Отямся, Артемісе,— засичала Холлі.— Не забув про золото? Ти не зможеш його отримати, якщо загинеш. Великий Артеміс Фаул здався, ледь побачив небезпеку. Ми і не через таке проходили раніше.

Не зовсім правда, але ж Хлопець Брудю все одно нічого не пам'ятає.

Артеміс опанував себе. Зараз не час для заспокійливої медитації, він має якимось приглушити емоції. Не дуже корисно з точки зору психології, але краще, ніж хрустити на зубах у тролів.

Він глянув на свої наручники. Ультралегкий пластик-полімер. По центру електронний замок, розташований так, щоб в'язень до нього не дістав.

— Скільки цифр? — запитав він.

— Що?

— Зі скількох цифр складається код замка? Ти поліцейський офіцер. Маєш знати, скільки їх там.

— Три,— відповіла Холлі.— Але ж варіантів безліч.

— Варіанти — не вірогідності.— Артеміс не переставав дратувати, навіть коли його життя було в не безпеці.— Статистика стверджує, що тридцять вісім відсотків людей навіть не намагаються змінити заводський код замка. Хочеться сподіватися, що ельфи проявляють таку ж халатність.

Холлі нахмурилася.

— Я б не сказала, що Опал властива халатність.

— Може. Але її підлеглі не такі уважні до деталей.— Артеміс протягнув Холлі руки.— Спробуй гри нулі.

Холлі набрала комбінацію великим пальцем. Червоний вогник лишився червоним.

— Дев'ять. Три дев'ятки.

Знову вогник не змінився.

Холлі швидко спробувала всі комбінації із трьох однакових цифр. Жодна не спрацювала.

Артеміс зітхнув.

— Добре. Три цифри поспіль — дуже просто. Чи немає якихось поєднань із трьох цифр, які сидять в ельфійській підсвідомості? Такі, що відомі кожному ельфіві та ніколи не забуваються?

Холлі напружила мозок.

— Дев'ять п'ять один. Код території Небесного міста.

— Спробуй.

Вона спробувала. Безрезультатно.

— Дев'ять п'ять вісім. Код Атлантиди.

Знову нічого.

— Ці цифри відомі лише на певній території,— сказав Артеміс.— А який номер може бути відомим кожному чоловіку, жінці й дитині?

У Холлі розширилися очі.

— Точно. Точно. Звісно. Дев'ять нуль дев'ять. Екстрений номер поліції. Він у кутку кожного білборда світу.

Тут Артеміс дещо помітив. Завивання стихло. Тролі припинили бійку і почали принюхуватися. В повітрі витали феромони і, немов ляльок за мотузку, тягли гоблінів до наметів. Усі волохаті голови повернулися в напрямку Холлі й Артеміса.

Артемiс потрусив наручниками.

— Швидше пробуй!

Холлі натиснула. Вогники блимнули зеленим, і наручники відімкнулися.

— Добре. Чудово. Давай тепер я твої відімкну.

Палець хлопця завмер над замком.

— Я не розбираюся в ельфійських літерах і цифрах.

— Розбираєшся. Власне, ти єдина людина, що знає нашу мову,— сказала Холлі.— Просто не пам'ятаєш. На замку стандартна розкладка. Від одного до дев'яти, зліва направо, нуль унизу.

— Дев'ять нуль дев'ять,— пробурмотів хлопець, натискаючи на потрібні кнопки.

З першої ж спроби наручники відімкнулися, і саме вчасно, бо не можна було гаяти ані секунди.

Тролі стрибали зі сходів храму і цілеспрямовано бігли до них, набираючи жахливої швидкості. Вони розмахували своїми волохатими руками, щоб додати собі прискорення, і водночас відштовхувалися мускулистими ногами. Таким чином вони долали до шести метрів за раз. Тварини спиралися на зігнуті пальці рук і розмахувалися ногами для наступного стрибка.

Видовище було жахливе: стадо оскаженілих хижаків, що неслося по піщаному схилу. Більші самці Обрали легший шлях і кинулися навпростець через ущелину. Підлітки і старі, виснажені від укусів і поранень, трималися схилів. Тролі бігли по манекенах і предметах побуту, тримаючи курс на намети. Кошлате волосся розвивалося на вітру, палали червоні очі. Вони закидали голови назад, щоб ніс був угорі, і принохувалися. Носи вели їх прямо до Холлі з Артемісом. І що іще гірше, Холлі з Артемісом також відчували сморід тролей.

Холлі заштовхала обидві пари наручників за пасок. Акумулятори були майже повні, і ними можна було скористатися як обігрівачами чи навіть зброєю, якщо вони виживуть.

— Ну, Хлопче Бруду, стрибай у воду!

Сперечатися Артеміс не став: не було часу. Можна було лише припустити, що тролі, як і більшість тварин, невеликі шанувальники води. Він побіг до річки, земля під ним тремтіла від сотні тролячих лап і кулаків. Знову почалося завивання, цього разу іншої тональності, більш зухвале, легковажне і брутальне, немов тролі втратили останній

контроль над собою.

Артеміс намагався не відставати від Холлі. Вона бігла попереду, гнучка і легка, нахилилася, щоб підхопити пластикову дровину із макета багаття. Артеміс зробив так само і сунув поліно під пахви. Може, у воді доведеться сидіти довго.

Холлі стрибнула, описала граціозну дугу і майже без сплеску увійшла у воду. Артеміс шубовснув за нею. Не створений він для всієї цієї біганини. Мозок у нього великий, а от кінцівки кволі, а коли тролі наступають тобі на п'яти, потрібно, щоб усе було навпаки.

Вода була теплою, і коли Артеміс проковтнув ту, що потрапила до рота, виявилось, що вона солоденька на смак. Без забруднювачів, припустив він, звернувшись до тієї малої частини мозку, що могла ще раціонально мислити. Щось обхопило ногу, розірвало шкарпетку і подряпало шкіру. Хлопець бовтнув ногою і звільнився. Цівка гарячої крові затрималася на мить і попливла за течією.

Холлі уже розтинала хвилі по центру річки. Її каштанове волосся стирчало в різні боки.

— Тебе поранили? — запитала вона.

Артеміс похитав головою. Він так захекався, що не міг сказати ані слова.

Холлі помітила, що за його ногою тягнеться кривавий слід.

— Кров, а в мене ані краплини магії не лишилося, щоб тебе зцілити. Кров не краща за феромони. Маємо вибиратися звідси.

На березі тролі буквально втрачали голову. Вони билися лобом об землю і стукали кулаками в такт.

— Шлюбний ритуал,— пояснила Холлі.— Здається, ми їм сподобалися.

На середині річки течія була сильною, вона потягла їх за собою. Тролі кинулися бігти берегом, деякі навіть почали кидати у воду камінці. Один із них ударився об пластикове поліно Холлі, мало не перевернувши його.

Вона виплюнула воду.

— Нам потрібен план, Артемісе. Це твоя робота. Я зі своєю частиною впоралася: довела нас живими аж сюди.

— Так, ти молодець.— Хлопець явно трохи отямився, коли вже почав відпускати саркастичні зауваження. Він прибрав з обличчя мокрі пасма волосся і роззирнувся навсібіч.

Храм був великим. Від нього на пустинну місцевість падали довгі тіні. Двері були широко розчинені, і видно було, що всередині від тролей не сховаєшся. Здається, тільки на даху ці тварини не побували.

— Чи вміють тролі лазити? — виплюнув він воду.

Холлі простежила за його поглядом.

— Так, якщо доведеться. Дуже схожі на великих мавп. Але тільки якщо дуже потрібно.

Артемів спохмурнів.

— Якби ж я міг пригадати,— сказав він.— Якби тільки знав, що мені відомо.

Холлі підпливла до нього і схопила за комір. Їх закрутила течія, оточила бульбашками і піною.

— «Якби» не годиться, Хлопче Брудю. План потрібен раніше, ніж ми допливемо до фільтра.

— Фільтра?

— Це штучна ріка. Вона фільтрується через центральний резервуар. В Артемісовому мозку спалахнула лампочка.

— Центральний резервуар! От наш вихід!

— Ми загинемо! Я навіть не уявляю, скільки нам доведеться пробути під водою.

Артемів востаннє оглянувся, щось прикинув і підрахував.

— Зважаючи на обставини, іншого варіанту немає.

Попереду течія почала вирувати, закручуватися, підхоплюючи все сміття на березі. Посередині утворилася невеличка вирва. Здається, побачивши її, тролі заспокоїлися. Вони припинили битися головою і кулаками об землю і почали спостерігати. Деякі, як пізніше виявилось, найрозумніші, пішли берегом.

— Пливемо за течією,— крикнув Артемів.— Пливемо і сподіваємося.

— Оце й усе? Це весь твій геніальний план? — костюм у Холлі потріскував: водна проникла до системи підігріву.

— Не стільки план, скільки стратегія виживання,— відповів Артемів.

Він би і більше сказав, але його перервала річка: підхопила від ельфійки і потягла до воронки.

Почувався він таким важливим, як і будь-яка гілочка в руках стихії. Якби він наважився чинити опір воді, вона б вибила із легень усе

повітря, як хуліган, що б'є жертву, доки та не зможе дихати. Груді Артеміса стискало; і хоча рот був над водою, все одно йому не вдавалося захопити повітря. Мозку бракувало кисню. Ясно думати не виходило. Усе закручувалося: тіло, вода. Білі кола на блакитних і зелених. Ноги закручувало в стрічку Мебіуса. Танець ріки. Ха-ха.

Холлі пливла попереду, намагаючись утримати поліна разом. Жалюгідний пліт. Вона щось кричала, але нічого не можна було почути. Крім води. Навколо лише вода і безлад.

Вона підняла три пальці. Три секунди. І вони під водою. Артеміс набрав стільки повітря, скільки дозволили стиснуті груди. Два пальці. Один.

Артеміс і Холлі відпустили поліна, і течія, немов павук, потягла їх униз. Артеміс боровся за останній ковток повітря, але вируюча вода вихопила його з рота. Бульбашки полетіли на поверхню.

Вода була не такою вже глибокою і темною. Але течія була такою швидкою, що нічого не можна було роздивитись. Повз нього майнуло обличчя Холлі, Артеміс тільки й побачив, що великі карі очі.

Воронка звужувалася, Холлі і Артеміс опинилися поряд. їх розвернуло по діагоналі, розкидавши руки і ноги в різні боки. Вони притулилися лобами, знайшовши втіху в очах одне одного. Не надовго. їхню подорож обірвали металеві ґрати, що закривали вихід у трубу. Вони впали на метал, відчувши, як той врізався в шкіру.

Холлі схопилася за ґрати, просунула пальці крізь отвори. Ґрати були новенькі та блискучі. Зі свіжими слідами зварювання. Нові, коли все інше було старим. Кобой!

Щось штовхнуло Холлі в руку. Аквателепод. Він був прив'язаний до ґрат пластиковим шнуром. Майже весь маленький екран усередині захисної капсули заповнило обличчя Опал. Майже все обличчя заповнила її посмішка. Вона щось повторювала, крізь ревіння води слів не можна було розібрати, але можна було легко здогадатися, що вони означають: «Я знову перемогла».

Холлі схопила телепод, відірвала шнур. Від докладеного зусилля її відкинуло до відносно спокійної течії. Сил у неї не лишилося, тож довелося віддатися на ласку води. Артеміс відштовхнувся від ґрат, витративши останній кисень, щоб допомогти собі ногами. Вистачило на два поштовхи.

Він звільнився з виру, поплив слідом за Холлі до темного пагорба

нижче за течією. «Повітря,— думав він у відчаї.— Мені потрібно подихати. Не скоро. Зараз. Якщо не зараз, то ніколи».

Артемів випірнув і відкрив рота. Почав вдихати, навіть не виплюнувши воду. Перший подих повернувся із рідиною. Другий був уже чистим, і третій теж. Артемів відчув, як до рук і ніг поверталася сила, немов венами текла ртуть.

Холлі була в безпеці. Лежала на темному острові серед річки. Груді у неї здіймалися, як ковальський міх, під скорченими пальцями лежав телепод.

— Ага,— сказала Кобой з екрана.— Так передбачувано.

Вона повторювала ці слова знову і знову, аж доки Артемів не вийшов із води і не знайшов кнопку відключення звуку.

— Вона починає мені не подобатися,— видихнув він. — Вона іще пошкодує про такі дрібниці, як підводний телевізор, бо саме такі речі надають мені сил.

Холлі сіла, озирнулася. Вони лежали на купі сміття. Артемів здогадався, що відколи Опал поставила на фільтрувальну трубу ґрати, течія викидала все, що відламували тролі, на мілину. Невеличкий острів зі сміття. Були тут і голови роботів, і масні статуї, і залишки тролів. Троліні скальпи із широкою лобовою кісткою і зогнила шкіра.

Принаймні ці тролі їх не з'їдять. Небезпечні тролі їх переслідували і навіть уже заходили в піну біля берегів. Але від суші їх відділяло метрів із шість води десь із п'ятнадцять сантиметрів завглибшки. Поки що вони були в безпеці.

Артемів відчув, що на поверхню свідомості рвуться спогади. Він от-от усе пригадає, жодних сумнівів.

Він сидів абсолютно нерухомо, чекаючи на цей момент. Перед очима спалахували розрізнені образи: гора золота: зелені лускаті істоти, що кидалися вогняними кулями, Батлер серед льоду. Але образи ви слизали, немов краплі води стікали по склу.

Холлі сіла.

— Щось є?

— Можливо,— відповів Артемів.— Щось. Я не певен. Усе відбувається так швидко. Мені потрібен час на медитацію.

— Часу в нас немає,— відповіла Холлі, збираючись на верхівку купи сміття. Під ногами захрустіли черепи.— Поглянь.

Артемів подивився на лівий берег. Один із тролів підхопив велику

каменюку і підняв її над головою. Хлопець зіщулився. Якщо ця каменюка влучить у них, обидва отримують серйозні травми. В ліпшому разі.

Троль загарчав, як тенісист-профі, що подає м'яча, і кинув каменюку в річку. Вона мало не влучила в їхній острів і впала на мілину, здійнявши бризки.

— Схибив,— сказала Холлі.

Артемід спохмурнів.

— Сумніваюся.

Другий троль підхопив камінь, за ним третій. Скоро вже усі самці хапали уламки каміння, частини роботів, палки і все, що потрапляло в руки, і кидали в їхній бік. Жодного такого снаряду не потрапило на мокру парочку на острові сміття.

— Усі схибили,— знизала плечима Холлі.— Геть усі.

У Артеміса кістки ломило від холоду, страху і неймовірного напруження.

— Вони не намагаються в нас улучити,— пояснив він.— Вони будують міст.

Тара, Ірландія, світанок

Ельфійський порт у Тарі був найбільшим у Європі, За рік крізь рамки сканера проходило понад вісім тисяч туристів. Вісімсот п'ятдесят кубічних метрів терміналу ховалися за порослим травною пагорбом посеред ферми Мак-Грані. Не порт, а справжній витвір підземного мистецтва.

Мульч Діггумс, збіглий гном-клептоман, і сам був дивом у підземному світі. Від маєтку Фаулів Батлер узяв курс на північ, і за Мульчевим наказом пригальмував за п'ятсот метрів від замаскованого входу до терміналу. Це дозволило Мульчеві вискочити через задні двері прямо в землю. Він швидко зник під шаром багатого ірландського ґрунту. Найкращого у світі.

План порту був добре відомий Мульчеві. Якось довелося визволяти кузена Норда, коли того заарештувала ЛЕП, звинувативши в промисловому забрудненні. Шар глини доходив прямо до стіни порту, і якщо знати, де шукати, можна було знайти металеву пластину, яка поіржавіла від часу та ірландської вологи. Але цього разу не потрібно

було тікати від ЛЕП, якраз навпаки.

Мульч виліз на поверхню посеред голографічного куща, за яким ховався головний вхід до порту. Виліз із тунелю, обтрусив глину ззаду, випустив із травної системи тунельні гази, може, трохи гучніше, ніж звичайно, і зачекав.

Через п'ять хвилин ворота відсунулися і витягтися чотири руки, схопили гнома і затягнули всередину. Мульч не опирався, дозволив, щоб його протягли темним коридором до кімнати допитів. Там його кинули на незручний стілець і лишили наодинці зі своїми думками.

Але думати не було часу. Кожна секунда, яку він проводив тут, виловлюючи комах із бороди, була для Артеміса й Холлі іще однією секундою втечі від тролів.

Гном підвівся зі стільця і стукнув долонями по дзеркалу, що висіло на стіні.

— Чікс Вербіл,— гримнув він.— Я знаю, що ти за мною спостерігаєш. Потрібно поговорити. Про Холлі Шорт.

Мульч стукав по склу, доки двері кімнати не відчинилися, і до нього не увійшов Чікс Вербіл, офіцер ЛЕП на поверхні. Чікс став першим потерпілим з боку ельфів під час гоблінської революції Б'ва Келл, що сталася рік тому, і якби не Холлі Шорт, він був би і першим загиблим. А так він і медаль отримав від Ради, і дав кілька професійних інтерв'ю на телебаченні та отримав престижну роботу на поверхні в Е1.

Чікс увійшов дуже обережно, з підозрою на обличчі і розгорнутими крилами за спиною. В руці він тримав «Нейтрино».

— Мульч Діггумс, чи не так? Ти прийшов здаватися?

Мульч хмикнув.

— А ти як думаєш? Я подолав стільки перешкод, аби втекти, і отак просто прийшов здаватися крилатому ельфю? Не сказав би, дурню.

Чікс образився, змахнув крилами за спиною.

— Послухай, гноме! Ти не в тому становищі, щоб жартувати. Зараз ти залежиш від мене, якщо іще не зрозумів. Кімнату охороняють шість ельфів.

— Ельфи-охоронці! Не сміши мене. Вони навіть і яблуко в саду не встережуть. Я втік із транспортера на глибині дві милі. Я вже знаю шість способів, як звідти втекти, навіть не докладаючи зусиль.

Чік ображено засопів.

— Хотілося б побачити, як ти це робитимеш. Я в тебе два заряди всаджу, ти навіть і щелепи не встигнеш розкрити.

Мульч скривився. Такі жарти гномам не дуже подобалися.

— Гарзд, заспокойся, хлопець із пістолетом. Поговоримо про твої крила. Зцілилися?

— Звідки ти знаєш?

— Теж мені новини. Тебе ж увесь час по телевізору крутили, навіть по піратських каналах. Не так давно я бачив твою пику в Чикаго.

— У Чикаго? — розправив груди Чікс.

— Саме так. Ти казав, якщо я правильно запам'ятав, що Холлі Шорт урятувала тобі життя, і що ельфи ніколи не забувають своїх боргів, і якщо їй знадобиться допомога, ти допоможеш, чого б тобі це не коштувало.

Чікс нервово закашлявся.

— Для мене сценарій написали. І то було іще до того, як...

— До того як один із найкращих офіцерів ЛЕП збожеволів і пристрелив свого командира?

— Так. До того.

Мульч глянув прямо в зелене обличчя Вербіла.

— Ти ж цьому не віриш, еге ж?

Чікс на мить піднявся в повітря, під крилами здійнявся вітер. Тоді він опустився на землю, сів на другий стілець.

— Ні, не вірю. Ані на секунду. Джуліус Рут був для Холлі як рідний батько. Та й для нас усіх.

Чікс закрив обличчя долонями, боявся почути відповідь на наступне питання.

— Ну, Діггумсе, навіщо ти тут?

Мульч нахилився ближче.

— Нас записують?

— Звісно. Стандартна процедура.

— Можеш вимкнути мікрофон?

— Думаю, так. А навіщо?

— Тому що я хочу сказати тобі щось важливе, від чого залежить існування Народу. Але скажу лише тоді, коли вимкнеш мікрофони.

Чікс знову змахнув крилами.

— Нехай це буде щось гарне. Нехай воно мені сподобається, гноме.

Мульч знизав плечима.

— Ох, не сподобається воно тобі. Але це дійсно щось гарне.
Зелені Чіксові пальці набрали код на клавіатурі на столі.

— Так, Діггумсе. Можемо говорити вільно.

Мульч нахилився через стіл.

— Справа в тому, що Опал Кобой повернулася.

Чікс не сказав жодного слова, але обличчя його зовсім зблідло. Замість звичного здорового смарагдового кольору воно стало блідо-лаймово-зеленим.

— Опал якось утекла і вирішила всім помститися. Спершу генералу Скалену, тоді командирю Руту, а тепер Холлі та Артемісу Фаулу.

— О-опал? — пролепотів Чікс, і його поранене крило раптом затремтіло.

— Виводить із гри усіх причетних до її ув'язнення. Якщо пам'ять мене не зраджує, ти до цієї групи теж належиш.

— Я нічого не зробив,— пискнув Вербіл, немов те, що він виправдовується перед Мульчем, якось йому допоможе.

Мульч відхилився на спинку стільця.

— Гей, казати мені немає жодного сенсу. Це ж не я тебе переслідую. Якщо я правильно пам'ятаю, ти маячив на всіх ток-шоу, вихваляючись, що був першим офіцером ЛЕП, який виступив проти гоблінів-контрабандистів.

— Може, вона не бачила,— з надією сказав Чікс.— Вона ж була в комі.

— Гадаю, хтось міг записати для неї.

Вербіл трохи поміркував, час від часу змахуючи крилами.

— І чого ти від мене хочеш?

— Потрібно передати повідомлення Фоулі. Перекажи йому мої слова про Опал.— Мульч прикрив рота рукою, щоб раптом не побачив якийсь спеціаліст за дзеркалом, що вміє читати по губах.— І мені потрібен ЛЕПівський транспортер. Я знаю, де він припаркований. Просто потрібен чіп запуску і код запалювання.

— Що? Це смішно! Мене кинуть до в'язниці.

Мульч похитав головою.

— Ні, ні. Без звуку вся Поліцейська Плаза побачить іще одну геніальну втечу Мульча Діггумса.

Я збиваю тебе з ніг, краду чіп і тікаю через трубу за кулером.

Чікс спохмурнів.

— А ну повернімося до тієї частини, де ти збиваєш мене з ніг.

Мульч стукнув кулаком по столу.

— Слухай, Вербіле! Зараз Холлі перебуває в смертельній небезпеці. Може, вона уже загинула.

— Саме це я і чув,— уставив Чікс.

— І вона загине, якщо я не поспішу на поміч прямо зараз.

— Чому б мені просто не покликати команду поліцейських?

Мульч драматично зітхнув.

— Тому що, дурню, доки сюди приїде група захвату з Поліцейської Плази, буде вже запізно. Сам знаєш правила: жоден офіцер ЛЕП не має права довіряти інформації, отриманій від підозрюваного, доки інформацію не підтвердить інше джерело.

— На це правило вже давно ніхто не звертає уваги, і якщо ти називатимеш мене дурнем, це справі не допоможе.

Мульч підвівся.

— Ти ж крилатий ельф! Ти маєш той давній кодекс честі. Жінка врятувала тобі життя, а зараз вона в небезпеці. Ти маєш зобов'язання перед нею, тож роби все що можеш.

Чікс заглянув в очі Мульчу.

— Це все правда? Кажі, Мульче, бо це ж не просто якась маленька послуга. Ти ж не задумав усе це, аби просто вкрати коштовності?

— Усе правда,— відповів Мульч, — Даю слово.

Чікс мало не розсміявся.

— Ха! Слово Мульча Діггумса. З ним у банк не підеш.— Він кілька разів глибоко вдихнув і заплющив очі.— Чіп у мене в кишені. Код записаний на брелоку. Спробуй нічого не зламати.

— Не хвилюйся, я чудовий водій.

Чікс поморщився.

— Я не про транспортер, дурню. Про обличчя. Дівчатам я саме таким подобаюсь.

Мульч стиснув велетенський кулак.

— Ну, не будемо розчаровувати дівчат,— сказав він і збив Чікса Вербіла зі стільця.

Мульч вправно обшукав кишені Чікса. Свідомості ельф не втратив, але добре прикидався. Розумне рішення. Через кілька секунд Мульч знайшов чіп і запхав його в бороду. Навколо чіпа негайно обвилосся пасмо волосся, немов у кокон його загорнуло. Прихопив він і

«Нейтрино», хоча такої домовленості і не було. У два стрибки гном підскочив до дверей і заблокував їх, сунувши ніжку стільця за ручку. Так він виграє пару секунд. Однією рукою він обхопив кулер, іншою розстебнув клапан на штанях. Швидкість зараз була дуже важлива, бо хто б там не дивився їхню розмову через подвійне дзеркало, він уже стукав у двері. Мульч побачив, що на дверях уже з'явилася чорна точка. Вони почали пропалювати собі дорогу.

Він відірвав стійку з кулером від стіни, і на підлогу вилилося кілька галонів холодної води.

— О, господи,— простогнав Чікс.— Я ж довіку крила не висушу.

— Замокни. Ти ж непритомний, не забув?

Щойно труба звільнилася від води, Мульч у неї пірнув. Доліз до першого ж коліна і добряче вдарив його ногою. Посипався ґрунт, прохід завалило. Мульч розкрив щелепи. Він повернувся в землю. Тепер його ніхто не спіймає.

Транспортери стояли на нижньому рівні, найближчому до підйомника. Мульч попрямував униз, його вів непогрішимий внутрішній гномський компас. Він уже був раніше в цьому терміналі, і план лишився в пам'яті, як і план будь-якої будівлі, куди його заносила доля. Через шістдесят секунд жування ґрунту, позбавленого мінералів, і викидання його з іншого кінця травної системи Мульч відчув залізо. І цей запах вів прямісінько до транспортерів; гном волосками бороди практично відчув вібрації двигунів.

Як правило, він пробирався крізь металеві панелі з допомогою поліролю для скелі, але у в'язниці його конфіскували, тож довелося стріляти концентрованим зарядом із украденого «Нейтрино». Панель розтанула, як крига перед батареєю. Гном зачекав, доки розплавлений метал не затвердіє і не охолоне, і проліз крізь панель. Два повороти ліворуч, і він опинився перед ґратами, за якими стояли транспортери. Біля кожних дверей спалахували червоні вогники сигналізації, до того ж іноді лунав сигнал, немов для того, щоб нагадати, сигналізація таки може спрацювати. Робітники порту зібралися перед екраном внутрішньої лінії та чекали на новини.

Мульч зістрибнув на підлогу з такою граціозністю, якої від нього і не очікувалося, підповз до ЛЕПівського транспортеру. Подовжений ніс транспортного засобу було направлено прямо в шахту. Мульч заліз на борт, Чіксовим чіпом відчинив пасажирські двері. Управління було

досить складним, але Мульч мав тут свою теорію: «Ігноруй усе, крім руля і педалей, і все буде гаразд». За всю свою кар'єру він викрав понад п'ятдесят транспортерів, і теорія жодного разу його не підвела.

Гном уставив чіп у гніздо запалювання і, не звертаючи уваги на поради комп'ютера щодо перевірки системи, натиснув на кнопку. Вісім тон ЛЕПівського транспортера рвонули в шахту, розкручуючись, як фігурист на льоду. Земна гравітація підхопила транспортний засіб і потягла до ядра.

Мульч утопив педаль реактивної тяги і завдяки цьому трохи призупинив падіння. До нього заговорило радіо на панелі керування.

— Гей, ви, у транспортері! Краще негайно повертайтеся. Я не жартую! Через двадцять секунд я особисто натисну кнопку самознищення.

Мульч плюнув у колонку, надокучливий голос став майже нечутним. Потім набрав повен рот слини і плюнув на розподільну коробку під радіо. Там щось блиснуло і затріщало. От вам і самознищення.

Керувати виявилось трохи важче, ніж Мульч собі уявляв. Проте машину він приручив, кілька разів мало не врізавшись у стіну підйомника. Якщо ЛЕП колись отримає свій транспортер назад, його доведеться підфарбувати, а може, й поміняти праве крило.

В ілюмінаторі блиснув блакитний лазерний промінь. Попереджувальний постріл. Наступного разу цілитиметься комп'ютер. Час зникати. Мульч скинув черевики, схопився пальцями за педалі та полетів по підйомнику до місця зустрічі.

Батлер припаркував «Бентлі» за п'ятнадцять миль на північний захід від Тари, неподалік від купи каміння, що нагадувала стиснутий кулак. Камінь, схожий на вказівний палець, був порожнім усередині, саме так, як і казав Мульч. Але гном забув сказати, що отвір буде завалений пакетами з-під чіпсів і жувальною гумкою, що лишилися після тисячі тінейджерівських пікніків. Батлер пробрався крізь сміття і побачив двох хлопців, що потайки курили. Біля їхніх ніг спало цуценя лабрадора. Хлопці, мабуть, визвалися вигуляти собаку, щоб трошки покурити. Сигарети Батлерові не подобалися.

Хлопці підвели очі на велетенську фігуру, що над ними нависла.

Батлер тицьнув пальцем у сигарети.

— Ця штука дуже шкодить здоров'ю,— гримнув він.— А якщо не

зможе, то я допоможу.

Підлітки покидали сигарети і кинулися геть із печери, саме на це Батлер і сподівався. Він розкидав каміння біля задньої стіни печери, і за ним відкрилася глина.

— Пробивайся крізь глину,— наказав йому Мульч.— Власне, я їм її і викидаю через п'яту точку, але ти, може, цього і не захочеш робити.

Батлер ударив напруженими пальцями по центру стіни, і в усі боки побігли тріщини. Виявилось, що стіна лише кілька сантиметрів завтовшки, тож вона швидко здалася. Охоронець розширив отвір руками, щоб можна було пролізти в тунель, який вів до підйомника.

Коли гном казав, що місця буде достатньо, він трошки перебільшив. Ледь вистачало — от правильні слова. Кремезну фігуру Батлера з усіх боків стискала чорна глина. Час від часу в стіні траплялися камінці, що рвали дизайнерський костюм. Це вже другий зруйнований костюм. Один загинув у Мюнхені, а інший тут, під землею Ірландії. Але про костюми не варто було й хвилюватися. Якщо Мульч має слухність, то саме зараз Артеміс тікав десь під землею від кровожерливих тролів. Батлерові довелося якось битися із тролем, і він тоді мало не загинув. Він навіть уявити не міг, як можна протистояти цілому стаду тролей.

Батлер учепився пальцями в землю, підтягнувся в напрямку тунелю. Цей тунель, як повідомив Мульч, був одним із багатьох незаконних ходів до ельфійської системи підйомників. Ним уже кілька століть користувалися гноми-втікачі. Мульч особисто гриз цей ґрунт триста років тому, коли довелося покинути Небесне місто, щоб відвідати вечірку на честь дня народження кузена. Батлер ліз уперед і намагався не думати про травний процес гномів.

За кілька метрів тунель розширився і перетворився на кругленьку кімнатку. Стіни м'яко світилися зеленим. Мульч і це пояснив. Сказав, що стіни вкриті гномового слиною, яка твердіє на повітрі та починає світитися. Дивно. Пори, що п'ють, волосся, що живе своїм життям, а тепер іще і слина, що сяє. Що далі? Флегма, що вибухає? Він би не здивувався. Хто знає, які іще секрети приховані в рукаві у гномів? Або в інших місцях.

Батлер розкидав ногою купку кролячих кісток, що лишилися від останньої вечері гномів, і сів чекати.

Він поглянув на люмінесцентний циферблат годинника. Мульч

висадився в Тарі тридцять хвилин тому, тож має скоро бути тут. Охоронець залюбки б пройшовся кімнатою, але й випрямитися тут було важко, не кажучи вже про прогулянки. Батлер схрестив ноги і спробував задріммати. Після нападу в Німеччині він не стулив очей, а він уже не молодий. Серцебиття і дихання у нього уповільнилися, грудна клітка майже не піднімалася.

Через вісім хвилин маленька кімната затрусилася. Зі стін посипалася земля. Грунт під ногами засвітився червоним, і комахи та хробаки поквапилися лишити гаряче місце. Батлер підвівся на ноги і притулився до стіни. За мить циліндрична секція посеред підлоги опустилася, лишивши по собі дірку.

Крізь дірку пролунав голос Мульча, посиленій акустичною системою вкраденого транспортера.

— Ходімо, Чоловіче Бруду. Ворушись. Ми маємо врятувати друзів, а в мене ще й ЛЕП на хвості сидить.

«На хвості у Мульча Діггумса,— подумав Батлер і здригнувся.— Не найкраще місце у світі».

Але охоронець опустився через дірку і опинився на даху ЛЕПівського транспортера. Поліцейські транспортери були замалі навіть для ельфів, а Батлер, той узагалі не зміг би розправити спину на сидінні, якби знайшлося достатньо широке для нього. Довелося йому опуститися навколішки за кріслом пілота.

— Усе готово? — запитав він.

Мульч упіймав жучка на Батлеровому плечі. Кинув його собі в бороду, і нещасну комаху відразу ж оповили коконом волосинки борода.

— Пізніше з'їм,— пояснив він.— А може, ти хочеш?

Батлер посміхнувся, але якось нещиро.

— Дякую. Уже поїв.

— Хіба? Ну, що б ти там не з'їв, спробуй його утримати, адже ми поспішаємо, і мені доведеться трошки перевищити швидкість.

Гном хруснув суглобами пальців на ногах, і транспортер полетів по спіралі вниз. Батлера відкинуло до задньої стіни, і йому довелося скріпити ремені безпеки з трьох крісел і триматися за них.

— Це справді так необхідно? — прогарчав він крізь стиснуті зуби.

— Подивись назад,— відповів Мульч.

Батлер важко підвівся на колінах і виглянув у задній ілюмінатор. За

ними летіло тріо, що на перший погляд нагадувало світляків, але, якщо придивитися, можна було розгледіти менші транспортери. Один транспортер повторював кожну їхню спіраль. Інший стріляв маленькими блискучими торпедами, і ударна хвиля від них проникала навіть крізь корпус. У Батлера аж засвербіла поголена голова.

— ЛЕПівські уніподи,— пояснив Мульч.— Вони блокують нашу комунікаційну антену, на випадок, якщо на нас у шахті чекають спільники. Ці поди

мають доступ до нашої навігаційної системи. їхні комп'ютери відстежать нас будь-де, коли...

— Коли що?

— Коли ми їх якимось чином не обдуримо. Якось не вийдемо із цього діапазону.

Батлер міцніше примотався ременями.

— А можна?

Мульч повернувши пальцями на руках і ногах.

— Спробуємо,— сказав він і додав швидкості.

Одинадцять Чудес, Храм Артеміді, ельфи

Холлі з Артемісом сиділи на маленькому острівці зі сміття і чекали, доки тролі добудують міст. Тварини квапилися, кидали на міліну камінь за каменем. Деякі навіть відважилися сунути палець у воду, але швидко відсмикнули ногу й ображено загарчали.

Холлі витерла воду з очей.

— Так,— сказала вона.— Я маю план. Я лишаюся тут і відбиваюся. Ти повертаєшся в річку.

Артеміс похитав головою.

— Я дуже вдячний. Але ні. Для нас обох це буде самогубством. Тролі зжеруть тебе за секунду, а потім просто чекатимуть, доки мене приб'є течією. Має бути інший вихід.

Холлі кинула в найближчого троля черепом. Той спіймав його пазурами і розтרוцив на маленькі шматочки.

— Слухаю тебе, Артемісе.

Хлопець потер лоба, немов хотів розбити перепони, що не дозволяли спогадам повернутися.

— Якби я міг пригадати. Тоді...

— Хіба ти зовсім нічого не пам'ятаєш?

— Образи. Щось таке. Нічого розбірливого. Фрагменти жаху. Це може бути просто галюцинацією. Найбільш імовірно пояснення. Може, мені варто розслабитися і почекати, доки я прокинусь.

— Подивись на це як на складну задачку. Коли б це була рольова гра, як би герої втекли?

— Якби це була воєнна гра, потрібно було б знати слабкі сторони ворогів. Вода лише одна з них...

— І світло,— випалила Холлі.— Тролі ненавидять світло. Воно опалює їм сітківку.

Істоти, що були вже готові вирушити по саморобному мосту, обережно перевіряли кожен каменюк. Сморід від немитого хутра і дихання доносився аж до маленького острівка.

— Світло,— повторив Артеміс.— Ось чому їм тут подобається. Тут майже немає світла.

— Так. Тут світло завдяки флуоресцентним стрічкам, а штучне сонце сяє на мінімумі.

Артеміс поглянув угору. По імітації неба рухалися голографічні хмарки, а прямо по центру, над дахом храму, застигло кришталеве сонце, яке ледве жевріло.

Раптом у нього саянула думка.

— На розі храму, здається, було риштування. Якщо ми туди залізем і дотянемося до сонця, чи зможеш ти скористатися акумуляторами наших наручників, щоб засвітити сонце?

Холлі нахмурилася.

— Так, зможу. Але як ми обійдемо тролей?

Артеміс підняв водонепроникну капсулу, в якій крутилося відеоповідомлення Опал.

— Відволічемо їх ось цим маленьким телевізором.

Холлі знайшла на екрані телеподу панель контролю, збільшила яскравість до максимуму. Зображення Опал зникло за білим сліпучим світлом.

— Скоріше,— смикнув її за рукав Артеміс.

Перший троль уже половину мосту перейшов, за ним просувалися інші, балансуючи на камінцях. Найхімерніший танок у світі.

Холлі обхопила телепод руками.

— Може не спрацювати,— попередила вона.

Артеміс став за нею.

— Знаю, але іншого виходу немає.

— Гаразд. Але якщо у нас нічого не вийде, мені дуже шкода, що ти нічого не пам'ятаєш. У таку годину добре бути поруч із другом.

Артеміс стиснув її плече.

— Якщо у нас вийде, ми будемо друзями. Пов'язаними спільним шоком.

Маленький острівець затрусився. Черепи відокремилися від хребтів і покотилися у воду. Тролі були зовсім поруч. Вони обережно просувалися стежкою із каменів і починали верещати, коли на хутро потрапляла хоч краплинка води. Тварини, що лишилися на березі, били по землі кулаками, бризкаючи слиною.

Холлі чекала до останньої хвилини, щоб отримати максимальний результат. Телепод був повернутий екраном до купи сміття, тож тролі навіть і гадки не мали, що на них чекає.

— Холлі? — поквапив її Артеміс.

— Зачекай,— прошепотіла Холлі.— Іще кілька секунд.

Перший троль дістався до острівка. Він явно був лідером. Майже три метри заввишки, він трусив волохатою головою і вив у штучне небо. Тут він помітив, що Артеміс і Холлі аж ніяк не схожі на троліх, і крихітний мозок охопила дика лють. З іклів закрапала отрута, пазурі приготувалися до нападу. Тролі надавали перевагу ударам під ребра. Від таких ударів швидко зупинялося серце, і м'ясо не встигало стати жорстким.

До острова наближалися інші тролі, і їм теж не терпілося взяти участь у вбивстві чи паруванні. Холлі вибрала слухну мить і підняла телепод угору, направивши сяючий екран на найближчого тролья. Істота відсахнулася, замахала лапами на ненависне світло, немов то був справжній ворог. Світло обпекло сітківку трoliniх очей, і тварина впала на своїх родичів. Кілька з них упали в воду. По ланцюгу, немов вірус, поширилася паніка. Тролі реагували на воду, немов то була кислота, і намагалися хутчіше вибратися на берег. Відхід був не дуже організований. Усе, що траплялося на шляху, відштовхувалося або розтросувалося. Запахло кров'ю і отрутою, вода заклекотіла, немов закипіла. Кровожерливі завивання тролів змінилися криками болю і страху.

«Цього не може бути насправді,— думав Артеміс Фаул.— У мене

галюцинації. Може, після того, як ми випали з вікна, я впав у кому?» І оскільки мозок знайшов можливе пояснення, спогади лишилися під замком.

— Хапайся за мій пасок,— наказала Холлі та кинулася до імпровізованого мосту.

Артемів одразу ж послухався. Часу сперечатися, хто головний, не було. В будь-якому разі, коли існував хоч найменший шанс, що все відбувалося по-справжньому, капітан Шорт мала більше досвіду із цими істотами.

Холлі розмахувала телеподом, немов портативною лазерною гарматою і крок за кроком просувалася по мосту. Артемів зосередився на тому, щоб не втратити баланс. Вони переступали з каменю на камінь, розгойдуючись, немов канатоходці. Холлі повертала телепод праворуч і ліворуч, засліплюючи тролів з усіх боків.

«Забагато,— думав Артемів.— їх так багато. У нас нічого не вийде».

Але здаватися — не варіант. Тож вони і йшли, робили два кроки вперед і один назад.

Якийсь вправний самець пригнувся й уник світла. Він розмахнувся лапою з гострими пазурами, водонепроникна захисна оболонка телеподу луснула. Холлі відсахнулася, збила з ніг Артеміса. Вони полетіли в річку, боляче вдарившись об дно на міліні.

Артемісові вибило повітря з легенів, він інстинктивно почав хапати повітря ротом. На жаль, нахапався він лише води. Холлі рук не опустила і тримала корпус телеподу над водою. Але через шпарину просочилося кілька крапель, і по екрану пробігли іскорки.

Холлі піднялася на ноги, прицілившись телеподом на величезного самця. Артемів підвівся і підійшов до неї, відкашлюючи воду з легенів.

— Екран пошкоджено,— видихнула Холлі.— Не знаю, скільки у нас лишилося часу.

Артемів відсунув з очей мокре волосся.

— Ходімо,— кинув він.— Ходімо.

Вони почали пробиратися на берег, обходячи тролей. Холлі вибрала чисте місце, де можна було безпечно вийти. Яке полегшення опинитися на сухій землі! Але вода хоча б була на їхньому боці. А тепер вони на території тролів.

Тварини, що не постраждали, оточили їх на безпечній відстані.

Коли якийсь троль підходив занадто близько, Холлі світила на нього телеподом, і той кидався геть, немов ужалений.

Артеміс намагався не звертати уваги на холод, утому і шок. Нога, за яку його ухопив троль, боліла.

— Ходімо прямо до храму,— ледь вимовив він, так у нього цокотіли зуби.— Піднімося по риштуванню.

— Гаразд. Тримайся.

Холлі зробила кілька глибоких вдихів, збираючись на силі. Вона так довго тримала телепод, що рук практично не відчувала, але не виказувала ані втоми, ані страху. Дивилася тим трольям прямо в червоні очі, аби вони знали, що мають справу з грізним ворогом.

— Готовий?

— Готовий,— відповів Артеміс, хоча це було і не так.

Холлі вдихнула останній раз і кинулася вперед. Тролі на таку тактику не чекали. Врешті-решт, що за створіння наважиться кинутися на тролей? Вони відступили від сліпучого білого сяйва, і збентеження вистачило саме щоб Холлі з Артемісом пробігли крізь розірваний ланцюг.

Вони кинулися схилом до храму. Холлі не намагалася уникати тролів, бігла прямо на них. Тварин сліпило світло, і вони вносили безлад у власні ряди. Серед тварин уже виникло кілька бійок, бо вони зачепили когось із родичів своїми гострими пазурами. Найрозумніші тролі скористалися можливістю помститися за давні образи. Бійки поширювалися ланцюговою реакцією, і скоро вся рівнина перетворилася на поле бою.

Артеміс біг, стиснувши зуби і важко дихаючи, не відпускаючи Холліного паска. Капітан Шорт дихала ритмічно, в такт руху.

«Я в поганій фізичній формі,— подумав Артеміс.— І це може коштувати мені життя. В майбутньому потрібно тренувати не лише мозок. Якщо те майбутнє у мене взагалі є».

Перед ними висівся храм — модель п'ятнадцять метрів заввишки. Дюжини однакових колон, що тяглися до голографічних хмар, підтримували трикутний дах, прикрашений витонченою ліпниною. Нижні частини колон були посічені тисячами слідів від пазурів: то молоді тролі намагалися знайти захист від сердитих старших родичів. Артеміс і Холлі піднялися по сходах до колон.

На щастя, тролів на риштуванні не було. Усі були зайняті: або

вбивали, або намагалися уникнути смерті. Втім через кілька секунд вони згадають про гостей. Свіже м'ясо. Небагато з них ласували ельфійським м'ясом, але хто хоч раз спробував, не відмовився б іще від однієї порції. Лише один троль серед присутніх пробував плоть людини, і пам'ять про солодке м'ясо турбувала ночами його обмежений мозок.

Саме той троль, що вибрався із води, обважнілий від мокрого хутра. Він відкинув малюка, що підійшов надто близько, і прийнявся. В повітрі з'явився новий запах. Троль пам'ятав його зі свого короткого перебування під місяцем. Запах людини. Сама згадка викликала у нього виділення слини. Самець побіг до храму. Дуже скоро за ним уже бігла чимала група охочих до ласощів тварин.

— Нас повернули в меню,— зауважила Холлі, коли вони добігли до риштування.

Артемів зняв пальці з паска капітана ЛЕП. Він хотів відповісти, але легені вимагали кисню. Хлопець хапав повітря, спершись руками на коліна.

Холлі взяла його за руку.

— Нам бракує часу, Артемісе. Мусимо лізти.

— Після тебе,— ледь видихнув хлопець.

Він знав, що батько ніколи б не кинув жінку в біді, і сам би не втік.

— Зараз не час для суперечок,— сказала Холлі та підштовхнула Артеміса.— Лізь до сонця. Я спробую виграти іще кілька секунд із телеподом. Іди!

Артемів подивився їй в очі, щоб подякувати. Ті були такі круглі й карі... і знайомі? На волю рвалися спогади, грюкали в двері в'язниці.

— Холлі? — сказав він.

Холлі повернула його до дерев'яних підпорок. Слушна мить минула.

— Угору. Ти гаєш час.

Артемів напружив утомлені руки і ноги, спробував скоординувати рухи. Нога, рука, підтягнутися. Не дуже складно. Він і раніше залазив по драбині. Принаймні, по одній. Точно.

Дерев'яні планки були вкриті гумою, спеціально для тих, хто підніматиметься. Відстань між ними дорівнювала сорока сантиметрам — саме те, що потрібно для пересічного ельфа. Артемів поліз, і вже через шість сходинок відчув, як утомилися руки. Але ще зарано для втоми. Повзти ще довго.

— Гей, капітане,— крикнув він через плече.— Полізли!

— Іще трохи,— обізвалася Холлі. Вона притулилася спиною до риштування і намагалася знайти якийсь лад у лавах тролів.

У Поліцейській Плазі вони проходили підготовку на випадок атак тролей. Але то було для ситуацій, коли ти опинявся з тролем віч-на-віч. І що збентежило Холлі, лектор для ілюстрацій використав запис її власного двобою з тролем в Італії, що стався за два роки до того.

— От,— сказав лектор, зупинивши відео на великому екрані й тицьнувши в нього указкою,— класичний приклад того, як не потрібно робити.

Зараз сценарій був геть іншим. Інструкцій, що робити, коли на тебе нападає ціла зграя тролів на їхній території, вони ніколи не отримували. Немає таких дурнів, казав інструктор, які б туди зайшли.

На неї насувалися дві групи. Ту, що йшла від ріки, очолював справжній монстр, у якого з іклів скрапувала анестезуюча отрута. Холлі знала: якщо хоч краплина цієї отрути потрапить під шкіру, вона впаде у щасливий ступор. І навіть коли втече від тролевих пазурів, отрута поступово її паралізує.

Друга група наближалася із західної частини і складалася переважно з тих, хто спізнився, і з малих. Усередині храму лишалися і самиці, але вони скористалися нагодою і накинулися на м'ясо, що лишилося після самців.

Холлі змінила яскравість телеподу до мінімуму. Потрібно добре розрахувати час, щоб отримати максимальний результат. Це останній шанс, бо коли вона полізе, цілитися не зможе.

Тролі дерлися по сходах храму, намагаючись вирватися вперед. Групи насувалися з обох боків під прямими кутами. Іще здалеку лідери почали бити себе в груди, рішуче налаштувавшись відірвати від жертв перший шматок. Вони вишкірили ряди гострих хижацьких зубів і не зводили очей із цілі. Саме цю мить і обрала Холлі для дії. Вона збільшила яскравість до максимуму і обпалила сітківку двом тваринам, коли вони саме стрибнули. Ті завили й, засліплені, попадали на землю серед лап, пазурів, іклів і зубів. Кожен з лідерів вирішив, що на нього напала група суперника, і за секунду почалася жорстока бійка.

Холлі скористалася ситуацією, підстрибнула і захопилася за драбину. Вона пристебнула телепод до паска, і тепер він був спрямований униз, немов гармата у хвості літака. Слабенький захист,

але краще, ніж нічого.

За мить вона наздогнала Артеміса. Хлопець ледь дихав і просувався дуже повільно. З рани на нозі скрапувала кров. Холлі з легкістю його обігнала би, але замість того обхопила рукою поручень і подивилася, як там тролі. Саме вчасно. Один відносно невеликий самець дерся вгору зі спритністю гірської горили. Ікла в нього ледь можна було розгледіти, але були вони дуже гострі і на кінчиках уже блищали краплі отрути. Холлі направила на нього екран, він відпустив руки і схопився за очі. Ельфові вистачило б розуму триматися однією рукою, а іншою прикривати очі, але IQ у тролів був не вищий за IQ хробаків, і вони діяли цілком інстинктивно.

Малий троль полетів на землю і приземлився на волохатий килим, що ворухився внизу. Його відразу втягнули в бійку. Холлі полізла далі, телепод бовтався на її спині. Артеміс просувався дуже повільно, і менше ніж за хвилину вона вже була поряд з його плечем.

— Усе гаразд?

Артеміс кивнув, стиснувши зуби. Але очі в нього були широко розплющені, він перебував на грані паніки. Холлі вже бачила цей вираз на обличчях бойових офіцерів ЛЕП. Потрібно дотягти хлопця в безпечне місце, доки він не втратив голову.

— Давай, Артемісе. Іще кілька сходинок. Ми зможемо.

Артеміс заплющив очі на п'ять секунд, подихав через ніс. Коли знову розплющив, у них світилася рішучість.

— Добре, капітане. Я готовий.

Артеміс потягнувся до наступної сходинки, підтягнувся на сорок сантиметрів ближче до спасіння. Холлі лізла за ним, підштовхуючи, як інструктор сержанта.

Через хвилину вони дісталися даху. Тролі вже пригадали, кого вони переслідували, і полізли на риштування. Холлі затигла Артеміса на похилий дах, і вони навколішках полізли до найвищої точки. Фарба була білою, чистою, без жодного сліду. В неясковому світлі здавалося, що вони йдуть засніженим полем.

Хлопець зупинився. Цей краєвид викликав туманні спогади.

— Сніг,— непевно сказав він.— Я щось пригадую...

Холлі схопила його за плече і потягла вперед.

— Так, Артемісе. Арктика, пам'ятаєш? Пізніше ми про це побалакаємо, коли тролі не намагатимуться нас з'їсти.

Хлопець повернувся в реальність.

— Гаразд. Непоганий план.

Дах храму під кутом сорок градусів піднімався до кришталевої сфери штучного сонця. Вони лізли так швидко, наскільки дозволяли втомлені руки Артеміса. За ними по білій фарбі тягнувся ланцюжок кри-
вавих плям. Риштування ходором ходило від сильних лап тролів.

Холлі стала на верхівку даху, потягнулася до кришталевого сонця. Її пальці торкнулися гладенької поверхні.

— Дарвіт! — вилаялася вона.— Не можу знайти порт живлення. Десь має бути зовнішній вихід.

Артеміс підповз з іншого боку. Хоча він і не боявся висоти, униз намагався не дивитися. Навіть той, хто не страждає від частих запаморочень, боїтиметься впасти з п'ятнадцятиметрової висоти прямо серед лютих тролів. Хлопець потягнувся і помацав шар. Указівний палець знайшов маленьку виїмку.

— Щось є,— заявив він.

Холлі повернула сферу і роздивилася отвір.

— Добре,— сказала вона.— Зовнішній порт живлення. Акумулятори мають конвектори, тож ця виїмка ідеально підходить.

Вона витягла з кишені наручники, дістала з них акумулятори. Самі батарейки були розміром з кредитну картку і мали сяючу яскраво-блакитну смужку по всій довжині.

Холлі стала на гостру верхівку даху, піднялася навшпиньки. Тролі вже перелазили через край.

Наближалися, як згряя пекельних псів. Тепер біла фарба даху вкрилася чорним, брунатним і рудим троліним хутром. Вони голосно вили, і через їхній сморід було важко дихати.

Холлі зачекала, доки вони всі перелізуть через край, і вставила акумулятори в паз сонячної сфери. Сонце загуло, затремтіло і разок спалахнуло сліпучим світлом. На мить увесь експонат став діамантово-білим, але сфера знову потьмяніла.

Тролі покотилися, як шари по більярдному столику. Деякі скотилися з даху, але більшість затрималися на краю і скиглили, роздираючи обличчя лапами.

Артеміс заплющив очі, щоб скоріше повернулося нічне бачення.

— Я сподівався, що акумуляторів вистачить на довше. Забагато зусиль для такого малого результату.

Холлі витягла порожні акумулятори.

— Схоже, такій сфері потрібно багато соку.

Хлопець поморгав і зручно вмовстився на даху, обхопивши руками коліна.

— Усе одно маємо деякий час. Нічним тваринам потрібно хвилин із п'ятнадцять, щоб після яскравого спалаху повернулося відчуття орієнтації.

Холлі сіла поруч.

— Цікаво. Ти раптом став таким спокійним.

— Вибору немає,— просто відповів Артеміс.— Я проаналізував ситуацію і дійшов висновку, що втекти ми не зможемо. Ми на верхівці химерної моделі храму Артеміди, навколо нас тимчасово засліплені тролі. Щойно вони опритомніють, залізуть сюди і роздеруть нас на шматки. Нам на життя лишилося чверть години, і я не збираюся розважати істеричну Опал Кобой.

Холлі підняла голову, намагаючись роздивитися камери на куполі півсфери. У темряві миготіло принаймні з дюжину червоних вогників. Опал зможе отримати насолоду від своєї помсти зусібч.

Артеміс має рацію. Опал буде в захваті, якщо їх розірвуть прямо перед камерами. Вона дивитиметься і передивлятиметься запис, коли втомлюватиметься від ролі принцеси світу.

Холлі розмахнулася і кинула непотрібні акумулятори через дах. Здається, це все. Вона відчувала скоріше розчарування, ніж страх. Останнім наказом Джуліуса було врятувати Артеміса, а вона навіть і з цим не впоралася.

— Шкода, що ти не пам'ятаєш Джуліуса,— сказала вона.— Ви багато сварилися, але насправді він захоплювався тобою. Щоправда, Батлер йому подобався більше. Вони були на одній хвилі. Двоє старих вояків.

Тролі почали приходити до тями. Кліпали очима, намагаючись щось роздивитися.

Артеміс обтрусив пил із штанів.

— Я пам'ятаю, Холлі. Я все пам'ятаю. Особливо тебе. Це справжня втіха, що ти поруч.

Холлі дуже здивувалася, немов її облили холодною водою. Не стільки тим, що сказав Артеміс, хоча слова його були дуже незвичними, скільки його тоном. Вона ніколи не чула, щоб голос у хлопця був таким

теплим, таким щирим. Як правило, він не показував своїх емоцій, і зараз його слова пролунали досить незграбно. Зовсім на нього не схоже.

— Це дуже люб'язно, Артемісе,— сказала вона, поміркуювши кілька секунд.— Але не потрібно прикидатися заради мене.

Тепер настала черга хлопця дивуватися.

— Як ти зрозуміла? Мені здалося, що я дуже вдало відтворив емоції.

Холлі глянула на тролів. Вони почали обережно сунутися в їхній бік, нахиливши голови, щоб не засліпнути знову.

— Таким ідеальним ніхто не може бути. От так я і зрозуміла.

Тролі заспішили. Вони розмахували своїми велетенськими руками, щоб бігти швидше. З поверненням упевненості до них повернувся і голос. До верхівки даху полетіло виття, відбиваючись від металевої поверхні. Артеміс підтягнув коліна під підборіддя. Кінець. Усе скінчилося. Нечесно, що доведеться так помирати, коли ще стільки всього можна було зробити.

Виття стало нестерпним. І сморід також.

Холлі обхопила його за плечі.

— Заплющ очі, Артемісе. Ти нічого не відчуєш.

Але очі хлопець не заплющив. Замість цього він підвів погляд угору. До поверхні землі, де на нього чекали батьки. Батьки, яким так і не випало шансу пишатися ним.

Він відкрив рота, щоб прошепотіти «Прощавайте», але від того, що побачив, слова застрягли в горлі.

— Ось і доказ,— сказав він.— Усе це галюцинації.

Холлі подивилася вгору. Секцію панелі прибрави, і до них опускалася мотузка. На кінці мотузки розгойдувалося щось таке, що нагадувало голі й дуже волохаті сідниці.

— Повірити не можу! — вигукнула Холлі і схопилася з місця.— Ти до нас прилетів!

Чи не з сідницями вона розмовляла? І що дивно, сідниці відповідали!

— Я тебе теж люблю, Холлі. А тепер закривайте все, що у вас відкрите, тому що я зараз покажу цим тролям!

Артеміс ліг на дах.

— Скажи, що з іншого боку сідниць є якась істота.

— Є,— підтвердила Холлі.— Але побоюватися потрібно саме

задньої частини.

Тролі уже були за кілька метрів від них. Досить близько, щоб можна було побачити їхні червоні очі та кількарічний пил на пасмах волосся.

Над головою Мульч Діггумс (бо це, звісно, був саме він) випустив легенький вітерець. Такий, щоб його розкрутило на кінці мотузки. Важливо було описати саме коло, щоб газу, які він збирався звільнити, розподілилися рівномірно. Зробивши три оберти, він напружився і випустив із шлунку весь газ, до останньої бульбашки.

Тролі за природою істоти тунельні, тож нюх для них важливий не менше за нічне бачення. Осліплені тролі можуть жити роками, відшуковуючи воду і їжу за запахом.

З Мульчевими газами до кожної клітинки тролоного мозку потрапило мільйон повідомлень. Сморід був просто нестерпний, а порив вітру, що утворився,— такий сильний, що у тролей роздуло волосся, але найгіршим був саме зміст газу — туди входили і глина, і рослини, і комахи, і все, що Мульч з'їв за останні кілька днів. Нервову систему тролей закоротило. Вони попадали на коліна й обхопили свої бідолашні голови лапами. Один був так близько до Холлі з Артемісом, що поклав свою тремтячу руку прямо на спину капітана ЛЕП.

Холлі виповзла з-під руки.

— Ходімо,— потягнула вона Артеміса.— Дія газу така ж нетривала, як і світла.

Над головою Мульч знижував швидкість.

— Дякую,— сказав він, театралью уклонившись, що досить нелегко було зробити на мотузці.

Гном піднявся по мотузці, перебираючи пальцями на руках і ногах, і голосно крикнув Артемісу і Холлі:

— Стрибайте! Швидко!

Хлопець скептично смикнув мотузку.

— Ця дивна істота занадто мала, щоб витягти нас обох.

Холлі вставила ногу в петлю на кінці мотузки.

— Твоя правда, але він не один.

Артеміс примружив очі та подивився туди, де в півсфері бракувало панелі. В отворі з'явилася ще одна фігура. Обличчя її було в тіні, але силует можна було запросто впізнати.

— Батлере! — посміхнувся хлопець.— Ти тут.

І раптом, незважаючи на все, хлопець відчув себе в повній безпеці.

— Покваптеся, Артемісе,— крикнув охоронець.— Не можна гаяти ані секунди.

Артеміс сунув ногу в петлю, і Батлер швидко підтягнув їх обох.

— Ну,— сказала Холлі, нахилившись до нього,— ми вижили. Ми тепер друзі? Пов'язані спільною душевною травмою?

Артеміс спохмурнів. Друзі? Чи було в його житті місце другові? Та, може, у нього й вибору не було?

— Так,— відповів він.— Досвіду в мене у цій галузі дуже мало, але я можу почитати.

Холлі закотила очі.

— Дружба — це не наука, Хлопче Брудю. Хоч на хвилину забудь про свій геніальний мозок. Просто роби те, що вважаєш за потрібне.

Артеміс сам не повірив тому, що сказав після цих слів. Може, його розчулив порятунок.

— Мені здається, що не можна брати грошей за допомогу другові. Лиши собі своє золото. Потрібно зупинити Опал Кобой.

Холлі вперше після смерті командира щиро посміхнулася, але в голосі у неї зазвучала сталева нотка.

— Тепер нас четверо, тож у неї не лишилося жодного шансу.

ГЛАВА 8: ТРОХИ РОЗУМНИХ РОЗМОВ

МУЛЬЧ лишив украдений у ЛЕП транспортер біля воріт парку. Вивести з ладу камери в парку і прибрати одну з трухлявих панелей на даху півсфери, щоб нічого не заважало операції, Батлерові було зовсім нескладно.

Коли вони повернулися до транспортера, Холлі увімкнула двигун і запустила перевірку системи.

— Що ти тут робив, Мультче? — запитала вона, здивовано поглянувши на показання комп'ютера. — Тут зазначено, що всю дорогу сюди ти пролетів на першій передачі.

— Тут і передачі є? — роззявив рота гном.— Я думав, у вас автоматичні коробки.

— Деякі жокеї надають перевагу передачам. Знаю, старомодно, але так ти більше контролюєш

ситуацію. І ще одне. Тобі не потрібно отак морочитися з газом. У збройні є чималий запас шоккових гранат.

— Тут і збройня є? Механічна коробка передач і збройня! Хто б міг подумати!

Батлер надавав Артемісу першу допомогу.

— Здається, усе гаразд,— сказав він, поклавши на груди хлопця свою масивну долоню.— Бачу, ребра Холлі вам зцілила.

Хлопець перебував у якомусь оціпенінні. Тепер, коли небезпека їм не загрожувала, на нього навалилися всі події за день. Скільки разів можна втекти від смерті за двадцять чотири години? Тут будь-хто голову втратить.

— Скажи мені, Батлере,— прошепотів він, щоб не почули інші.— Це все правда? Чи галюцинація? — Ледь слова злетіли з язика, хлопець зрозумів, що питання некоректне. Якщо це галюцинація, то охоронець йому теж привидівся.— Я відмовився від золота, Батлере,— продовжив Артеміс. Для нього самого це виявилось несподіванкою, від якої він досі не отямився.— Я. Відмовився від золота.

Батлер посміхнувся, і то була скоріше посмішка друга, ніж

охоронця.

— Мене це анітрохи не дивує. До того, як нам стерли пам'ять, ви уже стали великодушним.

Артемій спохмурнів.

— Звісно, так ти і маєш говорити, якщо ти частина галюцинації.

Мульч підслухував і не втримався від коментаря.

— Хіба твій ніс не почув, чим я відлякував тролів? Хіба таке буває в галюцинаціях, Хлопче Брудю?

Холлі завела двигун.

— Тримайтеся! — кинула вона через плече.— Час вирушати. Сенсори показують, що по місцевому підйомнику просувається кілька транспортерів. Нас шукає влада. Потрібно десь переховатися.

Холлі натиснула на акселератор, і транспортер легенько піднявся над землею. Якби вони не дивилися в ілюмінатори, то взагалі нічого б не помітили.

Батлер штовхнув Мульча в бік:

— Бачив? Оце зліт! Сподіваюся, ти теж навчишся.

— Що мені зробити, щоб мене тут хоч трохи поважали? — образився гном.— Ви всі живі завдяки мені, а замість подяки я отримую лише образи.

Батлер розсміявся.

— Гаразд, малий друже. Вибач. Ми завдячуємо тобі життям, і я ніколи цього не забуду.

Артемій із цікавістю стежив за їхньою перепалкою.

— Можна зробити висновки, що ти все пригадав, Батлере. Якщо припустити, що ця ситуація — реальність, тоді твоя пам'ять мала отримати якийсь стимул. Чи не лишив я якихось підказок?

Батлер витягнув із кишені лазерний диск.

— Так, Артемісе. На диску було повідомлення для мене. Для себе ви також лишили інформацію.

Хлопець узяв диск.

— Нарешті,— сказав він,— Розумна розмова.

У задній частині транспортера Артемій знайшов маленький туалет. Такі туалети використовувалися лише в разі крайньої потреби, і сидіння там було зроблено з пористого матеріалу, який, як запевнив його Мульч, розщеплює геть усе, що на нього потрапляє. Випробувати фільтр Артемій вирішив іншим разом, а зараз він просто сів на невеличкий

виступ під ілюмінатором.

На стіні висів плазмовий екран, можливо, на випадок, якщо комусь захочеться трохи розважитись. Усе, що потрібно зробити,— сунути диск у дисковод під екраном, і всі спогади про ельфів повернуться. Справжній новий світ. Старий.

Артемів покрутив диск у пальцях. З точки зору психології, якщо він уставить диск, це означатиме, що якась частина його сприймає правду всієї цієї ситуації. Вставити диск — іще більше зануритися в це психічне божевілля. Не вставити — засудити світ на війну між двома видами. Зійдуться в двобої елфи і люди.

«Що б зробив батько?» — запитав себе Артемів.

І вставив диск.

На екрані з'явилися дві папки, позначені анімаційними 3D іконками,— явно ельфійська система додала. Під папками стояли підписи англійською і ельфійською мовами. Артемів вибрав свої файли, торкнувшись прозорого покриття екрана. Папка спалахнула помаранчевим, розширилася на весь екран. Хлопець побачив себе за столом у кабінеті маєтку Фаулів.

— Вітаю,— сказав Артемів з екрана.— Добре, що ти мене бачиш. Жодних сумнівів, що це твоя перша розумна розмова за останній час.

Реальний Артемів посміхнувся.

— Точно,— відповів він.

— Я зробив паузу,— продовжив Артемів з екрана,— щоб дати тобі можливість відповісти, таким чином розмова почалася. Але більше зупинятися я не буду, час обмежений. Унизу капітан Холлі Шорт. Зараз її відволікає Джульєтта, але дуже скоро вона буде тут. Ми вилітаємо в Чикаго, щоб розібратися з Йоном Спіро, який дещо в мене вкрав. Ціна, яку зажадала ельфійська поліція за допомогу в операції,— стирання пам'яті. Усі спогади про Народ назавжди зникнуть, якщо я не зможу лишити повідомлення для себе в майбутньому, щоб усе пригадати. Тож це і є моє повідомлення. Відео містить особливі деталі моїх справ з ельфійським Народом. Сподіваюся, що ця інформація відновить потрібні зв'язки між клітинами мозку.

Артемів потер лоба. Туманні загадкові спалахи не давали йому спокою. Немов мозок був готовий відновити зв'язки. Потрібен був лише стимул.

— Як висновок,— сказав Артемів з екрана,— мені хотілося б

побажати тобі, собі, удачі. Вітаю з поверненням!

Наступна година минула, як у тумані. На екрані спалахували образи, затримувалися в пустих чарунках мозку. Кожен спогад ставав рідним тієї ж миті, як Артеміс його усвідомлював.

«Звісно,— думав він.— Це все пояснює. Я надів дзеркальні контактні лінзи, аби можна було збрехати ельфам, що я приховав цей щоденник. Я змінив дату в ордері на обшук у Мульча Діггумса, щоб він повернув мені диск. Батлер виглядає старішим, бо він і є старіший. Ельфійське зцілення в Лондоні врятувало його життя, але коштувало йому п'ятнадцяти років».

Не всіма спогадами можна було пишатися.

«Я викрав капітана Шорт. Тримав Холлі під замком. Як я міг це зробити?»

Заперечувати більше не можна було. Це все було правдою. Усе, що бачили його очі, було справжнім. Ельфи існували, і його життя от уже два роки як переплелось з життям цього Народу. У підсвідомості виникали мільйони образів, відбудовуючи електричний міст у його мозку, спалахували в очах веселкою кольорів. Розум, слабший за розум Артеміса, уже давно був би абсолютно виснажений, але ірландський хлопчик лишався бадьорим.

«Тепер я все знаю,— думав він.— Одного разу я вже переміг Кобой і зроблю це знову.— Але в його рішучості був домішок смутку.— Командир Рут загинув. Вона забрала його в Народа».

Артеміс це і раніше знав, але зараз воно набуло іншого значення.

І була іще одна думка, інтенсивніша за інші. Вона увірвалася в мозок, немов цунамі.

«Я маю друзів? — подумав Артеміс Фаул Другий.— Я маю друзів».

Із туалету Артеміс вийшов іншою людиною. У фізичному плані він досі був брудний, побитий і втомлений, але емоційно — готовий до всього, що на нього чекало. Якби спеціаліст із мови тіла проаналізував його цієї миті, він би помітив розслаблені плечі і відкриті долоні, і зробив би висновок, що це (із психологічної точки зору) більш привітна і надійна особа, ніж та, що увійшла до туалету.

Транспортер припаркували в другорядному підйомнику, подалі від популярних напрямків, і всі пасажири зібралися за великим столом. Усі пакунки з недоторканими запасами розкрили, їжу знищили. Найбільша купа фольги лежала перед Мульчем Діггумсом.

Гном поглянув на Артеміса й одразу помітив, що той змінився.

— Нарешті ти довів свої думки до ладу,— пробурчав він, піднімаючись із стільця.— Мені терміново потрібно в туалет!

— Радий тебе бачити, Мультче,— сказав Артеміс і зробив крок убік, пропускаючи гнома.

Холлі завмерла, так і не відпивши соку.

— Ти його пригадав?

Артеміс посміхнувся.

— Звісно, Холлі. Ми знаємо одне одного вже більше двох років.

Холлі підскочила зі стільця й обхопила хлопця за плечі.

— Артемісе, як здорово тебе бачити. Справжнього тебе. Богам відомо, як нам зараз потрібен Артеміс Фаул.

— Ну, капітане, він тут і готовий до дій.

— Ти все пам'ятаєш?

— Так. І спочатку дозволь мені вибачитися за ту ідею з «консультантом». То було дуже нечемно. Вибач, будь ласка.

— Але що змусило тебе згадати? — поцікавилася ельфійка.— І не кажи, що візит до туалету прискорює процеси пам'яті.

— Ні,— Артеміс показав диск.— Я дав ось це Мультчу. Мій відеоощоденник. Він мав повернути мені його, коли вийде із в'язниці.

Холлі похитала головою.

— Це неможливо. Мультча обшукали експерти. Єдине, що ти йому дав,— золотий медальйон.

Артеміс повернув диск так, щоб на нього падало світло.

— Звісно! — хлопнула себе по лобі Холлі.— Ти замаскував диск під золотий медальйон. Дуже кмітливо.

Артеміс знизав плечима.

— Геніально. Може, з часом цей трюк і здається кмітливим, але насправді він геніальний.

Холлі нахилила голову.

— Геніально. Звісно. Можеш не вірити, але я навіть сумую за цією твоєю самовдоволеною посмішкою.

Артеміс зітхнув.

— Мені шкода, що так сталося із Джуліусом. Знаю, наші стосунки були не дуже дружними, але до командира я відчував лише повагу і захоплення.

Холлі витерла очі тильною стороною долоні. Нічого не сказала,

лише кивнула. Якщо Артемісові була потрібна іще одна причина виступити проти Опал Кобой, сліз хороброго ельфійського капітана вистачило б.

Батлер проковтнув уміст пакета з їжею.

— Ну от, ми знову перезнайомилися і маємо спробувати вистежити Опал Кобой. Світ великий.

Артеміс помахав рукою.

— Немає потреби. Я точно знаю, де перебуває наша можлива вбивця. Як і всі, хто страждає на манію величності, вона схильна до вихваляння.

Він підійшов до пластикової комп'ютерної клавіатури на стіні, вивів на екран карту Європи.

— Бачу, до тебе повернулося розуміння гномської,— посміхнулася Холлі.

— А то,— гмикнув Артеміс і збільшив мапу.— Опал нам відкрила трохи більше про свої плани, ніж хотіла. Вона сказала два слова, хоча й одного було б достатньо. Сказала, що її людське ім'я Белінда Зіто. Якби ви хотіли привести людей до ельфійського Народу, чи можна було б вибрати когось кращого за славетного мільярдера, фахівця з проблем навколишнього середовища, Джованні Зіто?

Холлі підійшла до екрана.

— І де ж знайти містера Зіто?

Артеміс поклав клавішами і збільшив Сицилію.

— На всесвітньо відомому ранчо «Земля». Ось тут, у провінції Мессини,— сказав він.

Мульч висунув із туалету голову. Решта тіла, на щастя, ховалася за дверима.

— Чи мені почулося, чи хтось назвав ім'я Людини Бруду Зіто?

Холлі повернулася до гнома й одразу ж одвернулася.

— Так. І що? І заради бога, зачини двері.

Мульч притягнув двері, щоб лишилася шпаринка.

— Я саме дивився тут людське телебачення. Якогось Зіто показували по CNN. Думаєте, це та сама особа?

Холлі схопила зі столу пульт.

— Хотілося, щоб то був не він,— сказала вона.— Але готова битися об заклад, що це той самий Зіто.

На екрані з'явилася групка людей. Вони стояли в кімнаті, що дуже

нагадувала лабораторію, і на кожному був білий халат. Один чоловік стояв трохи попереду. Йому було десь під сорок п'ять, у нього була засмагла шкіра, довге красиве обличчя і темне волосся, що хвилями спадало на комір. Із-під білих лацканів виглядала смугаста сорочка від Версаче.

— Джованні Зіто,— сказав Артеміс.

— Неймовірно,— розказував Зіто репортерові чудовою англійською мовою з ледь помітним акцентом.— Ми надсилаємо космічні кораблі до інших планет і навіть не уявляємо, що міститься у нас під ногами. Учені можуть розказати, із чого складаються кільця Сатурна, але ми досі не знаємо, що є в центрі нашої планети.

— Але зонди і раніше запускали,— зауважив репортер, зробивши вигляд, що він сам до цього додумався, а не почув підказку з навушника.

— Так,— погодився Зіто.— Але тільки на глибину дев'ять миль. Потрібно пробитися крізь зовнішній шар ядра, а це глибина понад тисячу вісімсот миль. Уявіть, що було б, якби ми приборкали рідкі метали зовнішнього шару ядра. Нам би довіку вистачило енергії на машини для всього людства.

Репортер скептично посміхнувся — принаймні, через навушник його попросили це зробити.

— Але все це лише розмови, докторе Зіто. Усі ми знаємо, що подорож до ядра Землі — це просто фантазія. Вона можлива хіба що на сторінках фантастичних романів.

На обличчі Джованні Зіто промайнула тінь роздратування.

— Запевняю вас, що це не фантазії. І не подорож із фантастичних романів. Ми беремо проби за допомогою робота, озброєного найчутливішими сенсорами. Що б там не було внизу, ми скоро дізнаємося.

У репортера в паніці розширилися очі, мабуть, він почув якийсь технічне питання через навушник. Кілька секунд він слухав, промовляючи слова губами.

— Докторе Зіто, е-е... Цей робот-зонд, якого ви посилаєте під землю... Здається, йому потрібно сто мільйонів тон розтопленого заліза при температурі понад п'ять із половиною тисяч градусів за Цельсієм. Правильно?

— Абсолютно,— кивнув Зіто.

Репортер з полегшенням зітхнув.

— Так. Саме так я і думав. Отже, щоб зібрати таку купу заліза, знадобиться кілька років. Чому ж ви запросили нас саме сьогодні?

Зіто в захопленні сплеснув руками.

— Це найцікавіша частина. Як ви знаєте, дослідження ядра Землі — проект довгостроковий. У моїх планах було збирати залізо наступні десять років. Але зараз лазерне свердління показало наявність глибокого рудного тіла гематиту, залізної руди на нижньому шарі кори прямо тут, під Сицилією. І це рудне тіло неймовірно багате, може, на вісімдесят п'ять відсотків складається із заліза. Усе, що потрібно,— кілька вибухів усередині цих покладів, і ми матимемо розтоплене залізо. Я вже отримав дозвіл на гірничі роботи від уряду.

Наступне питання репортер поставив сам.

— Тож, докторе Зіто, коли підриватимете?

Джованні Зіто витягнув із кишені халата дві товсті сигари.

— Підриватимемо сьогодні,— сказав він і передав одну сигару репортерові.— На десять років раніше. Це історичний момент.

Зіто відсунув завісу на вікнах кабінету, і глядачі побачили за вікном обгороджену територію. У центрі розчищеної від дерев ділянки з-під землі виступала металева частина широкої труби. Саме цієї миті звідти вибралася команда робітників. Вони квапливо відійшли подалі. З труби вирвався вогник газоподібного охолоджувача. Чоловіки сіли в машину для гольфа і виїхали за межі ділянки. Сховалися в бетонному бункері на периметрі.

— До шару рудного тіла ми заклали кілька мегатон вибухівки,— пояснив Зіто.— Якби вона вибухнула на поверхні, це викликало б землетрус на сім балів за шкалою Ріхтера.

Репортер нервово облизнувся.

— Справді?

Зіто розсміявся.

— Не хвилюйтеся. Заряд під контролем. Ми спрямували його вниз. Залізо перетвориться на рідину і почне опускатися до ядра Землі, зтягуючи за собою робота. Ми нічого не відчуємо.

— Униз? Ви переконані?

— Абсолютно,— відповів Зіто.— Тут ми в безпеці.

На стіні за італійським доктором три рази пискнув гучномовець.

— Докторе Зіто,— сказав хрипкий голос.— Усе готово. Усе готово.

Зіто взяв зі столу чорний пульт детонатора.

— Час настав,— замріяно сказав він і глянув просто в камеру.— Моя люба Беліндо, це все для тебе.

Зіто натиснув кнопку і став чекати. Усі присутні, з десяток науковців і техніків, схвильовано дивились на різні панелі й монітори.

— Вибух відбувся,— заявив голос.

За дев'ять миль під землею одночасно вибухнули сорок два заряди, розтопивши сто вісімнадцять мільйонів тон заліза. Камінь перетворився на пару й абсорбувався металом. Із циліндричного отвору вирвався стовп диму, але жодних вібрацій ніхто не відчув.

— Робот працює на сто відсотків,— сказав один із техніків.

Зіто з полегшенням зітхнув.

— Це нас більше за все хвилювало. Хоча робота і було створено саме для таких умов, подібного вибуху світ іще не знав.— Він повернувся до іншого вченого: — Просувається?

Чоловік трохи повагався і відповів:

— Так, докторе Зіто. Зареєстровані вертикальні рухи. П'ять метрів за секунду. Саме так, як ви і припускали.

Під корою Землі величезна кількість заліза і каміння почала опускатися до ядра. Маса скреготіла і переміщувалася, випускала пару й утворювала пухирі, розриваючи мантію під собою. Усередині розтопленої маси робот завбільшки з грейпфрут продовжував передавати дані.

Лабораторію охопила ейфорія. Чоловіки і жінки обіймалися. Запалювалися сигари і хлопали корки шампанського. Хтось навіть загравав на скрипці.

— Ми просуваємося! — радісно вигукнув Зіто і запалив репортерові сигару.— Людина просувається до центру Землі. Гей ви там, унизу, стережіться!

У краденому поліцейському транспортері Холлі зупинила зображення. На екрані застиг у тріумфі Зіто.

— Гей ви там, унизу, стережіться! — похмуро повторила вона.— Людина просувається до центру Землі.

Настрій у транспортері змінився з поганого на зовсім поганий. Найпохмурішою була Холлі. Уся ельфійська цивілізація знову опинилася під загрозою, і цього разу командира Рута, який би вирішив проблему, поруч не було. І не тільки це. Оскільки ЛЕП заблокував

зв'язок, попередити Фоулі про небезпеку вони теж не могли.

— Не сумніваюся, що він уже знає,— сказав Артеміс.— Цей кентавр моніторить усі людські канали новин.

— Але він не знає, що Опал Кобой допомагає Зіто ельфійськими знаннями,— махнула Холлі у Джованні на екрані.— Погляньте на його очі. Бідолаху стільки разів уже месмеризували, що в нього зіниці запалилися.

Артеміс почесав підборіддя.

— Наскільки я знаю Фоулі, він спостерігає за проектом від самого початку. Він, мабуть, уже має якийсь план.

— Певно, має. План, як протистояти ідеї божевільних людей через десять років, та і то, навряд чи вона буде втілена.

— Так,— погодився Артеміс.— На відміну від тієї науково-життєздатної схеми, яку втілюють прямо зараз і яка має всі шанси на успіх.

Холлі повернулася до кабіни пілота.

— Я маю повертатися до своїх, хоч мене і підозрюють у вбивстві. На кону більше, ніж моє майбутнє.

— Охолонь,— заперечив Мульч.— Я через тебе із в'язниці втік і не маю ніякого бажання туди повертатися.

Артеміс став перед нею.

— Постривай, Холлі. Подумай про те, що станеться, коли ти повернешся.

— Артеміс має рацію,— додав Батлер.— Ти маєш про це подумати. Якщо ЛЕП схожа на людську поліцію, то втікачів там зустрічають не з розкритими обіймами. Може, з розчиненими дверима камер.

Холлі змусила себе зупинитися і подумати, але то їй далось нелегко. Кожна секунда була секундою, коли велетенський залізний слимак прогризався через мантию.

— Якщо я здамся, мене затримають. Як офіцера ЛЕП мене можна затримати на сімдесят дві години без пред'явлення звинувачення. За підозрою у вбивстві мене можна затримати на тиждень. Навіть якщо хтось вірить, що я абсолютно невинна і за всім цим стоїть Опал Кобой, усе одно знадобиться принаймні вісім годин, щоб я повернулася до своїх обов'язків. Але, скоріше за все, мою заяву відхилять, оскільки закон не на боці звинуваченого. Особливо якщо врахувати, що підтвердити мою історію можете тільки ви троє. Без образ.

— Та ми і не образилися,— махнув рукою Мультч.

Холлі сіла, обхопила голову руками.

— Мені ніхто не повірить. Я не перестаю думати, що існує шлях назад, але ситуація все більше і більше виходить із-під контролю.

Артеміс поклав їй на плече руку.

— Тримайся, капітане. Як думаєте, що зробив би зараз командир?

Холлі тричі глибоко вдихнула і підскочила зі стільця, рішуче випрямившись.

— Навіть не намагайся мною маніпулювати, Артемісе Фаул. Я сама приймаю свої рішення. Джуліус сам би зайнявся Опал Кобой. Тож саме так ми і вдіємо.

— Чудово! — сказав Артеміс.— У такому разі нам потрібна стратегія.

— Правильно. Я поведу транспортер. А ти збирай свій мозок до купи і виробляй план.

— Кожен займається своєю справою,— погодився хлопець.

Він сів на стілець, лагідно промасажував скроні кінчиками пальців і почав думати.

ГЛАВА 9: ТАТКОВА ДОНЕЧКА

Ферма «Земля» Зіто, провінція Мессини, Італія

ПЛАНИ Опал щодо зустрічі людського й ельфійського світів були простими у виконанні, але геніальними в задумці. Вона просто трохи облегшила людям завдання, яке вони і так збиралися виконати. Майже кожна енергетична компанія у світі мала проект «Ядро Землі», але всі ті плани були лише гіпотетичними, враховуючи, скільки вибухівки по-грібно було для того, щоб прорватися крізь кору і скільки заліза потрібно для того, щоб робот пройшов крізь мантію.

Опал вибрала Джованні Зіто зі списку ймовірних маріонеток через дві причини: Зіто мав чималий статок і землю прямо над величезним, багатим гематитовим рудним тілом.

Джованні Зіто — сицилійський інженер і піонер у галузі альтернативних джерел живлення. Завзятий захисник навколишнього середовища, Зіто розробив кілька способів виробництва електрики без руйнування землі. Винахід, завдяки якому він і отримав свій статок,— сонячний вітряк Зіто, вітряк із сонячними батареями замість лопатей, що робило його набагато ефективнішим, ніж звичайні вітряки.

Шість тижнів тому Зіто повернувся з екологічного самміту в Женеві, де звернувся з нотою до міністерств Європейського Союзу. Коли він повернувся до своєї вілли, вікна якої виходили на Мессинську протоку, призахідні проміні сонця уже засвітили воду помаранчевим полум'ям. Зіто втомився. Говорити з політиками — справа складна. Навіть ті, хто щиро цікавився екологією, не могли і слова сказати через політиканів, що мали долю з великого бізнесу.

Зіто набрав у ванну води. Вода підігрівалася сонячними батареями на даху. Власне, вілла забезпечувала себе електрикою сама. Сонячних батарей вистачило б, щоб підтримувати в будинку тепло і світло протягом шести місяців. І ніяких шкідливих вихлопів.

Після ванни Зіто загорнувся в махровий халат, налив собі бокал бордо і розташувався в улюбленому кріслі.

Зіто зробив ковток, розслабляючись після напруженого дня. Кинув

погляд на звичний ряд фото в рамочках на стіні. Більшість із них була вирізана із журналів, які писали про його інновації. Але йому подобалася та, яка зробила його відомим,— світлина з обкладинки «Таймс», на якій молодий Джованні Зіто сидів верхи на горбатовому киті, а за ним маячило китобійне судно. Бідолашна тварина потрапила на мілководдя і не могла втекти під воду, тож Зіто підплив до неї на шлюпці і стрибнув на спину, щоб прикрити від гарпунів. Хтось із шлюпки зробив фото, і те фото стало одним із найвідоміших у минулому столітті.

Зіто посміхнувся. Ото були деньки. Він уже хотів заплющити очі, щоб трохи подрімати перед вечерею, як раптом помітив, що в темному кутку щось ворухнулося. Щось маленьке, не вище за стіл.

Зіто випрямився.

— Що таке? Тут хтось є?

Блимнула лампа, і він побачив маленьку дівчинку, що сиділа на табуреті. В руці вона тримала шнур від лампи. Вона не була ані наляканою, ані схвильованою. Дівчинка була такою спокійною і зібраною, що Зіто здалося, ніби то він до неї в дім заліз.

Джованні підвівся.

— Ти хто, мала? Чому ти тут?

Дівчинка глянула на нього своїми неймовірними очима. Глибокими карими очима. Глибокими, як бочка шоколаду.

— Я прийшла до тебе, Джованні,— сказала вона таким же прекрасним голосом, як і її очі. Власне, вона вся була прекрасна: порцелянове личко... і ці очі. Вони його не відпускали.

Зіто опирався чарам.

— До мене? Що це означає? Твоя мама поблизу?

Дівчинка посміхнулася.

— Ні, не поблизу. Тепер ти моя родина.

Джованні спробував зрозуміти це просте речення, але не зміг. Хіба це важливо? Ці очі, цей голос. Такий мелодійний. Немов кришталь дзвенить.

Люди по-різному реагують на месмер. Більшість одразу підпадають під гіпнотичні чари, але є й такі, кого потрібно трохи підштовхнути. І чим більше їх штовхаєш, тим більший ризик пошкодження мозку.

— Тепер я твоя родина? — повільно сказав Зіто, немов шукав сенсу в кожному слові.

— Так, людино,— нетерпляче гримнула Опал, посилюючи натиск.
— Моя родина. Я твоя дочка, Белінда. Ти удочерив мене минулого місяця, таємно. Усі папери в твоєму бюро.

Погляд Зіто втратив фокус.

— Удочерив? Бюро?

Опал постукала мініатюрними пальчиками по лампі. Вона вже забула, якими нудними можуть бути люди, особливо під дією месмера. А цей іще і генієм вважається.

— Так. Удочерив. Бюро. Ти любиш мене більше за життя, пам'ятаєш? Заради своєї любої Белінди ти зробиш геть усе.

На очі Зіто навернулися сльози.

— Беліндо. Моя маленька дівчинко. Я заради тебе зроблю все що завгодно, люба.

— Так, так, так,— нетерпляче повторила Опал.— Звісно. Я ж сказала. Якщо ти під месмером, це не означає, що ти маєш повторювати все, що я кажу. Це втомлює.

Зіто помітив у кутку ще двох малих істот. Вони мали загострені вуха. Цей факт пробився навіть через месмер.

— Бачу. Он там. Вони люди?

Опал зиркнула на братів Брілл. Вони мали триматися подалі. Месмеризування такої сильної людини, як Зіто, було справою делікатною і не терпіло втручання.

Вона додала месмеру до свого голосу.

— Ти не можеш бачити ці постаті. Ти ніколи їх не бачив.

Зіто з полегшенням зітхнув.

— Звісно. Добре. Нічого такого. Ігри розуму.

Опал вилаялася. Куди поділася людська граматика? Найменший стрес, і її немов у вікно здуло. Ігри розуму. Таке скаже.

— А тепер, Джованні, татко, здається, нам потрібно поговорити про твій наступний проект.

— Автомобіль, що живиться водою?

— Ні, дурню. Не автомобіль, що живиться водою. Проби з ядра Землі. Я знаю, що ти спроектував робота. Непогано як для людини, хоча я б децю змінила.

— Проби з ядра. Неможливо. Не проб'ється крізь кору. Не вистачить заліза.

— Ми не можемо пробитися крізь кору. Нам не вистачить заліза.

Говори правильно, заради бога. Я і так утомилася говорити мовою Людей Бруду, а доводиться і всякі дурниці слухати.

Бідолашний мозок Зіто зробив іще одну спробу.

— Вибач, люба Беліндо. Я просто хотів сказати, що проект із пробами із ядра довгостроковий. Він зачекає, доки ми не знайдемо практичний спосіб зібрати потрібну кількість заліза і пробитися крізь мантію Землі.

Опал подивилася на загіпнотизованого сицилійця.

— Любий дурний татко. Ти ж розробив суперлазер, щоб прорізати кору. Хіба не пам'ятаєш?

По щоці Зіто скотилася краплина поту.

— Суперлазер? Тепер, коли ти сказала...

— А чи можеш ти уявити, що знайдеш, коли пройдеш кору?

Зіто уявляв. Частина його інтелекту досі належала йому.

— Гематитове рудне тіло? Воно дуже масивне. І високоякісне.

Опал підвела його до вікна. На відстані під зорями спалахували лопаті вітряка.

— Як думаєш, де потрібно копати?

— Думаю, потрібно копати під вітряком,— сказав Зіто, притулившись лобом до прохолодного скла.

— Дуже добре, татусю. Якщо ти там копатимеш, я буду дуже щасливою.

Зіто потріпав піксі по голові.

— Дуже щасливою,— сонно пробурмотів він.— Беліндо, дівчинко моя. Папери. Бюро.

— Папери в бюро,— виправила його Опал.— Якщо белькотітимеш, як дитина, доведеться тебе покарати.

Вона не жартувала.

Е7, під Середземним морем

Щоб дістатися поверхні, Холлі довелося оминати головні підйомники. Фоулі мав датчики, що спостерігали за всім транспортом на комерційних і ЛЕПівських маршрутах. Це означало, що всі навігаційні прилади потрібно вимикати і триматися другорядних підйомників, бо інакше кентаврові сенсори їх помітять і відрепортують у Поліцейську Плазу, не встигнуть вони закінчити своє завдання.

Холлі пробиралася крізь сталактити заввишки із хмарочоси і величезні кратери, в яких роїлося біолюмінесцентне комашине життя. Але управляла вона транспортером інстинктивно. Думки її були за тисячі миль звідси, крутилися навколо подій, що сталися за останні двадцять чотири години. Схоже, серце на решті наздогнало все тіло.

Усі попередні пригоди з Артемісом у порівнянні з теперішньою ситуацією нагадували комікси. Вони завжди закінчувалися фразою: «І жили вони довго і щасливо». Кілька разів вони опинялися на грані, але всі лишалися живими. Холлі поглянула на свій указівний палець. Біля самої долоні лишився ледь помітний блідий шрам після інциденту в Арктиці. Вона могла зцілити шрам чи прикрити його каблучкою, але вирішила лишити так, щоб можна було по бачити. Шрам був часткою неї. Командир теж був часткою неї. Її начальник, її друг.

Сум спустошив її та знову наповнив. Якийсь час її підігрівала думка про помсту. Але тепер навіть перспектива кинути Опал Кобой у крижану камеру не запалювала ані іскри радощів у її серці. Вона рухалася вперед, щоб переконатися, що Народ захищений від людей. Може, коли вони впораються із цим завданням, настане час переглянути своє життя. Може, буде потрібно щось у ньому змінити.

Артеміс покликав усіх на пасажирську територію, щойно закінчив роботу над комп'ютером. Від «нових старих» спогадів він отримав справжнє задоволення. Пальці бігали по гномській клавіатурі, і він дивувався, з якою легкістю розбирається в ельфійській платформі. Самі технології його теж дивували, хоча тепер він був із ними обізнаний. Ірландський хлопець радів заново відкритому, немов дитина, що знайшла свою загублену улюблену іграшку.

За останню годину відкриття уже відомого стало Головним лейтмотивом його життя. Година — не так уже й багато, але Артеміс мав цілий каталог спогадів, що вимагали перенести їх у категорію знайомих. Самі спогади були приголомшливі: подорож на радіоактивному потягу під Мурманськом, політ через океан у камуфляжній фользі. Але хлопця цікавив сукупний ефект цих спогадів. Він буквально відчував, як стає іншою людиною. Не точно таким, яким він був, але дуже близьким до цієї особи. До того, як ельфи стерли йому пам'ять після історії із Йоном Спіро, його особистість перебувала в процесі позитивних змін. Вони зайшли так далеко, що він вирішив стати абсолютно законослухняним і віддати дев'яносто відсотків грошей

Спіро до фонду «Міжнародної амністії». Після стирання пам'яті він повернувся до старого, включаючи схильність до криміналу. Зараз він був десь посередині. Йому не хотілося красти у невинних, але й відступатися від кримінальних справ не хотілося. Деякі просто створені для того, аби в них щось украсти.

Найбільшою несподіванкою для нього стали бажання допомогти друзям-ельфам і сум, який він відчув, коли дізнався про смерть Джуліуса Рута. Артеміс уже знав, що таке втрата: він уже втратив і знайшов усіх своїх близьких. Смерть Джуліуса була такою ж болючою. Прагнення помститися за командира і зупинити Опал Кобой виявилось сильнішим, ніж кримінальні схильності.

Артеміс сам собі посміхнувся. Схоже, добра мотивація сильніша за погану. Хто б міг подумати?

Група зібралася навколо центрального голографічного проектора. Холлі припаркувала транспортер у другорядному підйомнику, ближче до поверхні.

Батлер так і сидів навпочіпки, ельфійський корабель для нього був замалий.

— Ну, Артемісе, що ти знайшов? — запитав охоронець, намагаючись схрестити свої кремезні руки, не збивши з ніг нікого з малих.

Артеміс активував голографічну анімацію, і посеред кімнати почала повільно обертатися модель. Розріз Землі від кори до ядра. Артеміс озброївся лазерною указкою і почав брифінг.

— Як бачите, від поверхні Землі до її ядра приблизно тисяча вісімсот миль.

Рідкий зовнішній шар ядра вирував і пузирився розтопленою магмою.

— Проте людству досі так і не вдалося проникнути нижче, ніж на дев'ять миль. Щоб зануритися глибше за кору, потрібно використати ядерні боєголовки або велику кількість динаміту. Вибух такої потужності може спричинити зрушення тектонічних плит Землі та привести до землетрусів і цунамі по всій планеті.

Мульч, як завжди, щось жував. Що саме, ніхто не знав, бо він іще годину тому спустошив усі шухляди. Та й розпитувати не хотілося.

— Не схоже, що це добра новина.

— Зовсім не схоже,— погодився Артеміс.— Саме тому теорію

стосовно вкритого залізом зонду так і не втілили в життя. Аж до сьогодні. Вперше ця думка спала громадянину Нової Зеландії, професору Девідові Стівенсону. Власне, вона просто геніальна, хоча й непрактична. Потрібно вкрити зонд-робот ста мільйонами тон розтопленого заліза. Залізо потече у розколину, яка утвориться після вибуху, і навіть закриє за собою ту розколину. Через тиждень зонд досягне ядра. Залізо поглине зовнішній шар ядра, а робот поступово розпадеться. Увесь процес абсолютно не шкодить середовищу.

На проекції Артемисові слова перетворювалися на картинки.

— А чому залізо знову не зтопиться? — поцікавився Мульч.

Артеміс здивовано підняв тонкі брови.

— Зтопиться? Велика маса рудного тіла вбереже його від затвердіння.

Холлі підвелася і зробила крок у проекцію, уважно вивчаючи рудне тіло.

— Фоулі має про все це знати. Люди не можуть тримати в таємниці щось настільки велике.

— Так,— кивнув Артеміс і відкрив другу голографічну проекцію.— Я пошукав у базі даних і знайшов ось що: Фоулі створив кілька комп'ютерних симуляцій, понад вісім років тому. Він зробив висновок, що найкращий спосіб боротьби із цією загрозою — передача хибної інформації щодо всіх тих роботів-зондів, яких посилатимуть. Таким чином, люди були переконані, що зонди просто провалюються на кілька сотень миль у рудне тіло, і воно твердішає. І кожна помилка коштувала чимало.

Комп'ютерна симуляція показала, як передають інформацію з Небесного міста до металевих зондів. Над землею карикатурний чоловічок-учений почухав голову і розірвав свої записи.

— Дуже забавно,— похвалив Артеміс.

Батлер роздивився голограму.

— Я брав участь у достатній кількості операцій, щоб зрозуміти, що в цій стратегії існує велика дірка, Артемісе.

— Невже?

Батлер піднявся на коліна, провів по траєкторії зонду пальцем.

— А що, як зонд потрапить до одного з підйомників Народу? Щойно він проб'є стіну, можна вважати, що потрапив на експрес до Небесного міста.

Артеміс лишився задоволеним такою спостережливістю охоронця.

— Так, звісно. Саме тому наготові завжди стоїть надзвуківий транспортер-перехоплювач, готовий відвернути масу розтопленого заліза, якщо в тому виникне потреба. За всіма людськими проектами спостерігають, і якщо вони вважаються загрозою, їх тихо саботують. Якщо це не спрацює, під розтоплену масу підводять геологічний модуль ЛЕП і кількома прицільними зарядами спрямовують залізо в інший бік. Рудне тіло рухається в новому напрямку, і Небесне місто врятоване. Звісно, ця апаратура іще жодного разу не застосовувалася.

— Є іще одна проблема,— зауважила Холлі.— Мусимо враховувати втручання Опал. Вона явно допомогла Джованні Зіто пройти крізь кору, може, навіть ельфійським лазером. Можна припустити, що вона і зонд удосконалила, тож фальшиві сигнали Фоулі робот не сприймає. Отже, її план — привести зонд до Народу. Але як?

Артеміс запустив третю голографічну анімацію, закривши перші дві. Це була тримірна проекція ферми Зіто «Земля» і кори з мантиєю під нею.

— Ось що я думаю,— сказав він.— Зіто з допомогою Опал розтопить рудне тіло ось тут. Воно почне опускатися зі швидкістю п'ять метрів за секунду до земного ядра і, дякувати Кобой, передаватиме точні дані. Тим часом Фоулі вважає, що його план працює

ідеально. На глибині ста шести миль маса металу підходить дуже близько до головного підйомника E7, що веде до Південної Італії. Вони йдуть паралельно сто вісімдесят шість миль, а тоді знову розходяться. Якщо Опал проб'є розколину між цими двома тунелями, залізо потече шляхом найменшого опору і потрапить до підйомника.

У Холлі підкосилися ноги.

— До підйомника і прямо до Небесного міста.

— Саме так,— погодився Артеміс.— Цей підйомник спускається по діагоналі на тисячу двісті метрів і закінчується за п'ятсот метрів від самого міста. В порожньому тунелі рудне тіло може розвинути таку швидкість, що знищить добру половину міста. А те, що лишиться, почує весь світ.

— Але ж у нас зміцнені стіни! — запротестувала Холлі.

Артеміс знизав плечима.

— Холлі, немає такої сили на землі чи під нею, яка могла б зупинити сто мільйонів тон розтопленого гематиту на великій

швидкості. Усе, що трапиться на його шляху, буде знищено. Більша частина заліза поверне і потече тунелем далі, але й того, що витече, буде достатньо, щоб знищити зміцнені стіни.

Усі присутні подивилися, як на комп'ютерній симуляції Артеміса розтоплене рудне тіло зносить захисні конструкції Небесного міста, і всі електронні сигнали ельфів підхоплюються зондом.

— Ви бачите, що втрати становлять п'ятдесят вісім відсотків,— сказав Артеміс.— А може, і ще більше.

— Як Опал може це зробити, щоб її не засікли датчики Фоулі?

— Дуже просто,— відповів Артеміс.— Вона влаштовує спрямований вибух на глибині шістсот шість миль. Таким чином, коли Фоулі його зареєструє, буде вже запізно щось робити.

— Тож нам потрібно забрати вибухівку.

Артеміс посміхнувся. Якби ж усе було так просто.

— Опал не стане ризикувати. Якщо лишити заряд на стіні підйомника на якийсь час, він може відірватися від вібрацій, і його помітять сенсори Фоулі. Я переконаний, що прилад перебуває під захистом, але достатньо однієї шпаринки в оболонці, і сигнали від нього потечуть, немов із супутника. Отже, Опал прикріпить заряд в останню хвилину.

Холлі кивнула.

— Гарзд. Тож ми зачекаємо, доки вона підкладе вибухівку, і знешкодимо.

— Ні. Якщо ми чекатимемо в підйомнику, нас вистежить Фоулі. А якщо таке трапиться, Опал навіть не спуститься у шахту.

— Ну і добре, хіба ні?

— Не зовсім. Ми можемо затримати її на кілька годин, але не забувайте, що Опал має сто вісімдесят шість миль простору, куди можна підкинути бомбу.

Вона просто дочекається, доки нас заарештує ЛЕП, і все одно матиме купу часу, щоб виконати свою місію.

Холлі потерла очі.

— Не розумію. Напевно всі уже знають, що Опал утекла. Фоулі скоро сам до всього додумається.

Артеміс стиснув кулаки.

— Ось воно, наше слабе місце. Фоулі явно не здогадується, що Опал утекла. Вона перша, кого перевірили після втечі гоблінського

генерала.

— Так, її перевіряли. Я сама там була. Коли Скален утік, Опал була в комі. І вона ніяк не могла усього спланувати.

— Проте спланувала,— зауважив Артеміс.— Чи могла вона якось знайти собі двійника?

— Таке неможливо. Її ДНК щодня перевіряється.

— Тож Опал у клініці має ДНК Кобой, але мозкової активності майже не демонструє.

— Саме так. Вона вже рік у такому стані.

Артеміс хвилинку помовчав.

— Цікаво, наскільки розвинулися технології Клонування в підземному світі?

Він швидко підійшов до терміналу головного комп'ютера і знайшов потрібні файли.

— Зрілий клон ідентичний оригіналу за всіма показниками, крім одного: мозок виконує лише життєво важливі функції,— прочитав він.

— У тепличних умовах дорослого клона можна виростити за два роки.

— Артеміс відійшов від комп'ютера і склав долоні.— Ось воно! Саме це вона і зробила. Вона ініціювала кому, тож підміни ніхто не помітив. Вражає.

Холлі стукнула кулаком по долоні.

— Отже, хоча ми і пережили всі її замаху на наше життя, якщо ми скажемо, що вона втекла, усі вважатимуть, що ми просто намагаємося відбредхатися.

— Я сказав Чіксу Вербілу, що Опал повернулася,— мовив Мульч.
— Хоча він, мабуть, теж вважає мене несповна розуму.

— Якби Опал була на свободі,— продовжив ірландський хлопець,
— усі в ЛЕП чекали б на якусь інтригу. Але якщо вона й досі в комі...

— Немає жодних причин для тривоги. А цей зонд — просто несподіванка, аж ніяк не загроза.

Артеміс вимкнув голографічний проектор.

— Отже, ми самі. І мусимо викрасти бомбу і безпечно підірвати її десь у паралельному тунелі. І це не все. Потрібно викрити Опал, щоб вона не змогла більше втілити свій план. І щоб це зробити, ми маємо знайти транспортер Опал.

Мульч мало не підскочив із крісла.

— Ви ловитимете Кобой? Знову? Ну, хай щастить. Висадіть мене

десь за рогом.

Холлі не звернула на нього уваги.

— Скільки часу ми маємо?

На плазмовому екрані був калькулятор, але Артеміс знав і так.

— Рудне тіло опускається зі швидкістю п'ять метрів за секунду. Це одинадцять миль за годину. На такій швидкості воно дістанеться до паралельного тунелю за дев'ять із половиною годин.

— Тож ми маємо дев'ять годин?

— Ні,— виправив її Артеміс.— Дев'ять годин з моменту вибуху, який стався майже дві години тому.

Холлі швидко пройшла до кабіни пілота і пристебнулася до крісла ременем безпеки.

— Сім з половиною годин, щоб урятувати світ. Чи не існує якогось такого закону, який давав би щонайменше двадцять чотири?

Артеміс сів у крісло другого пілота.

— Не думаю, що Опал переймається через закони,— сказав він.—
Рушаймо! Можемо поговорити, поки летимо? Мені б хотілося дещо дізнатися про транспортери і вибухівку.

ГЛАВА 10: КОНЯЧА ІНТУЇЦІЯ

Поліцейська Плаза, Небесне місто, ельфи

У Поліцейській Плазі тільки і розмов було, що про зонд Зіто. Якщо чесно, це трохи відволікло від останніх подій. ЛЕП не так часто втрачає офіцерів. А тут аж двоє! Фоулі дуже переживав, особливо за Холлі Шорт. Одна справа втратити друга під час виконання обов'язків, і зовсім інша, коли його звинувачують у вбивстві. Фоулі навіть і думати не хотів, що Народ запам'ятає Холлі як холоднокровного вбивцю. Капітан Холлі Шорт невинна. Більше того, вона справжній героїні і заслуговує на відповідні спогади.

На стіні замерхтів вогник інтеркому. Технічний асистент із приймальні. Загострені вуха ельфа аж тремтіли від збудження.

— Зонд опустився на шістдесят дві милі. Повірити не можу, що люди аж сюди дісталися.

Фоулі теж не міг. Теоретично, потрібно було ще кілька десятиліть, щоб люди розробили складні лазери, які дозволять проникнути крізь кору, не підсмаживши половини континенту. Очевидно, Джованні Зіто дуже просунувся у своїх дослідженнях і розробив лазер, аніскільки не хвилюючись про плани Фоулі.

Фоулі навіть пошкодував, що проект Зіто доведеться закрити. Сицилієць — один із найяскравіших умів людської раси. Його план скористатися силою зовнішнього шару ядра був гарним, але привів би до викриття ельфів, а це занадто висока ціна.

— Не спускай з нього очей,— удавано бадьоро сказав він.— Особливо доки він рухатиметься паралельно Е7. Не думаю, що можуть виникнути проблеми, але пильність втрачати не варто. Про всяк випадок.

— Так, сер. О, і на другій лінії капітан Вербіл з поверхні.

У кентаврових очах спалахнула іскорка зацікавленості. Вербіл? Крилатий ельф, що дозволив Мульчеві Діггумсу вкрасти ЛЕПівський транспортер. Мульч утік у той самий день, коли загинули його друзі. Збіг? Можливо. А може, й ні.

Фоулі відчинив вікно зв'язку з поверхнею. В ньому він побачив груди Вербіла.

Фоулі зітхнув.

— Чіксе! Ти ж у повітрі висиш. Стань так, щоб я тебе побачив.

— Вибачте,— сказав Чікс, опускаючись на підлогу.— Я трохи знервований. Командир Кельп мало шкуру з мене не зняв.

— Чого ти хочеш, Чіксе? Щоб я тебе обійняв і поцілував? У мене інших справ повно.

За спиною у Вербіла затріпотіли крила. Вочевидь, йому було дуже важко утримуватися на землі.

— У мене для вас повідомлення від Мульча Діггумса.

Фоулі ледь утримався, щоб не розреготатися. Ну, зрозуміло, які слова може приготувати для нього Мульч.

— Ну кажи. Розкажи, що про мене думає наш сварливий друг.

— Але це лишиться між нами, добре? Я не хочу, щоб мене відправили у відставку на підставі психічного розладу.

— Так, Чіксе, тільки між нами. Усі мають право на невеличкий психічний розлад. Тим більше сьогодні.

— Це просто смішно. Особисто я не вірю.— Чікс спробував зневажливо розсміятися.

— Що смішно? — grimнув Фоулі.— Чому ти не віриш? Розкажуй, Чіксе, бо я зараз вирву цей інтеркомівський кабель і тебе ним проштрикну!

— Нас не підслуховують?

— Ні! — закричав кентавр.— Не підслуховують! Кажі. Передавай повідомлення Мульча.

Чікс глибоко вдихнув і на видиху швидко промовив:

— Опал Кобой повернулася.

Фоулі почав реготати десь від копит, і доки сміх дійшов до рота, він був уже голосним і нестримним.

— Опал повернулася! Кобой повернулася! Тепер я зрозумів. Мульч тебе надурив, щоб украсти транспортер. Він зіграв на твоєму страху перед тим, що Опал отямиться, і ти купився. Опал повернулася! Не сміши мене.

— Саме так я йому і сказав,— похмуро відповів Чікс.— Навіщо ж так реготати? Он, увесь екран заплювали. Знаєте, я теж маю почуття.

Фоулі замовчав. Сміх був несправжнім, просто вилилися емоції.

Переважно смуток з домішкою розчарування.

— Гаразд, Чіксе. Я тебе не звинувачую. Мульч дунив і набагато розумніших за тебе.

Чікс не відразу зрозумів, що його образили.

— А може, це правда,— надув він губи.— Може, це ви помиляєтесь. Це ж можливо, самі знаєте. Опал Кобой вас надурила.

Фоулі відкрив іще одне вікно на екрані.

— Ні, Вербіле, неможливо. Опал не могла повернутися, бо саме зараз я на неї дивлюся.

Пряма трансляція із клініки Аргона показала, що Опал досі перебувала в комі. Кілька хвилин тому вона пройшла перевірку на ДНК.

Куди й поділася вся Чіксова зухвалість.

— Повірити не можу,— пробурмотів він.— Мульч здавався таким щирим. Власне, я вирішив, що Холлі в небезпеці.

Фоулі махнув хвостом.

— Що? Мульч сказав, що Холлі в небезпеці? Але ж Холлі загинула. Вона мертва.

— Так,— похмуро кивнув Чікс.— Мульч брехав як рудий собака. Без образ.

Звісно! Опал підставила Холлі, щоб її звинуватили у смерті Джуліуса. Такий жорстокий жарт цілком у дусі Опал. Якби ж її не було прямо перед ним. ДНК ніколи не бреше.

Чікс постукав по екрану, щоб привернути увагу Фоулі.

— Слухайте, Фоулі, пам'ятаєте, що ви обіцяли? Усе лишиться між нами. Не потрібно, аби всі знали, що мене надунив гном. А то доведеться мені зішкрібати мишаче каррі з тротуарів після матчів із кранчболу.

Фоулі неухважно зачинив вікно.

— Гаразд. Між нами. Так.

Опал під охороною. В цьому можна не сумніватися. Втекти вона не змогла б. А якби втекла, то цей зонд був би набагато гіршим, ніж здається. Не могла вона втекти. Неможливо.

Але в ньому вже прокинувся параноїк. Можна зробити кілька невеличких тестів, щоб остаточно переконатися. Потрібно отримати авторизацію, але якщо він помиляється, про це ніхто не мусить дізнатися. Якщо ж має слушність, то хто перейматиметься через кілька годин комп'ютерного часу?

Кентавр відкрив базу даних спостереження і вибрав відео з тунелю, де загинув Джуліус. Хотів дещо перевірити.

Непозначений на карті підйомник, три милі під Південною Італією

Украдений транспортер просувався до поверхні. Холлі летіла так швидко, що рухалися б вони трохи швидше, і вона спалила б коробку передач чи врзалася б у стіну підйомника. Час важливий, але небагато від них буде користі, якщо їх доведеться зішкрібати зі стіни.

— Ці старі агрегати використовуються переважно для зміни вартових,— пояснила Холлі.— ЛЕП придбала їх на аукціоні потриманих кримінальних засобів пересування. У цього транспортера форсований двигок, щоб митники не впіймали. Він раніше належав контрабандистам, що перевозили каррі.

Артемівс прийнявс. В кабіні досі тримавс легкий запах спецій.

— Навіщо перевозити каррі контрабандою?

— Супергострий каррі в Небесному місті заборонений. Ми живемо під землею і маємо бути обережними з газами, якщо ти мене розумієш.

Артемівс зрозумів і більше не розпитував.

— Потрібно визначити місце перебування транспортера Опал раніше, ніж ми вилетимо на поверхню і розкриємо свої позиції.

Холлі зупинилася поряд із невеличким озерцем чорного мастила, потік повітря від транспортера здійняв хвилі.

— Артемісе, здається, я вже казала, що в неї особливий транспортер. Його не можна відстежити. У нас немає таких складних детекторів. Опал зі своїми піксі можуть сидіти за рогом, і наші комп'ютери їх навіть не помітять.

Артемівс схиливс над панеллю контролю.

— Ти не з того боку заходиш, Холлі. Нам потрібно визначити, де її транспортера немає.

Хлопець запустив різні сканери, шукаючи залишки певних газів у радіусі ста миль.

— Думаю, можна припустити, що транспортер Опал перебуває дуже близько до Е7. Може, прямо на вході, і нам усе одно лишається багато роботи, якщо пам'ятати, що розраховувати ми можемо лише на власні очі.

— Саме це я і кажу. Але ти продовжуй, здається, ти щось придумав.

— Отже, я використовую обмежені сенсорні можливості транспортера, щоб проскакувати частину шахти вгору до самої поверхні та вниз миль на тридцять.

— І що ти сподіваєшся знайти? — роздратовано кинула Холлі.— Дірку в повітрі?

Артемій посміхнувся.

— Точно. Розумієш, повітря складається з різноманітних газів: кисню, водню тощо. Але транспортер Опал не дозволяє помітити ці гази всередині корпусу. Тож ми знайдемо невеличке місце, де немає звичних газів...

— І ми знайдемо захищений транспортер! — вигукнула Холлі.

— Саме так.

Комп'ютер швидко закінчив сканування і вивів модель навколишнього простору. Кожен газ позначався певним кольором.

Артемій увів команду шукати аномалії. Знайшлося три, одна була з високим умістом окису вуглецю.

— Це може бути аеропорт. Багато вихлопних газів.

Друга аномалія — велика ділянка, де газів було зовсім потроху.

— Вакуум, можливо, комп'ютерна установка,— прокоментував Артемій.

Третя аномалія була невеликою, зовсім поряд із входом у E7, і газу гам, здається, не було зовсім.

— Ось вона. Розмір приблизно схожий. Вона на північ від входу до шахти.

— Молодець,— плеснула його по плечу Холлі.— Летімо.

— Тобі ж відомо, щойно ми сунемо носа до головної системи підйомників, Фоулі нас помітить.

Холлі дала двигунам кілька секунд, щоб прогрілися.

— Запізно вже хвилюватися. Небесне місто за шістсот миль звідси. Доки вони сюди дістануться, ми станемо або героями, або злодіями.

— Ми вже злодії,— зауважив хлопець.

— Це правда,— погодилася Холлі.— Але скоро ми можемо перетворитися на злодіїв, яких ніхто не переслідує.

Поліцейська Плаза, ельфи

Опал Кобой повернулася. Хіба це можливо? Ця думка не давала Фоулі спокою, тягнула за собою інші думки, які він намагався утримати вкупі. Ні, він не заспокоїться, доки не дізнається правди, якою б вона не була.

Перше, що можна перевірити,— відеозаписи з Е37. Якщо починати з припущення, що Кобой дійсно жива, тоді багато чого можна пояснити. По-перше, дивне мерехтіння, що з'явилося на відео. Очевидно, це не просто перешкоди, за ним щось ховалося. Втрату аудіосигналу теж можна було пояснити втручанням Кобой, яка хотіла приховати все, що відбувалося між Холлі і Джуліусом у тунелі. І злочасний вибух був справою рук Кобой, а не Холлі. Таке можливе пояснення дуже заспокоїло Фоулі, але він вирішив не розслаблятися. Іще нічого не доведено.

Фоулі прогнав плівку через кілька фільтрів, але безрезультатно. Дивний розмитий фрагмент так і не вдалося розпізнати, клонувати його чи змінити. Саме це було незвичним. Якби ця пляма була лише комп'ютерним глюком, Фоулі уже б щось із ним зробив. Але туманний фрагмент не здавався, що б кентавр із ним не робив.

«Може, ти і маєш хай-теківську підтримку,— подумав він,— та чи встоїш ти проти старих добрих прийомів?»

Фоулі відмотав відео до миті перед вибухом. Розмита частина перемістилася на груди Джуліуса, інколи командир, здавалося, дивився саме на неї. Чи не було там вибухового пристрою? Якщо так, його можна було підірвати з відстані. Сигнал глушника передавався, певне, з того ж самого пульта. Команда детонатору перекриє всі інші сигнали, у тому числі глушник. Це означає, що на тисячну долю секунди до вибуху можна побачити те, що було на грудях у Джуліуса. Дуже швидко, щоб помітило ельфійське око, але камера все зафіксує.

Фоулі перемотав відео до вибуху і почав прокручувати назад, кадр за кадром. Дуже важко було бачити, як друг повертається до життя. Кентавр намагався не звертати уваги на це, зосередився на плівці. Полум'я зменшилося, вицвіло з помаранчевого до білого і нарешті стислося в жовто-гаряче міні-сонце. А тоді на одному-єдиному кадрі щось промайнуло. Фоулі пропустив його, але повернувся. От воно! На грудях у Джуліуса, саме там, де і був туман. Якийсь прилад.

Пальці Фоулі натиснули кнопку збільшення. До грудей Джуліуса

октоланцюгами кріпилася металева панель, сантиметрів тридцять на тридцять. Камера зафіксувала її лише на одному кадрі. Менше ніж тисячна доля секунди, саме тому її і не помітили слідчі. На верхньому боці панелі був плазмовий екран. Хтось зв'язувався із командиром перед його смертю. Але ця особа не хотіла, щоб їх підслухали, тож і скористалася глушником. На жаль, цієї миті екран був чистий, оскільки сигнал детонатора перебив не лише сигнал глушника, а і відеозв'язок.

«Я знаю, хто це,— подумав Фоулі.— Опал Кобой, що повернулася із пекла».

Потрібні докази. Без них це все одно що гномові заперечувати, щоб він пускав гази.

Фоулі ввімкнув трансляцію з клініки Аргона. От вона. Опал Кобой, досі в комі. Так здається.

«Як ти це зробила? Як змогла помінятися місцями з іншим ельфом?»

Пластична операція не допомогла б. Хірурги не змінюють ДНК. Фоулі відкрив шухляду в столі, витяг прилад, що нагадував дві мініатюрні скалки.

Це єдиний спосіб дізнатися, що відбувається. Доведеться запитати у самої Опал.

Коли Фоулі з'явився в клініці, доктору Аргону не дуже хотілося випускати його до кімнати Опал.

— Міс Кобой у глибокій комі,— сердито сказав гном.— Хто знає, як ваші прилади вплинуть на її психіку? Дуже важко, майже неможливо, пояснити пересічному елфові, яку шкоду може завдати інвазійний стимул мозку, що повертається до життя.

Фоулі гмикнув.

— Ви ж дозволяєте, щоб сюди приходили телевізійні журналісти. Здається, платять вони більше, ніж ЛЕП. Сподіваюся, що ви не перетворили Опал на приватну власність, докторе. Вона державний в'язень, і я можу перевести її до державного закладу будь-якої миті.

— Ну, гаразд, лише п'ять хвилин,— погодився Джербал Аргон, набираючи код на дверях.

Фоулі процокав повз нього, кинув свій кейс на стіл. Опал тихо погойдувалась на протязі від відчинених дверей. Схоже, це дійсно Опал. Навіть так близько, маючи змогу роздивитися кожну рису, Фоулі міг би присягнутися, що це його давній суперник. Та сама Опал, що змагалася

з ним за кожен приз у коледжі. Та сама Опал, якій майже вдалося зробити його винуватим у повстанні гоблінів.

— Зніміть її,— наказав він.

Аргон підставив кушетку, супроводжуючи кожен рух скаргами.

— Не можна мені займатися фізичним трудом,— стогнав він.— У мене стегно. Ніхто не знає, як воно болить. Ніхто. Навіть цілителі не можуть нічого зробити.

— Хіба у вас немає технічного персоналу?

— Узагалі-то є,— сказав Аргон, опускаючи Опал.— Але прибиральники у відпустці. Обидва. Як правило, я цього не дозволяю, але старанних піксі важко знайти.

Фоулі нагострив вуха.

— Піксі? Ваші прибиральники — піксі?

— Так. Ми навіть ними пишаємося — вони наші знаменитості. Піксі-близнюки. І, звісно, дуже мене поважають.

Фоулі витягував обладнання, а в нього тремтіли руки. Здається, все складається. Спершу Чікс, потім дивний прилад на грудях Джуліуса, а тепер прибиральники-піксі у відпустці. Потрібен іще один шматочок мозаїки.

— Що це у вас таке? — сердито запитав Аргон.— Шкоди не буде?

Фоулі нахилив назад голову непритомної піксі.

— Не хвилюйтеся, Аргон. Це просто ретаймер. Крім очних яблук я ні до чого не доторкнуся.

Він відкрив одне око піксі, надягнув на очне яблуко щось схоже на присоску, повторив процедуру з іншим оком.

— Будь-яке зображення записується на сітківку. Лишає по собі мікроподряпину, яку можна збільшити і прочитати.

— Я знаю, що таке ретаймер,— огризнувся Аргон.— Я іноді читаю наукові журнали. Тож ви зможете сказати, що побачила Опал останнім. І яка вам із цього користь?

Фоулі приєднав кабель до комп'ютера на стіні.

— Побачимо,— сказав він удавано бадьорим голосом, щоб лікар не відчув його відчаю.

Він відкрив на плазмовому екрані програму ретаймера, з'явилися дві темні плями.

— Ліве і праве ока,— пояснив Фоулі і почав натискати на кнопки, доки дві плями не зійшлися в одну. Тепер можна було роздивитися, що

це голова збоку, але було дуже темно, щоб сказати точно.

— О, просто чудово! — саркастично завважив Аргон.— Зателефонувати на телебачення? А може, знепритомніти від захвату?

Фоулі не звернув на нього уваги.

— Висвітлити і збільшити,— наказав він комп'ютеру.

На екрані запрацював комп'ютерний пензлик, лишаючи по собі яскравішу і чіткішу картинку.

— Це піксі,— пробурмотів Фоулі.— Але все одно не вистачає деталей.— Він почухав підборіддя: — Комп'ютер, порівняй цю картинку із зображенням пацієнтки Опал Кобой.

В окремому вікні відкрилася світлина Опал. Вона зменшилася і повернулася так, щоб обличчя Опал було під тим самим кутом, що і на отриманому зображенні. Між картинками спалахнули червоні стрілки, вказуючи на ідентичні місця. Через кілька хвилин проміжок між двома картинками був геть увесь укритий червоними стрілками.

— Це два зображення однієї й тієї самої особи? — запитав Фоулі.

— Так,— відповіла машина.— Ймовірність помилки — нуль цілих п'ять сотих.

Фоулі натиснув кнопку, щоб роздрукувати:

— Така похибка припустима.

Аргон, немов уві сні, зробив крок до монітора. Обличчя в нього і так було блідним, але зблідло іще більше, коли він усвідомив, що означає це зображення.

— Вона бачила себе з боку,— прошепотів він.— Це означає...

— Що були дві Опал Кобой,— закінчив Фоулі.— Справжня, якій ви дозволили втекти. І ось ця оболонка, яка може бути лише...

— Клоном.

— Точно,— кивнув Фоулі і забрав аркуш із принтера.— Вона себе клонувала, а тоді ваші прибиральники забрали її прямо з-під вашого носу.

— Господи.

— «Господи» нічого не пояснює. Може, зараз саме час покликати телебачення чи знепритомніти від захвату.

Аргон вибрав другий варіант і повалився на підлогу. Важко витримати втрату надій на славу і багатство.

Фоулі переступив через нього і поскакав до Поліцейської Плази.

Е7, Південна Італія

Опал Кобой важко давалося терпіння. Вона використала його до останньої краплі в клініці Аргона. А тепер воліла, аби все відбувалося так, як вона хоче. На жаль, сто мільйонів тон гематиту рухалися в глиб Землі лише зі швидкістю п'ять метрів за секунду, і нічого не можна було з цим поробити.

Опал вирішила вбити час, спостерігаючи, як гине Холлі Шорт. Дурепа-капітан. Ким вона себе уявила, з такою військовою стрижкою і губками бантиком? Опал подивилася на себе в глянцеvu поверхню. От справжня краса! Таке обличчя заслуговувало на власну валюту, а може, так воно скоро і станеться.

— Мервелле,— крикнула піксі.— Принеси мені диск з Одинадцятьма Чудесами. Мені потрібно трохи розвіятись.

— Уже несучи, міс Кобой,— озвався Мерв.— Хочете, щоб я спочатку закінчив готувати їжу, чи принести негайно?

Опал закотила очі.

— Я тобі що сказала?

— Ви сказали принести диск.

— Тож, що ти мусиш робити, мій любий Мервелле?

— Мушу принести вам диск,— слухняно відповів Мерв.

— Геніально, Мервелле. Просто геніально.

Мерв вийшов із кухоньки, дістав диск із записуючого пристрою. Комп'ютер зберігав відео на жорсткому диску, але міс Кобой подобалося мати улюблені моменти на дисках, щоб можна було розвіятися, коли захочеться. В колекції був і нервовий зрив батька, і напад на Поліцейську Плазу, і Фоулі, що верещав у командному пункті ЛЕП.

Мерв передав диск Опал.

— І? — сказала мініатюрна піксі.

Мерв заціпенів на мить, а тоді згадав. Один з нових наказів Опал: брати Брілл мають уклонитися, коли підходять до свого ватажка. Він проковтнув свою гордість і низько вклонився.

— Так краще. Хіба ти не маєш готувати вечерю?

Мерв відступив, кланяючись. Останні кілька годин йому вже не раз доводилося ковтати гордість. Опал була незадоволена рівнем обслуговування і пошани, що отримувала від братів Брілл, тож довелося

їй скласти список правил. За цими директивами вони мали кланятися, ніколи не дивитися в очі Опал, виходити із транспортера, щоб випустити газу, і не думати дуже голосно в радіусі трьох метрів від свого працедавця.

— Тому що мені відомо, про що ви думаєте,— сказала Опал низьким напруженим голосом.— Так і бачу, як у ваших головах крутяться думки. Саме зараз ви дивуетесь, яка я красива.

— Аж моторошно,— видихнув Мерв і подумав, чи, бува, він не з'їхав із глузду.

Опал дуже серйозно звихнулася на всіх тих змінах раси і володінні світом. Вони зі Скантом уже б давно її кинули, якби вона не пообіцяла їм Барбадос, коли стане королевою Землі. Ну і ще якби не знали, що коли вони її кинуть, вона внесе братів Брілл до свого чорного списку.

Мерв повернувся на кухню і продовжив спроби приготувати вечерю міс Кобой, не торкаючись їжі. Іще одне правило. Тим часом Скант у вантажному відсіку перевіряв реле детонаторів на останніх двох зарядах. Один робочий, інший запасний. Бомби були завбільшки з диню, але коли вибухнуть, нароблять багато безладу. Він переконався, що магнітні реле добре тримаються на корпусі. Реле були стандартні, такі використовують у шахтах, вони сприймають сигнал від віддаленого детонатора і посилюють нейтронний заряд усередину бомби.

Скант підморгнув братові, що з'явився на порозі кухні.

Мерв стиснув губи і покрутив пальцем біля скроні. Скант співчутливо кивнув. Вони обидва уже втомилися від образливої поведінки Опал. Тільки думка про піна-коладу на пляжі Барбадосу не давала їм піти.

Опал, навіть не здогадуючись, що відбувається в її таборі, вставила диск у мультидисковод. Дивитися, як помирають вороги, в яскравих кольорах і зі стереозвуком,— найбільше досягнення технології. На екрані відкрилися кілька вікон. На них були відео з різних камер у півсфері.

Опал із задоволенням дивилися, як згряя тролей, що завивали, загнала Холлі з Артемісом у річку. Вона охала і ахала, коли втікачі потрапили на маленький острівці із троячих трупів. Серце в неї калатало, коли вони дерлися по риштуванню біля храму. Вона вже зібралася крикнути Мервелу, щоб той приніс шоколадних трюфелів, аби поласувати під час перегляду, коли камери потемніли.

— Мервелле! — заверещала піксі, стискаючи свої тендітні пальчики в кулаки.— Дисканте! Ходіть сюди.

Брати Брілл поквапилися до вітальні, вихопивши пістолети.

— Так, міс Кобой? — сказав Скант, поклавши бомби на вкриту хутром підлогу.

Опал закрила обличчя.

— Не дивіться на мене! — наказала вона.

Скант опустив очі.

— Вибачте. Ніякого візуального контакту. Я забув.

— І припиніть це думати.

— Так, міс Кобой. Вибачте, міс Кобой.— Скант навіть не уявляв, про що потрібно думати, тож він намагався не думати взагалі.

Опал схрестила руки і постукала пальцями по ліктях, доки брати не вклонилися.

— Щось там не так. — Голос у неї ледь помітно тремтів.— Здається, наші камери в храмі Артеміди вийшли з ладу.

Мерв перемотав запис до останнього епізоду. Там тролі лізли за Артемісом і Холлі по даху храму.

— Схоже, їм усе одно кінець, міс Кобой..

— Ага,— погодився Скант.— Із такої халепи вони не виберуться.

Опал відкашлялася.

— По-перше, «ага» — це не слово, і зі мною не можна розмовляти сленгом. По-друге, одного разу я вже повірила, що Артеміс Фаул загинув, і в результаті провела рік у комі. Ми маємо діяти, немов Фаул і Шорт живі і переслідують нас.

— Із повагою до вас, міс Кобой,— сказав Мерв своїм ногам,— наш транспортер добре захищений. Нас не можна вистежити.

— Дурень,— сказала Опал.— Нас може вистежити будь-яка наземна камера, та й підземна також. Навіть якби Артеміс Фаул не був генієм, він би здогадався, що за пробами Зіто стою я. Зараз нам потрібно встановити останній заряд. Як глибоко опустився зонд?

Скант звірився з комп'ютером.

— Вісімдесят вісім цілих дві десятих милі. Маємо ще дев'яносто хвилин, доки він опуститься до оптимальної точки.

Опал пройшлася кімнатою.

— Ми не перехопили ніяких розмов з Поліцейською Плазою, отже, якщо вони живі, то самі. Краще не ризикувати. Встановимо заряд зараз і

охоронятимемо його. Дисканте, перевір іще раз корпус. Мервелле, запусти систему перевірки транспортера. Мені б не хотілося, щоб за стіни вилетів хоч один іон.

Близнюки піксі, кланяючись, посунулися назад. Вони зроблять те, що їм наказали, але у їхньої начальниці явно параноя.

— Я почула ваші думки! — гримнула Опал.— Немає у мене ніякої параної!

Мерв сховався за металевою перегородкою, щоб захистити хвилі свого мозку. Невже міс Кобой уміє читати думки? Чи то знову параноя? Врешті-решт, параноїкам завжди здається, що всі вважають їх параноїками. Мерв висунув голову з-поза перегородки і почав подумки передавати Опал повідомлення, просто щоб переконатися.

«Холлі Шорт красивіша за вас»,— думав він так голосно, як міг. Зрадлива думка, якщо чесно, і якщо Опал дійсно бачить їх наскрізь, вона напевно все зрозуміє.

Опал так і витріщилась на нього.

— Мервелле?

— Так, міс Кобой?

— Ти дивишся прямо на мене. Це погано для моєї шкіри.

— Вибачте, міс Кобой,— відвів очі Мерв і подивився крізь лобове скло на вхід до тунелю. І саме вчасно, бо помітив, як із-поза голографічної скелі, що прикривала вихід до платформ, піднявся ЛЕПівський транспортер.— Е-е... Міс Кобой, маємо проблему,— тицьнув він у вікно.

Транспортер піднявся метрів на десять і завис над італійським пейзажем, щось вишуковуючи.

— Вони нас знайшли,— перелякано прошепотіла Опал. Але впоралася з панікою і швидко проаналізувала ситуацію.— Це вантажний транспортер, не переслідувач,— зауважила вона і попрямувала до кабіни пілота. Близнюки не відставали.— Ми мусимо припустити, що на борту перебувають Артемід Фаул і капітан Шорт. Ані зброї, ані основних сканерів вони не мають. За такого поганого освітлення ми практично не помітні для неозброєного ока. Вони сліпі.

— Може, збити їх? — запропонував молодший із братів. Нарешті, хоч якась агресія, яку йому обіцяли.

— Ні,— відповіла Опал.— Плазмовий заряд видасть нашу позицію супутникам людської та ельфійської поліції. Мусимо замовчати.

Вимкніть усе. Навіть життєзабезпечення. Не знаю, як вони змогли так близько підібратися, але викриють вони нас лише тоді, коли зіштовхнуться з нашим транспортером. А якщо це станеться, то їхній жалюгідний транспортерик зімнеться, як картонна коробка.

Брати Брілл слухняно кинулися виконувати наказ, і скоро всі системи були вимкнені.

— Добре,— прошепотіла Опал і приклала пальця до губ.

Кілька хвилин вони спостерігали за транспортером, доки Опал не вирішила порушити тишу.

— Хто б там не пускав гази, будь ласка, припиніть, або доведеться покарати як треба.

— Це не я,— хором сказали брати Брілл. Жодному не хотілося дізнатися, як саме їх покарають за пускання вітру.

Е7, за десять хвилин до того

Холлі провела ЛЕПівський транспортер крізь дуже небезпечну ділянку другорядної шахти до Е7. Майже

відразу ж на консолі замиготіли два червоних вогники.

— Час пішов,— заявила вона.— Щойно спрацювали два сенсори Фоулі. Вони пов'яжуть появу транспортера із зондом і швиденько прилетять.

— Скільки? — запитав Артеміс.

Холлі мовчки підрахувала.

— Якщо летітимуть у надзвуковому атакуючому транспортері, то менше за півгодини.

— Чудово,— задоволено сказав Артеміс.

— Радий, що ти так думаєш,— простогнав Мульч.— Надзвукові офіцери ЛЕП не дуже подобаються злодіям. Як правило, ми надаємо перевагу дозвуковим.

Холлі посадила транспортер на площадку біля стіни.

— Ти виходиш із гри, Мульче? Чи це твої звичні скарги?

Гном поворушив щелепами, розігриваючи їх перед роботою.

— Думаю, мені можна трохи поскаржитись. Чому за вашими планами мені завжди доводиться робити щось шкідливе, а ви самі лишаєтесь чекати в транспортері?

Артеміс передав йому охолоджувальний мішок із кухні.

— Тому що ти єдиний можеш це зробити, Мультче. Ти один можеш зіпсувати план Кобой.

Але Мультча ці слова не вразили.

— Не вражає,— так і заявив він.— Мені б медальку. Зі справжнього золота. А не якісь там вкриті позолотою диски.

Холлі підштовхнула його до люка.

— Мультче, якщо мене не кинуть до в'язниці до кінця моїх днів, я наполягатиму, аби тобі видали найбільшу медаль із резервів ЛЕП.

— І амністію за всі минулі й майбутні злочини?

Холлі відкрила люк.

— Може, за минулі. І аж ніяк не за майбутні. Але гарантій не даю. В Поліцейській Плазі я зараз не дуже популярна.

Мультч запхав мішок за сорочку.

— Гарзд. Можлива медаль і можлива амністія. Згоден.— І він виставив одну ногу на пласку скелю. В неї одразу ж ударив вітер, мало не зіштовхнувши гнома в прірву.— Зустрічаємося тут через двадцять хвилин.

Артеміс передав йому маленьку рацію із запасників ЛЕП.

— Не забудь про план,— крикнув Артеміс, намагаючись перекричати завивання вітру.— Не забудь лишити комунікатор. Кради лише те, що маєш. Більше нічого.

— Більше нічого,— відгукнувся луною Мультч, і голос у нього був не зовсім задоволений. Урешті-решт, хто знає, які цінності ховає там Опал.— Хіба що воно само на мене кинеться.

— Нічого,— повторив Артеміс.— Ти певен, що зможеш туди залізти?

Мультч посміхнувся і показав ряди міцних зубів.

— Я залізу. Ви просто зробіть так, щоб вони вимкнули електрику і дивилися в інший бік.

Батлер підняв торбу з різними штучками, яку він прихопив із маєтку Фаулів.

— Не хвилюйся, Мультче. Вони дивитимуться в інший бік. Гарантую.

Поліцейська Плаза, ельфи

Коли увірвався Фоулі, усі шишки зібралися в операційній кімнаті й

дивилися, як просувається зонд.

— Потрібно поговорити,— кинув кентавр генералам.

— Тихо,— просичав голова Ради Кагартез.— З'їж тарілочку каррі.

Голова Кагартез керував флотилією перевізників каррі в Небесному місті. Коронною стравою у нього було мишаче каррі. Мабуть, він організував доставку їжі для цього імпровізованого кінопоказу.

На накритий стіл Фоулі навіть і не глянув. Він схопив з ручки крісла пульт і вимкнув звук.

— У нас велика проблема, пані та панове. Опал Кобой на свободі, і я вважаю, що саме вона стоїть за цим зондом Зіто.

Крутнулося чорне шкіряне крісло з високою спинкою. Перед ним сидів Арк Сул.

— Опал Кобой? Дивовижно. І робить вона це власноруч, так?

— Ні. Що ти робиш на цьому стільці? Це командирське крісло. Справжнього командира, а не внутрішніх справ.

Сул постукав по золотому жолудю на лацкані:

— Отримав підвищення.

Фоулі побілів.

— Ти новий командир Рекону.

Посмішка Сула освітила б темну кімнату.

— Так. Раді здалося, що останнім часом Рекон трохи відбився від рук. Вони вважають,— і я змушений з ними погодитися,— що Реконіві потрібна твердіша рука. Звісно, я займатимуся Відділом внутрішніх справ, доки не знайдуть достойну заміну.

Фоулі нахмурився. На це немає часу. Не зараз. Йому негайно потрібен дозвіл на надзвуковий транспортер.

— Гаразд, Суле, командире. Я висловлю свої заперечення пізніше. Зараз ми маємо термінову справу.

Тепер слухали всі. Але без особливого ентузіазму, окрім командира Вінйайї, яка завжди підтримувала Джуліуса Рута і ніколи б не проголосувала за Сула. Вінйайа вся перетворилася на слух.

— Що за термінова справа, Фоулі? — запитала вона.

Фоулі вставив у мультидисковод комп'ютерний диск.

— Те, що перебуває в клініці Аргона, не Опал Кобой, це клон.

— Докази? — grimнув Сул.

Фоулі відкрив на екрані вікно.

— Я просканував її сітківку, і виявилось, що останнє, що бачив

клон,— сама Опал Кобой. Очевидно під час своєї втечі.

Сула ці слова не переконали.

— Я ніколи не довіряв твоїм гаджетам, Фоулі. Твій ретаймер суд не вважатиме справжнім доказом.

— Ми не на суді, Суле,— сказав Фоулі крізь зуби.— Якщо припустити, що Опал на свободі, усі події за останні двадцять чотири години набувають зовсім іншого сенсу. Починає збиратися ціла картинка. Скален мертвий, піксі тікає з клініки, Джуліуса вбито, і в цьому звинувачують Холлі. А через кілька годин ось це — зонд прямує до кори, на десять років раніше задуманого. За всім цим стоїть Кобой. До нас летить зонд, а ми сидимо і дивимося на нього по телебаченню. .. І їмо смердюче мишаче каррі!

— Протестую! Зауваження про каррі безпідставне,— образився Кагартез.— Але з усім іншим я згоден.

Сул вистрибнув із крісла.

— З чим усім? Фоулі намагається поєднати точки, яких не існує! Він тільки і хоче, щоб реабілітували свою загиблу подругу, капітана Шорт!

— Холлі могла вижити! — огризнувся Фоулі.— І тепер намагається щось зробити з Опал Кобой.

Сул закотив очі.

— Але вона не показувала жодних ознак життя, кентавре. Ми знищили її шолом. Я особисто був присутній, не забув?

До кімнати засунулася голова одного з лабораторних стажерів Фоулі.

— Я приніс валізку, сер,— захекано сказав він.— Так швидко, як тільки зміг.

— Молодець, Рубе,— сказав Фоулі і вихопив валізку з рук хлопця. Перевернув її. — Я видав Холлі і Джуліусу нові костюми. Прототипи. Вони обидва мають біосенсори і маячки. До системи ЛЕП вони не підключені. Чомусь я раніше не подумав їх перевірити. Шолом Холлі, може, і знищений, але костюм досі функціонує.

— Що показують маячки, Фоулі? — запитала Вінйайя.

Фоулі боявся подивитись. Якщо сенсори нічого не показують, то це означає знову втратити Холлі. Він порахував до трьох і подивився на маленький екран у валізці. На ньому було дві лінії. Одна рівна. Джуліус. Друга дуже активна.

— Холлі жива! — закричав кентавр і чмокнув командира Вінйайю в щічку,— Жива і майже здорова, якщо не враховувати високий тиск і нульовий рівень магії.

— І де ж вона? — посміхнулася Вінйайя.

Фоулі збільшив секцію екрана.

— Летить до E7 на транспортері, вкраденому Мульчем Діггумсом, якщо я не помиляюся.

Сул зрадів.

— Давайте називати речі своїми іменами. Підозрювана у вбивстві Холлі Шорт перебуває на вкраденому транспортері поряд із зондом Зіто.

— Саме так.

— Це робить її головною підозрюваною в усіх махінаціях із зондом.

Фоулі ледь утримався, щоб не стукнути Сула копитом, але стримався заради Холлі.

— Усе, що я прошу, Суле,— це дати мені зелене світло, щоб можна було послати надзвуковий транспортер і провести розслідування. Якщо я правий, тоді вашою першою заслугою на посту командира стане упередження катастрофи.

— А якщо ти помиляєшся? Бо так воно і є.

— Якщо я помиляюся, ви захопите ворога номер один, капітана Холлі Шорт.

Сул посмикав козячу борідку. В будь-якому разі він опиниться у вигаші.

— Добре. Посилайте транспортер. Скільки вам потрібно, щоб підготуватися?

Фоулі витяг з кишені телефон, натиснув кнопку швидкого набору.

— Майоре Кельпе,— сказав він у слухавку,— Зелене світло. Стартуйте. — І Фоулі посміхнувся Арку Сулу: — Проінструктував майора по дорозі сюди. Відчував, що ви мене підтримуєте. Командири завжди підтримують.

Сул нахмурився.

— Не варто бути зі мною занадто фамільярним, поні. Це не початок чудових стосунків. Я наказав вислати транспортер, бо це єдиний варіант. Якщо ти намагаєшся мною маніпулювати або перекручуєш правду, я тебе по трибуналах затаскаю в найближчі п'ять років. А потім

звільню.

Фоулі не звернув на нього уваги. Подумає про ці погрози пізніше. Саме зараз потрібно зосередитися на місії транспортера. Він ледь отямився від повідомлення про смерть Холлі і більше такого не переживе.

E7

Мульч Діггумс міг стати спортсменом. У нього були добрі щелепи і не потрібне перероблювальне обладнання, щоб узяти участь у спринті з копання. Навіть міжнародному. Великий талант, та замало старанності. Він побув у коледжі кілька місяців, але суворий режим тренувань і діста йому не сподобалися.

Мульч досі пам'ятав, як тренер по копанню якось сказав йому після тренування:

— Ти маєш щелепи, Діггумсе, і зад у тебе теж нівроку. Ніколи не бачив, щоб хтось викидав такі бульбашки, як ти. Але серце у тебе не лежить до цього, а це найважливіше.

Може, старий гном мав рацію. Серце у Мульча ніколи не лежало до безкорисних справ. Рити тунелі — робота одинаків, та й грошей багато не принесе. А оскільки цей вид спорту був суто етнічним, телебачення великого інтересу до нього не проявляло. Немає реклами — немає і великих заробітків для спортсменів. Мульч вирішив застосувати свій копальний хист, щоб отримати більше прибутків, і пішов проти закону. Може, якби в нього було золото, гномихи ставилися б до нього більш прихильно.

І от зараз він порушує власні правила, готується залізити до транспортера, обтиканого ельфійськими сенсорами, ще й з озброєними піксі всередині. Просто заради допомоги іншим. Артемісу варто було побачити цей транспортний засіб, найнавороченіший з усіх, що існували на землі й під землею. Кожен квадратний сантиметр був озброєний лазером, датчиком руху, глушником або чимось іще. Щоправда, користі від них не було ніякої, якщо вони не активовані, і саме на це Мульч і розраховував.

Мульч помахав рукою в напрямку транспортера, па випадок, якщо за ним хтось спостерігає, і вгризся в рідну стихію каменистої шахти. Висота гномам не подобається, і цього не могло змінити навіть те, що

технічно вони перебували нижче рівня моря.

Гном занурив пальці у жилу м'якої глини, що проходила по стіні. Дім. Відчути себе вдома можна було де завгодно, аби там була глина. Мульч заспокоївся. Зараз він у безпеці. Принаймні на якийсь час.

Він з таким хрустом розкрив щелепи, що будь-який науковець поморщився б. Відкинув клапан на штанях і кинувся в глину. Зуби гнома відрами вихоплювали глину зі стіни, в якій миттю утворився тунель. Мульч заліз туди і завалив за собою вхід, викинувши перероблену глину через клапан.

Через півдюжини ковтків його чутливі волосинки бороди повідомили, що попереду скеля, і гном скорегував маршрут. Таємний транспортер не посадять на скелю, бо якщо він такий крутий, то має стрижень-батарею. Такі стрижні випускаються з днища, заглиблюються на п'ятнадцять метрів у землю і заряджають акумулятор силою Землі. Найчистішою енергією.

Стрижень-батарея ледь помітно вібривала, і саме на ці вібрації взяв курс Мульч. Хвилин через п'ять інтенсивного копання він обійшов скелю і дістався до кінців стрижня. Вібрації зробили землю не такою щільною, тож гном з легкістю розчистив собі невеличку печерку. Поплював слиною на стіни і почав чекати.

Холлі провела ЛЕПівський транспортер через невеличкий порт, відчинивши двері підйомника своєю реконівською карткою доступу. Змінити код Поліцейська Плаза навіть і не подумала, бо всі вважали її мертвою.

Італійська рівнина була вкрита чорними тінями від дощових хмар. Вони вилетіли з-поза голографічної скелі, що прикривала вхід до порту. Легенький морозець уквив інеєм червонувату глину, а південний вітер був таким сильним, що трусив транспортер.

— Довго ми тут не протримаємось,— сказала Холлі, схилившись над панеллю контролю.— У цього транспортера немає захисту.

— Довго і не потрібно,— відповів Артеміс.— Літай по периметру, немов шукаєш прихований транспортер.

Холлі ввела в комп'ютер кілька координат.

— Ти геній, тобі видніше.

Артеміс повернувся до Батлера, що сидів, схрестивши ноги, в проході.

— Ну, старий друже, можеш зробити так, щоб Опал подивилася в

наш бік?

— Можу,— кивнув Батлер, підповз до бокового виходу. Натиснув кулаком кнопку, і двері від'їхали.

Транспортер трохи качнуло, і він знову вирівнявся.

Батлер відкрив сумку зі зброєю і набрав жменю металевих м'ячиків із тенісний м'ячик завбільшки. Висмикнув з одного запобіжник і великим пальцем натиснув на кнопку під ним. Кнопка опустилася і почала підніматися до вихідного стану.

— Через десять секунд вона зрівняється з поверхнею. Система замкнеться.

— Дякую за лекцію,— сухо сказав Артеміс.— Хоча зараз для неї зовсім не час.

Батлер посміхнувся і підкинув металевий м'ячик у повітря. Через п'ять секунд той вибухнув, на землі під ним утворився маленький кратер. Від кратера побігли тріщини, немов червона квітка утворилася.

— Б'юся об заклад, Опал зараз дивиться,— сказав Батлер, піднімаючи наступну гранату.

— Переконаний, що інші теж скоро дивитимуться. Вибухи не довго можна ігнорувати. Ми тут відносно ізольовані. Найближче село миль за десять звідси. Якщо пощастить, матимемо десять хвилин. Наступний квадрат, Холлі. Але не наближайся надто, ми ж не хочемо їх сполохати.

На п'ятнадцять метрів нижче Мульч Діггумс чекав у своїй саморобній печерці і спостерігав за кінцем стрижня-батареї. Щойно той припинив вібрувати, гном поліз угору. Телескопічний стрижень був теплим на дотик, підігрітий енергією, яку передавав до акумулятора в транспортер. Мульч скористався такою допомогою і підтягувався вгору, переставляючи руки. Глина, яку він ковтав, була нещільною, наповненою повітрям завдяки вібраціям стрижня, тож Мульч радів додатковій порції кисню. Він перетворював його на газ, і така реактивна тяга допомагала просуватися вгору.

Мульч прискорився, прокачуючи повітря і глину через складні переплетіння травної системи. Опал недовго відволікатиметься на транспортер, скоро здогадається, що то диверсія. Стрижень товстішав, і зовсім скоро гном опинився біля резинового кільця на дні транспортера, який стояв на трьох висувних ніжках, здіймаючись на півметра над землею. Коли транспортер летів, гумове кільце прикривалося металевою панеллю, але зараз корабель стояв, і датчики були вимкнені.

Мульч виліз із тунелю і стулив щелепи. На нього чекає ювелірна робота. Потрібно захистити зуби. Гуму гномам вживати не радили, тож ковтати її було не варто. Наполовину перетравлена гума могла заблокувати кишки не гірше за бочку клею.

Кусати було незручно. Нема за що схопитися. Мульч притулився щокою до стрижня і підповз угору, щоб можна було схопити кільце передніми зубами. Він угризся в гуму, обережно рухаючи щелепами по колу, доки верхній зуб не зробив дірку. Тоді він зціпив зуби і потягнув. Гума розірвалася сантиметрів на десять. Тепер Мульч зміг захопити кільце ротом. Він відривав шматки гуми і негайно їх випльовував.

Не минуло і хвилини, як Мульч прорвав тридцятисантиметрову дірку. Якраз щоб пролізти. Той, хто не був знайомий із гномами, міг би об заклад побитись, що Мульчеве кремезне відгодоване тіло аж ніяк не протиснеться крізь такий маленький проріз, але вони б утратили свої гроші. Гноми кілька тисячоліть вилазили з-під завалів, тож розвинули здібність пролізати і не через такі малі шпарини.

Мульч утягнув живіт і проліз крізь гумове кільце головою вперед. Він з радістю втік від вранішнього сонця. Ось іще одна річ, що не подобається гномам. Через кілька хвилин на сонці шкіра у гномів червоніє, як у вареного лобстера. Мульч заліз по стрижню прямо в машинний відсік транспортера. Більшу частину відсіку займали пласкі батареї і водневий генератор. Над головою був люк, що вів до вантажного відділення. Ланцюжки лампочок тяглися по всьому відсіку, заливаючи його блідо-зеленим світлом. Якби генератор почав випромінювати радіацію, вона б світилася пурпуровим. І хоча живлення на всьому транспортері було вимкнене, лампочки світилися завдяки спеціально виведеним гниючим водоростям. Мульч про це, правда, нічого не знав, йому просто здалося, що світло дуже схоже на люмінесцентну гномську слину, і від того, що він знайшов принаймні хоч щось знайоме, трохи розслабився. Але як виявилось, зарано, бо випустив через клапан трохи тунельного газу. Може, ніхто не помітить...

Десь через півхвилини він почув згори голос Опал.

— Хто б там не пускав газу, будь ласка, припиніть, або доведеться відповідно покарати.

«Ой!» — Мульчеві стало соромно. Якщо когось звинувачують через те, що ти пускаєш вітри, у гоблінів це вважається мало не криміналом. Сила звички мало не змусила Мульча підняти руку і

зізнатися, але інстинкт самозбереження виявився сильнішим за совість.

За мить надійшов сигнал. Його важко було пропустити. Від вибуху транспортер аж похитнуло. Час братися за роботу і довіритися Артемісу, який сказав, що майже неможливо не дивитися на вибух.

Мульч прочинив люк над головою. Гном був готовий, що на кришці хтось стоятиме, але вантажний відсік був порожній. Мульч відкинув кришку люка і заповз до маленької кімнати. Там було багато цікавого. Ящики зі злитками, плексигласові скриньки з людською валютою, античні прикраси на манекенах. Схоже, Опал не збиралася бідувати у своїй новій людській подобі. Мульч схопив сережку з одним діамантом із найближчого бюсту. Артеміс наказав нічого не брати? То й що? Одна сережка його не затримає.

Мульч кинув діамант завбільшки з голубине яйце до рота і проковтнув. Пізніше вийде, коли поруч нікого не буде. А поки полежить у шлунку і вийде іще яскравішим, ніж був.

Підлога здригнулася від наступного вибуху, і це нагадало Мульчеві, що час іти далі. Він підійшов до

дверей відсіку, які були прочинені. За ними розташувалося пасажирське відділення, і було воно саме таким розкішним, як його описала Холлі. Мульча мало не вивернуло, коли він побачив стільці, вкриті хутром. Огідно. За пасажирським відділенням містилась кабіна пілота. Видно було, що Опал зі своїми друзями стояли перед лобовим склом і дивилися на вибухи. Вони нічого не говорили і ледь дихали. Саме так, як і сказав Артеміс.

Мульч упав навколішки і поповз по килиму. Тепер його ніщо не приховувало. Якби хтось із піксі обернувся, його б застукали прямо посеред кімнати, і ховатися можна було б лише за посмішкою.

«Повзи і ні про що не думай,— наказав Мульч сам собі.— Якщо Опал тебе впіймає, вдай, що ти загубився, або в тебе амнезія, або ти щойно вийшов із коми. Може, вона поспівчуває, дасть трохи золота і відпустить на всі чотири боки. Ага, мрій».

Під колінами щось рипнуло. Гном завмер, але піксі на звук не відреагували. Може, кришка потаємного відділення? Мульч обповз це місце. Тільки рипіння йому не вистачало.

На стільці лежали дві бомби, саме на рівні Мульчевого носа. Він навіть не повірив. Прямо тут, на відстані метра. Ця частина плану також залежала від вдачі. Якби якийсь із братів Брілл тримав бомби під

пахвами, чи коли б зарядів було більше, ніж він зміг унести, їм би довелося іти на транспортер Опал тараном і сподіватися, що це допоможе її зупинити. Але от вони, бомбочки, так і просяться, щоб їх украли. Часто під час крадіжки Мульч вигадував голоси, якими могли б розмовляти ті предмети, що він хотів поцупити. Так, це трошки божевільно, але він багато часу проводив на самоті, а поговорити з кимось хотілося.

«Ну, містере красавчику,— сказала одна із бомб фальцетом з придихом.— Я чекаю. Мені тут не подобається. Будь ласка, врятуй мене».

«Добре, мем,— подумав Мульч і витяг торбу.— Беру вас із собою, але довго йти не доведеться».

«І мене,— сказала інша.— Я теж хочу з вами».

«Не хвилюйтеся, міс. Там, куди ми підемо, місця вистачить усім».

Коли через хвилину Мульч вилазив через розірвану гуму, бомб на стільці уже не було. На їхньому місці лежав маленький комунікатор.

Три піксі тихесенько сиділи в кабіні пілота. Одна була зосереджена на транспортному засобі за двісті метрів від них. Двоє інших щосили намагалися не випустити газу і не думати про те, як би не випустити газу.

Бокові двері вантажного транспортера були відчинені, щось виблиснуло в ранішньому світлі і полетіло до землі. Через кілька секунд почувся вибух, транспортер Опал захитався на ресорах.

Брати Брілл охнули і відразу ж отримали по вухах від Опал.

Вона не хвилювалася. Їх шукали. Стріляли в пільмі. Може, через тридцять хвилин буде досить світло, щоб побачити корабель неозброєним оком, але до того часу вони майже не виділялися на тлі навколишнього пейзажу, дякувати корпусу із особливого сплаву і камуфляжній фользі. Фаул, мабуть, здогадався, що вони тут, бо дуже близько тут до зонду. Звісно, було б добре їх підірвати, але плазмовий постріл допоможе сканерам Фоулі їх засікти і перетворить корабель на чудову мішень.

Опал витягла цифровий блокнот і ручку і нашкрябала записку:

«Зберігайте спокій. Навіть якщо один заряд потрапить у нас, корпус він не проб'є».

Блокнот узяв Мервелл.

«Може, нам час летіти. Скоро тут будуть Люди Бруду».

Опал написала у відповідь:

«Любий Мервелле, будь ласка, не починай думати — мозок пошкодиш. Зачекаємо, доки вони не полетять звідси. На такій відстані вони почують наші двигуни».

Транспортер знову здригнувся від вибуху. З лоба Опал скотилася краплинка поту. Смішно, вона ж ніколи не потіє. Тим паче перед підлеглими. Через п'ять хвилин сюди набіжить повно людей, така вже їхня природа. Тож вона зачекає іще п'ять хвилин і спробує пролетіти повз транспортер ЛЕП, а якщо не зможе, доведеться їх підірвати і виступити проти надзвукового транспортера, який з'явиться для перевірки.

Із ЛЕПівського транспортера вилетіло іще кілька гранат, але тепер вони були далі, і замаскований корабель Опал навіть не похитнувся від ударної хвилі. Вибухи тривали ще дві чи три хвилини, нічим не загрожуючи Опал і братам Брілл, і вантажний транспортер несподівано зачинив двері й опустився в підйомник.

— Гм-м,— сказала Опал.— Дивно.

— Може, у них бомби скінчилися? — припустив Мерв, хоча і знав, що Опал покарає його за те, що він висловив власну думку.

— Ти так думаєш, Мервелле? У них скінчилася вибухівка, тож вони вирішили дати нам спокій. Ти дійсно вважаєш, що таке може бути, імбецильне ти створіння? У тебе зовсім лобних долей немає?

— Я просто виступаю адвокатом диявола,— кволо пробурмотів Мерв.

Опал піднялася зі стільця і помахала на братів рукою.

— Замовкніть. Мені потрібно хвилинку поговорити з собою,— І вона почала ходити по кабіні пілота.— Що відбувається? Вони вистежили нас до підйомника, влаштували феєрверк, а тоді полетіли геть. Отак просто. Чому? Чому? — Вона потерла скроні.— Думай.— Раптом вона пригадала.— Учора.

В Е1 украли транспортер. Ми чули на поліцейській частоті. Хто його вкрав?

Скант знизав плечима.

— Не знаю. Якийсь гном. Це важливо?

— Так. Гном. А чи не було у справі з Артемісом Фаулом якогось гнома? І чи не ходили чутки, що саме гном допомагав Джуліусу потрапити до «Лабораторій Кобой»?

— Чутки. Жодних доказів.

Опал повернулася до Сканта.

— Може, це тому що той гном розумний, на відміну від тебе? Може, він не хоче, щоб його спіймали? — За мить піксі уже зібрала всі факти до купи.— Отже, вони мають гнома-зłodія, транспортер і вибухівку. Шорт має знати, що ці жалюгідні гранати не пошкодять нашого корпусу, тож навіщо їх кидати? Хіба...

Вона немов отримала удар під шлунок.

— О, ні,— простогнала вона.— Вони нас відволікали. А ми сиділи, як дурні, і дивилися на ліхтарики. А в цей час...

Вона відштовхнула Сканта і кинулася в пасажирський відсік.

— Бомби! — закричала Опал.— Де вони?

Скант підійшов до стільця.

— Не хвилюйтеся, міс Кобой, вони прямо...— Останнє слово застрягло у нього в горлі.— Е-е... вони були прямо тут. На стільці.

Опал схопила маленьку рацію.

— Вони зі мною граються. Скажи, що ти поклав запасний у безпечне місце.

— Ні,— з нещасним виглядом зізнався Скант.— Заряди були разом.

Мерв пройшов повз нього до вантажного відсіку.

— Машинний відсік відчинено! — Він сунув голову в люк. Голос приглушили панелі підлоги.— Гумове кільце навколо стрижня подерли. І лишилися сліди. Тут хтось був.

Опал відкинула голову і закричала. Для такої мініатюрної істоти кричати вона могла дуже довго. Урешті-решт вона видихлася.

— Летить за транспортером,— прохрипіла вона, коли знову набрала в легені повітря.— Я сама сконструювала ті бомби, і їх не можна знешкодити. Ми все одно можемо їх підірвати. Принаймні, підірвемо наших ворогів.

— Так, міс Кобой,— хором відгукнулися Мерв і Скант.

— Не дивіться на мене! — гримнула Опал.

Брати Брілл кинулися до кабіни пілота, намагаючись одночасно кланятися, дивитися під ноги, не думати ні про що небезпечне, а найголовніше — не випускати газу.

Мульч чекав на ЛЕПівський транспортер на умовленому місці. Батлер відчинив двері і за комір затягнув гнома всередину.

— Вони в тебе? — нетерпляче запитав Артеміс.

Мульч передав йому торбу.

— Ось вони! І доки ти не спитав, рацію я залишив.

— Отже, усе пройшло за планом?

— Абсолютно,— відповів Мульч, навіть і не подумавши згадати діамант у шлунку.

— Чудово,— сказав Артеміс і пройшов повз гнома до кабіни пілота.

— Летимо,— крикнув він Холлі.

Холлі вже спрямувала транспортер до підйомника, лише утримувала його на гальмах.

— Уже полетіли,— сказала вона, відпустила гальма і додала газу.

ЛЕПівський транспортер вискочив із-поза скелі, як камінь із катапульти.

Артемісові ноги відірвало від підлоги, і він затріпотів, як прапор на вітрі. Його б уже давно по стіні розмазало, не вхопись він за крісло Холлі.

— Скільки маємо часу? — запитала Холлі, намагаючись подолати перевантаження, що не давало розтулити рота.

Артеміс підтягнувся до пасажирського сидіння.

— Хвилини. Рудне тіло досягне глибини ста шести миль рівно через чверть години. Опал кинеється за нами будь-якої секунди.

Холлі тримала транспортер якнайближче до стіни, маневруючи між вежами скель. Нижня частина Е7 була досить рівною, але ця ділянка проходила через кору, тож повторювала всі розломи між плитами.

— Спрацює, Артемісе? — спитала Холлі.

Артеміс подумав.

— У мене було вісім варіантів, і цей — найкращий. Але навіть зараз маємо лише шістьдесят чотири відсотки шансів на успіх. Найголовніше — відволікти Опал, щоб вона не дізналася правду. Довіряю це тобі, Холлі. Впораєшся?

Холлі вчепилася пальцями в кермо.

— Не хвилюйся. Нечасто мені доводиться так політати. Опал так намагатиметься нас наздогнати, що більше ні про що не думатиме.

Артеміс подивився крізь лобове скло. Вони летіли прямо вниз, до центру Землі. Швидкість була такою, що їх буквально пришпилило до крісел. Темнота підйомника немов смолою огорнула транспортер, лишивши тільки конус світла від фар. І той конус вихоплював на шляху

чудернацькі каменисті утворення, що летіли просто на них. Холлі якось удавалося їх оминати, не натискаючи на гальма.

На плазмовому екрані пляма газових аномалій, де був корабель Опал, посунулася вздовж екрана.

— Вони нас переслідують,— прокоментувала Холлі, кинувши погляд на екран.

У Артеміса шлунок мало не у вузлик зав'язався від нудоти, хвилювання, втоми й азарту.

— Добре,— сказав він сам собі.— Погоня почалася.

Біля входу в Е7 Мерв учепився в кермо невидимого транспортера. Скант стежив за інструментами, а Опал віддавала накази і читала нотації.

— Чи засікли ми сигнали від бомб? — мало не скреготіла вона зубами.

«Її голос дратує дедалі більше»,— подумав Скант, але не дуже голосно.

— Ні,— відповів він,— Нічого. А це означає, що вони в їхньому транспортері. Захист блокує сигнал. Потрібно підібратися ближче, аби я змогла спробувати надіслати сигнал детонатора. Може, пощастить.

Голос у Опал став іще неприємнішим.

— Ні! Ми не можемо їх підірвати, доки транспортер не опиниться на глибині сто шість миль. Якщо вибух станеться тут, рудне тіло не змінить напрямку. А що це за дурний комунікатор? Щось з'ясував?

— Нічого,— відгукнувся Скант.— Якщо і є інший, то його вимкнено.

— Ми завжди можемо повернутися до складу Зіто,— сказав Мерв.— Там іще з дюжину таких бомб.

Опал нахилилася через сидіння і заколотила по плечах Мерва своїми крихітними кулачками.

— Ідіоте. Дурню. Недоумку. Ти береш участь у змаганні на дурість? Так? Якщо ми повернемось до Зіто, то коли повернемось, рудне тіло буде уже занадто глибоко. Не кажучи вже про те, що капітан Шорт представить ЛЕП свою версію подій, і вони почнуть розслідування. Потрібно підлетіти ближче і підірвати. Навіть якщо не проб'ємо вікно для рудного тіла, знищимо свідків.

Транспортер Опал був обладнаний датчиками наближення, підключеними до навігаційної системи, тож хвилюватися про зіткнення

зі стіною тунелю або сталактитами не було потреби.

— Скільки іще потрібно, щоб ми опинилися в зоні дії детонатора?
— grimнула Опал. Немов ворона каркнула.

Мерв швидко підрахував.

— Три хвилини. Не більше.

— Яка тоді буде глибина?

Іще трохи підрахунків.

— Сто п'ятдесят п'ять миль.

Опал наморщила носика.

— Може спрацювати. Припустимо, обидві бомби у них. Вибух, навіть якщо він буде спрямований не зовсім так, як ми планували, все одно може пробити стіну. Це наш єдиний варіант. Якщо нічого не вийде, принаймні ми матимемо час щось змінити. Щойно вони досягнуть позначки сто п'ять, активуй детонатор. Надсилай тривалий сигнал. Може, пощастить.

Мерв відкинув пластикову кришку над кнопкою детонатора. Лишилося кілька секунд.

Таке враження, що нутроці Артеміса намагалися вискочити через горло.

— Цьому кориту потрібен новий гіроскоп,— сказав хлопець.

Холлі ледь помітно кивнула: увага її була прикута до особливо складної частини підйомника.

Артеміс звірився з показаннями на панелі управління.

— Ми на глибині сто п'ять миль. Опал спробує підірвати бомби. Вона швидко наближається.

Із пасажирського відділка з'явилася голова Мульча.

— Оце розгойдування дійсно необхідне? Я добряче попоїв нещодавно.

— Майже на місці,— кинув Артеміс.— Подорож скоро скінчиться. Передай, щоб Батлер відкрив торбу.

— Гарзд. Ти певен, що Опал зробить саме те, чого нам хочеться?

Артеміс заспокійливо посміхнувся.

— Звісно. Така вже людська натура. А Опал тепер людина, не забув? Ну, Холлі, зупиняйся.

Мерв постукав по екрану.

— Ви не повірите, Оп... міс Кобой.

На губах Опал промайнула ледь помітна посмішка.

— Не кажи. Вони зупинилися.

Мерв здивовано похитав головою.

— Так, зависли на ста двадцяти чотирьох милях. Навіщо їм це робити?

— Немає сенсу шукати пояснення, Мервелле. Просто не відпускай кнопку детонатора і скидай швидкість. Не хочу, щоб ми були дуже близько, коли станеться вибух.

Вона постукала нігтями по комунікатору, якого лишив гном. Усе вирішиться будь-якої миті.

На комунікаторі спалахнув червоний вогник виклику, і прилад ледь помітно завібрував. Опал посміхнулася і відкрила екран.

На маленькому моніторі з'явилося бліде обличчя Артеміса. Він намагався посміхатися, але видно було, що йому це важко дається.

— Опал, даю тобі один шанс здатися. Ми знешкодили твої бомби, до того ж, сюди летить ЛЕП. Краще, якщо ти здасися капітанові Шорт, а то тебе ненароком підстрелить ЛЕПівський транспортер.

Опал зааплодувала.

— Браво, містере Фаул! Яка чудова вигадка. Ну а тепер, чому б не розказати мені всю правду? Ви зрозуміли, що заряди не можна знешкодити? І той факт, що я отримала сигнал вашого комунікатора, означає, що сигнал детонатора скоро проб'ється через ваш захист. Позбавитися від вибухівки ви не можете, бо тоді я її підірву в підйомнику, саме так, як і було заплановано спочатку. А потім просто пальну кількома самонавідними ракетами. А якщо намагатиметеся втекти, я полечу за вами і знищу ваш захист, не встигнете ви і швидкості набрати. Зв'язку з ЛЕП у вас немає. Якби був, ми б перехопили сигнал. Тож вам лишається блефувати. Це дуже зворушливо. Ви просто вирішили затримати мене, доки не пройде рудне тіло.

— Отже, ти відмовляєшся здатися?

Опал зробила вигляд, що задумалася, постукала по підборіддю наманікюреним нігтем.

— Так. Боротимуся, незважаючи ні на що. І до речі, не дивись прямо на екран, це шкодить моїй шкірі.

Артеміс театралью зітхнув.

— Ну, якщо помирати, то помирати не на голодний шлунок.

Не зовсім той коментар, який роблять за лічені секунди до смерті.

Навіть для людини.

— Не на голодний шлунок?

— Так,— кивнув Артеміс.— Мульч дещо прихопив із вашого транспортера.

Він підняв маленький м'ячик, укритий шоколадом, помахав ним перед екраном.

— Мої трюфелі? — охнула Опал.— Ви їх викрали. Це огидно.

Артеміс закинув солодощі до рота, почав повільно жувати.

— О, божественно. Розумію, чому в клініці тобі їх так не вистачало. Доведеться попрацювати, щоб з'їсти все до того, як ти рознесеш нас на шматочки.

Опал засичала, немов розлючена кішка:

— Убити вас зовсім не важко! — Вона повернулася до Мерва: — Маємо сигнал?

— Нічого, міс Кобой. Але вже скоро. Якщо є зв'язок, то лишилося зовсім трохи.

На екран утиснулася голова Холлі. Одна щока в неї навіть роздулася від трюфелів.

— Так і тануть у роті, Опал. Остання їжа приреченої команди.

Опал мало не проштрикнула екран нігтем.

— Ти вижила двічі, Шорт. Більше у тебе не вийде, гарантую.

Холлі розсміялася.

— Бачила б ти Мульча. Він ці трюфелі як лопатою підгрібає.

Опал зблідла.

— Є сигнал?

Навіть зараз, коли вони могли будь-якої миті злетіти в повітря, вони над нею насміхалися.

— Іще ні. Скоро.

— Продовжуй. Тримай пальця на кнопці.

Опал відстебнула ремінь і кинулася до пасажирського відсіку. Не міг той гном винести і трюфелі, і вибухівку. Аж ніяк. А вона так хотіла поласувати божественним шоколадом, коли знищить Небесне місто.

Вона опустила навколішки на килим, пошукала руками прихований люк. Механізм клацнув, кришка відсунулася вбік.

У схованці не лишилося жодного трюфеля. Замість них там лежали дві круглі бомби. На якусь мить Опал навіть очам не повірила. Та раптом усе стало жахливо зрозуміло. Артеміс не крав бомби, просто

наказав гномові пересунути їх. У цій схованці сигнал детонатора до них пробитися не може. Доки кришка закрита. Вона сама її відкрила. Артеміс змусив її саму натиснути на кнопку, що вирішує її долю.

Кров відлила від обличчя Опал.

— Мервелле! — заверещала вона.— Детонатор!

— Не хвилюйтеся, міс Кобой,— відгукнувся піксі із кабіни пілота.
— Щойно встановили контакт. Тепер ніщо не завадить.

На обох бомбах спалахнули зелені цифри відліку. Від двадцяти до нуля. Стандартний час.

Опал кинулася в кабіну пілота. Її надурили. Обставили. Тепер бомби марно вибухнуть на глибині сімдесят чотири з половиною милі, набагато вище, ніж потрібно. Звісно, її транспортер буде зруйновано, а її саму захопить ЛЕП. Принаймні, така була теорія. Але Опал Кобой завжди мала кілька варіантів.

Вона сіла в крісло і пристебнулася ременем.

— Раджу вам теж пристебнутися,— поблажливо порадила вона братам Брілл.— Ви мене підвели. Прошу до в'язниці.

Мерв і Скант ледь устигли це зробити, і Опал активувала механізм катапульти. їх миттєво облило жовтим імпульсним гелем і викинуло крізь розсунені панелі.

Бульбашки гелю джерела живлення не мали і працювали лише від рушійної сили газу. Гель був вогнетривкий, протиударний і містив стільки кисню, щоб вистачило на двадцять хвилин дихання. Мерва і Сканта відкинуло назад, і вони вдарилися об стіну підйомника. Гель прилип до кам'янистої поверхні, так брати Брілл там і лишилися, за тисячі миль від рідного дому.

Опал швидко ввела в комп'ютер транспортера потрібний код. На останній прояв агресії у неї лишилося менше десяти секунд. Може, цього разу Артеміс Фаул її і переміг, але вона не дозволить йому насолодитися перемогою.

Опал вправно активувала і запустила дві самонавідні ракети, а тоді вже натиснула кнопку катапульти на своєму сидінні. Імпульсний гель Опал Кобой не потрібен. Вона додала до дизайну корабля мініатюрний транспортер-крісло. Лише один, іншим він ні до чого. Власне, Опал було байдуже, що станеться з братами Брілл. Вони їй більше не потрібні.

Вона натиснула кнопку газу, не переймаючись правилами безпеки.

Що від того, коли вона трохи подряпає корпус корабля? За секунду він і не таких пошкоджень зазнає. Крісло-транспортер рвонуло до поверхні зі швидкістю п'ятсот миль за годину. Швидко. Але недостатньо швидко, щоб утекти від ударної хвилі.

Транспортер особливої конструкції вибухнув, спалахнувши різнокольоровим світлом. Холлі підвела ЛЕПівський транспортер якомога ближче до стіни, щоб уникнути уламків. Коли пройшла ударна хвиля, усі мовчки перевели очі на сканер, що перевіряв підйомник над ними. Нарешті на тримірній моделі з'явилися три цяточки. Дві були статичними, а третя швидко рухалася в бік поверхні.

— Вони це зробили,— зітхнув Артеміс.— Навіть не сумніваюся, що цяточка, що рухається,— Опал. Потрібно її підібрати.

— Потрібно,— Холлі чомусь була не такою щасливою, як могла б. — Але ми не будемо цього робити.

Тон Холлі схвилював Артеміса.

— Чому? Що не так?

— Ось що не так,— показала Холлі на екран.

На ньому з'явилися ще дві цяточки і на високій швидкості полетіли в їхній бік. Комп'ютер ідентифікував їх як ракети і провів терміновий пошук у базі даних.

— Самонавідні плазмові ракети. Націлені на тепло, що виділяють наші двигуни.

Мульч похитав головою.

— Ох, і надокучлива та Кобой. Не може просто так відпустити.

Артеміс дивився на екран, немов міг знищити ракети силою думки.

Батлер заглянув через плече підопічного.

— Чи немає у нас чогось гарячого, щоб відвести ці ракети вбік?

— Це транспортне судно,— відповіла Холлі.— Нам і так пощастило, що тут узагалі є захист.

— Ракети летять по нашому гарячому сліду?

— Так,— відповіла Холлі, сподіваючись, що охоронець має якусь слушну ідею.

— А чи не можна якось змінити траєкторію?

І тут раптом у голові у Холлі сяйнула думка. Але вона була такою екстремальною, що капітан навіть не стала її озвучувати.

— Є один спосіб,— сказала вона і вимкнула двигун.

Транспортер каменем полетів униз шахтою. Холлі пробувала

маневрувати з допомогою клапанів, але без рушійної сили то було все одно що рулити якорем.

Для страху чи паніки не було часу. Лишалось тільки схопитися за щось та спробувати втримати останню їжу всередині тіла.

Холлі зчепила зуби, проковтнула паніку і вчепилася в кермо. Якби вдалося з допомогою клапанів утримати транспортер посередині, вони б не налетіли на стіни шахти. Принаймні, варто було спробувати.

Вона кинула погляд на панель управління. Температура судна почала падати, та чи досить швидко? Ця секція підйомника була відносно прямою, але миль через тридцять був виступ, і вони б розбилися об нього, як муха об слона.

Батлер відповз до задньої частини транспортера. Дорогою він прихопив два вогнегасники і зняв у них запобіжники. Вкинув вогнегасники до машинного відділення і зачинив двері. Через шпаринку він побачив, як закрутилися балони, покриваючи двигун холодною піною.

Температура впала іще на одну поділку.

Ракети були уже близько, націлені прямо на них.

Холлі відкрила вентиляцію, наповнивши транспортер холодним повітрям. Мінус іще одна поділка.

— Давай,— сказала вона крізь зуби.— Іще трошки.

Вони летіли вниз, розкручуючись у темряві. Транспортер потроху нахилився на правий борт. Скоро він налетить на виступ. Пальці Холлі вчепилися в запалювання. Вона чекатиме до останньої миті.

Двигун охолов іще більше. Енергозберігаюча модель. Якщо ними не користувалися, вони швидко перекачували залишок тепла до батарей підтримки життєдіяльності. Але ракети не відставали.

У світлі фар уже з'явився уступ. Він був завбільшки з чималий пагорб і складався із твердої нещадної гірської породи. Якщо транспортер об нього вдариться, то сплющиться, як бляшанка.

— Не працює. Двигун,— ледь вимовив Артемів.

— Зачекай,— відповіла Холлі.

Клапани почали вібрувати, транспортер закрутило. Вони бачили ракети позаду, потім попереду, потім знову позаду.

До скелі лишалось зовсім мало. Дуже мало. Якщо Холлі затримається хоч на секунду, не лишиться місця для маневру. Вона ввімкнула запалювання, увернувшись останньої мілісекунди. Корпус

трохи зачепився за виступ, посипалися іскри. І вони опинилися в безпеці та помчали до чорної пустоти. В безпеці, якщо не рахувати дві ракети на хвості.

Температура двигунів падала і продовжуватиме падати іще з півхвилини, доки турбіни не прогріються. Чи цього вистачить? Холлі вивела на екран зображення з камери заднього виду. Ракети летіли слідом. Невблаганно. За ними виривалося пурпурове полум'я. Три секунди до зіткнення. Дві.

І вони втратили контакт, змінили напрямок. Одна пролетіла над транспортером, інша — під кілем.

— Спрацювало,— видихнув Артемід. Він навіть не усвідомлював, що затримав дихання.

— Молодець, солдате,— посміхнувся Батлер, потріпавши Холлі по волоссю.

Мульч висунув голову із пасажирського відсіку.

— У мене тут невеличка неприємність трапилася,— сказав він.

Розпитувати ніхто не став.

— Зарано іще святкувати,— зітхнула Холлі, перевіряючи дані.— Ці ракети мали вибухнути, наштовхнувшись на стіну шахти, але не вибухнули. Той факт, що вони не полетіли по прямій, може пояснити тільки одне.

— У них з'явилася інша ціль,— припустив Батлер.

На плазмовому екрані з'явилася червона цяточка. Дві ракети летіли прямо на неї.

— Саме так. ЛЕПівський надзвуковий бойовий транспортер. І вони вважатимуть, що ми відкрили по ним вогонь.

За кермом ЛЕПівського транспортера був Трабл Кельп. Корабель летів зі швидкістю, що втричі перевищувала швидкість світла, мов срібна голка простромлюючи простір підйомника. Надзвукові польоти нечасто дозволяли, оскільки вони могли стати причиною обвалів, і їх навіть могло помітити людське сейсмічне обладнання.

Усередині транспортер був наповнений протиударним гелем, щоб приглушити жорстоку вібрацію. Майор Кельп висів у гелі в удосконаленому костюмі пілота. Датчики управління транспортером містилися безпосередньо на рукавичках, а відео транслювалося на шолом.

Фолі підтримував постійний контакт із Поліцейською Плазою.

— Повідомляю, що вкрадений транспортер повернувся до підйомника,— повідомив він Трабла.— Завис на ста двадцяти чотирьох милях.

— Зрозумів,— сказав Трабл, помітивши точку на радарі.

Серце у нього закалатало. Можливо, Холлі жива і перебуває на борту транспортера. І якщо це правда, він зробить усе що завгодно, аби доставити її додому живою.

Скоп зафіксував спалах білого, жовтого і помаранчевого.

— Маємо якийсь вибух. Це вкрадений транспортер?

— Ні, Трабле. Таке враження, що він у порожнечі. Там нічого не було. Стережіться уламків.

На екрані замерхтіла безліч жовтих ліній, то гарячі металеві уламки летіли до центру Землі. Трабл активував носовий лазер, готовий зустріти все, що чекає попереду. Навряд чи його кораблю щось загрожує — на цій глибині шахта ширша за середньо- статистичне місто. Уламки від вибуху не розлетяться більше, ніж на милю. їм вистачить місця, щоб триматися в безпеці.

Ну хіба що якийсь уламок полетить за ними. Дві жовті стрічки явно рухалися в їхньому напрямку. Бортовий комп'ютер запустив програму сканера. Обидва об'єкти мають рушійну силу і систему керування. Ракети.

— Я під вогнем,— сказав він у мікрофон.— На мене летять дві ракети.

Невже в них Холлі вистрілила? Невже те, що каже Сул, правда? Вона справді перейшла на інший бік закону?

Трабл простягнув руку вперед, торкнувся віртуального екрана. Позначив ракети як мішень. Щойно вони наблизяться на потрібну відстань, комп'ютер вистрілить у них лазерним променем. Трабл вивів корабель на середину підйомника, щоб лазери мали найдовшу з можливих ліній вогню. Лазери можуть щось зробити, лише якщо стрілятимуть по прямій.

Через три хвилини з-за рогу вилетіли ракети. Трабл ледве встиг їх помітити, а комп'ютер уже зробив два швидких постріли, і ракети було знищено. Ударної хвилі, пом'якшеної протиударним гелем, майор Кельп майже не відчув.

На візорі відкрилося ще одне вікно. Щойно підвищений командир Арк Сул.

— Майоре, ви уповноважені відповісти вогнем на вогонь. Бийте з відповідною силою.

Трабл вилаявся.

— Але, командире, на борту ж може перебувати Холлі.

Сул підвів руку, обриваючи його слова.

— Капітан Шорт відкрила нам свої наміри. Стріляйте.

Фоулі мовчати не став.

— Зачекай з вогнем, Трабле. Ти ж знаєш, що то не Холліних рук справа. Ті ракети мала випустити Опал Кобой.

Сул стукнув кулаком по столу.

— Як ти не бачиш правди, віслуче? Хіба тобі очі засліпило? Що має зробити Шорт, аби переконати тебе, що вона зрадниця? Надіслати тобі електронного листа? Вона вбила свого командира, зв'язалася із злочинцем і вистрілила в ЛЕПівський транспортер.

— Ні! — не відступав Фоулі.— Це лише так здається, запевняю. Але має бути інше пояснення. Просто дайте Холлі шанс самій усе розказати.

У Скупа аж іскри з очей полетіли.

— Замокни, Фоулі! Яка твоя справа? Віддавати бойові накази? Ти цивільний, отже відключись від лінії.

— Трабле, послухай,— почав Фоулі, але Сул його відключив.

— А тепер,— сказав командир, заспокоюючись,— виконуй мій наказ. Стріляй у той транспортер.

Украдений транспортер було вже Добре видно. Трабл збільшив його зображення на візорі й одразу помітив три речі. По-перше, у транспортера бракувало комунікаційної щогли. По-друге, то було вантажне судно, не пристосоване для пострілів ракетами, і по-третє, він побачив у кабіні пілота Холлі Шорт. Обличчя в неї було похмуре і непокірне.

— Командире Сул,— сказав він.— Уважаю, що ми маємо пом'якшувальні обставини.

— Я сказав, стріляй,— заскреготів Сул.— Ти маєш мені підкорятися.

— Так, сер,— сказав Трабл і вистрілив.

Холлі дивилася на екран радару, не зводила з ракет Опал немигаючих очей. Пальці її так учепилися в кермо, що аж гума скрипіла. Розслабилася вона лише тоді, коли гострий як голка бойовий

транспортер знищив ракети і пролетів повз уламки.

— Жодних проблем,— посміхнулася вона решті команди.

— Для нього,— зауважив Артеміс.— Але не для нас.

Бойовий транспортер завис над ними, тонкий і смертельно небезпечний, залит їх світлом дюжини прожекторів. Холлі примружилася на бліде світло, намагаючись роздивитися, хто сидить у капітанському кріслі. Відкрилися отвори на носі корабля, і з них висунулися металеві конуси.

— Не дуже добре,— сказав Мульч.— Вони збираються в нас стріляти.

Дивно, але Холлі посміхнулася. «Добре,— подумала вона.— Комуś я там подобаюсь».

Комунікаційний клин швидко подолав коротку відстань між транспортерами і увійшов у корпус украденого корабля. З отворів на підшві клина витік швидкозастигаючий герметик, і конус міцно закріпився на стіні. Гостра верхівка відскочила і покотилася по підлозі. Під ним була конусоподібна колонка.

Приміщення наповнив голос Трабла Кельпа.

— Капітане Шорт, я маю наказ стріляти у вас. Цей наказ я щойно відмовився виконувати. Тож починайте говорити і дайте мені необхідну інформацію, щоб урятувати нашу кар'єру.

І Холлі заговорила. Вона виклала Траблу скорочену версію: як Опал спланувала всі події, як її можна знайти, якщо обшукати шахту.

— Цього вистачить, щоб зберегти ваше життя,— сказав Трабл,— Хоча офіційно ви і всі, хто перебуває в транспортері, заарештовані, доки ми не знайдемо Опал Кобой.

Артеміс відкашлявся.

— Перепрошую. Не думаю, що ваші повноваження поширюються на людей. Заарештовувати мене і мого друга незаконно.

Трабл зітхнув. У колонці немов хтось пошкрябав шмергелевим папером.

— Не важко здогадатися: Артеміс Фаул. Так? Так я і думав. Ви, люди, знову тут. Скажімо, ви гості ЛЕП, якщо від цього вам полегшає. Ну а тепер наша група захвату подбає про Опал та її помічників. Ви повертаєтесь зі мною до Небесного міста.

Холлі хотіла заперечити. Вона сама хотіла впіймати Опал. Вона хотіла отримати особисте задоволення, коли власноруч проведе мстиву

пiксі до тюремної камери. Але вони були не в тому становищі, щоб відстоювати свої права, тож вона вирішила підкоритися наказу.

ГЛАВА 11: ОСТАННЄ ПРОЩАННЯ

Е7, Небесне місто

КОЛИ вони повернулися в Небесне місто, транспортер оточила група солдатів ЛЕП. На борт піднялися поліцейські, викрикуючи команди, але варто їм було побачити Батлера, як їхня зухвалість випарувалася, як краплі дощу на гарячому асфальті. їм казали, що ця людина велика. Але ж не настільки! Він був просто велетенський. Немов гора.

Батлер винувато посміхнувся.

— Не хвилюйтеся, маленькі ельфи. На більшість людей я справляю таке саме враження.

Поліцейські з полегшенням зітхнули в унісон, коли Батлер спокійно погодився піти за ними. Вони б,

звісно, його приборкали, якби він став чинити опір, але цей величезний Чоловік Бруду міг би на когось упасти ненароком.

Затриманих провели в зал очікування для важливих осіб, вигнавши звідти кількох буркотливих юристів і бізнесменів. Усе було дуже цивільно: смачна їжа, чистий одяг (утім, не для Батлера) і розваги. Але вони лишалися під вартою.

Через півгодини в кімнату увірвався Фоулі.

— Холлі! — закричав він, обхоплюючи її своїми волохатими руками.— Я такий радий, що ти жива.

— І я, Фоулі,— посміхнулася Холлі.

— Міг би і зі мною привітатися,— похмуро буркнув Мульч.— «Як справи, Мульче? Давно не бачилися, Мульче. Ось твоя медаль, Мульче».

— Твоя правда,— погодився кентавр і обхопив волохатими лапами не менш волохатого гнома.— Радий тебе бачити, Мульче, хоча ти і втопив мого транспортера. Але медалі не отримаєш.

— І все через отой транспортер! — обурився Мульч.— Якби я того не зробив, твої б кістки зараз були поховані під ста мільйонами тон розтопленого заліза.

— Слушно,— кивнув кентавр.— Розкажу про це на слуханні,— Він

повернувся до Артеміса: — Бачу, тобі вдалося нас надурити, Артемісе.

Хлопець посміхнувся.

— На щастя для нас усіх.

— Так. Більше ніколи не зроблю такої помилки і не стиратиму тобі пам'ять.— Він щиро потиснув хлопцеві руку.— Ти був другом Народу. І ти, Батлере.

Охоронець сидів, зігнувшись, на канапці, поставивши лікті на коліна.

— Можеш віддячити, якщо зробиш це місце трохи ширшим, щоб я зміг підвестися.

— Вибач,— сказав Фоулі.— У нас немає приміщень для людей такого розміру. Сул наказав, щоб вас усіх тримали тут, доки вас не перевірять.

— І як справи? — запитала Холлі.

Фоулі витяг із-під сорочки теку.

— Мене не має тут бути, але я подумав, що ви захочете бути в курсі подій.

Вони зібралися навколо столу, де Фоулі розклав звіти.

— Ми знайшли братів Брілл на стіні шахти. Заспівали, як пташки, — от вам і відданість хазяйці. Експерти зібрали достатньо уламків невидимого транспортера, аби підтвердити його існування.

Холлі заплескала в долоні.

— Добре.

— Але це не стовідсотково,— зупинив її Артеміс.— Без Опал у всьому можна звинуватити нас. Брати Брілл можуть брехати, аби нас захистити. Ви її впіймали?

Фоулі стиснув кулаки.

— І так, і ні. Її міні-транспортер пошкодило вибухом, тож ми його відстежили. Але коли ми дісталися поверхні, вона вже зникла. Ми прочесали територію, знайшли її сліди. Простежили за ними до невеличкої садиби у виноградарському регіоні біля Барі. Ми бачимо її на супутнику, але потрібен час, щоб організувати захват. Вона наша, ми її впіймаємо. Але на це може піти тиждень.

Обличчя у Холлі потемніло від гніву.

— То нехай насолоджується цим тижнем, бо це буде найкращий тиждень того життя, що їй лишилося.

Неподалік від Барі, Італія

Крісло Опал Кобой викинуло на поверхню. Із пробитого генератора витікала плазма. Опал добре розуміла, що ця плазма — чудовий слід для Фоулі. Потрібно терміново закопати рештки і знайти місце, де вона б могла залягти, доки не зможе дістатися своїх фондів.

Вона розчистила порт і змогла протягнути іще з десяток миль, поки двигун остаточно не відмовив прямо посеред винограднику. Коли Опал вилізла з міні-транспортера, на неї вже чекала висока засмагла жінка років сорока з лопатою і сердитим виразом обличчя.

— Це мій виноградник,— сказала жінка італійською.— Цей виноград — моє життя. Хто ти така, щоб залітати сюди на своєму літаку і знищувати все, що я маю?

Опал зібрала до купи думки.

— Де твоя родина? — запитала вона.— Де чоловік?

Жінка змахнула з очей пасмо волосся.

— Немає родини. Немає чоловіка. Я тут працюю сама. Я остання в нашому роді. Цей виноградник мені дорожчий за моє життя, і точно дорожчий за твоє.

— Ти не одна,— сказала Опал і переключилась на гіпнотичний месмер.— Тепер у тебе є я. Я твоя дочка, Белінда.

«Чом би й ні? — подумала вона.— Якщо спрацювало одного разу...»

— Бе-лін-да,— повільно повторила жінка.— У мене є дочка?

— Так,— кивнула Опал.— Белінда. Пам'ятаєш? Ми разом працюємо в цьому винограднику. Я допомагаю робити вино.

— Ти допомагаєш мені?

Опал вилаялась. Ці люди нічого не можуть уторопати з першого разу.

— Так,— сказала вона, навіть не намагаючись прикрити нетерпіння.— Я тобі допомагаю. Працюємо пліч-о-пліч.

Очі у жінки раптом прояснилися.

— Белінда. Чому ти тут стоїш? Бери лопату і прибери увесь цей безлад. Коли закінчиш, можеш приготувати вечерю.

Серце Опал забилося трохи швидше. Фізична праця? Навряд чи. Таке роблять інші.

— Я передумала,— додала вона чималу порцію месмера.— Я твоя

балувана донечка Белінда. Ти ніколи не дозволяєш мені працювати, щоб не загрубіли руки. Бережеш мене для багатого чоловіка.

Повинно спрацювати. Переховається у цієї жінки кілька годин, а тоді втече в місто.

Але на Опал чекала несподіванка.

— Така вже моя Белінда,— сказала жінка.— Завжди про щось мріє. Бери лопату, дівчино, або ляжеш спати голодною.

У Опал спалахнули щоки.

— Хіба ти мене не чула, дурна? Фізична праця не для мене. Ти мені прислуговуватимеш. Це сенс твого життя.

Італійська синьйора наблизилася до своєї мініатюрної доньки.

— Слухай, Беліндо. Я намагаюсь не звертати уваги на огидні слова з твоїх вуст, але це дуже важко. Ми обидві працюємо у винограднику, і так завжди було. Бери лопату, або я зачиню тебе в кімнаті і змушу перечистити сто картоплин, не давши з'їсти жодної.

Опал залякла. Вона не розуміла, що сталося. Перед месмером не могли встояти навіть сильні люди. Що відбувається?

А правда була в тому, що Опал перестаралася. Вжививши собі гіпофіз, вона перетворила себе на людину. Дуже скоро людський гормон росту витіснив магію. Опал просто не пощастило, що останню краплину магії вона витратила на те, щоб переконати цю жінку, що є її донькою. Тепер магії в неї не лишилося зовсім, а сама вона опинилася полонянкою у винограднику італійської синьйори. Більш того, її змусили працювати, а це було навіть гірше за кому.

— Поквапся! — крикнула жінка.— Передавали дощ, тож потрібно багато чого зробити.

Опал узяла лопату. Та була більше за неї, держак був побитим і потертим.

— Що мені робити із цією лопатою?

— Розбиваєш землю вістрям і риєш іригаційну канаву між цими двома рядами. А після вечері допоможеш мені з пранням, яке я взяла цього тижня. Це білизна Карміні, сама знаєш, які в неї речі,— скривилася жінка, і Опал зрозуміла, що то за білизна.

Італійка підхопила другу лопату і почала копати поруч.

— Не хмурся так, Беліндо. Праця загартовує характер. Через кілька років ти сама все зрозумієш.

Опал замахнулася лопатою і театралью увігнала її в землю,

здійнявши хмаринку пилу. Руки у неї боліли вже просто тому, що вона тримала це знаряддя. А через годину перетворяться на пухирі та рани. Може, ЛЕП її врятує.

Її бажання здійсниться, але тільки через тиждень, коли уже й нігті поламаються і почорніють, а шкіра стане грубою від вітру і сонця. Вона перечистить купу картоплі і митиме своїй новій матусі ноги. Опал із жахом дізнається, що в її новій родині тримають свиней, і що чистка свинарника — також один з її численних обов'язків. Коли по неї прийде група захвату ЛЕП, вона мало не плакатиме від щастя.

Е7, Небесне місто

Церемонію кремації Джуліуса Рута провели на другий день після того, як у Небесне місто привезли Артеміса з Холлі. Зібралися всі шишки, тільки капітана Холлі Шорт не було. Командир Сул не дозволив їй відвідати захід навіть під охороною. Трибунал саме розглядав справу і ще не виніс рішення, і Холлі досі вважалася винною у вбивстві.

Тож вона сиділа у залі очікування і дивилася церемонію по великому екрану. З усього, що причинив їй Сул, це було найгірше. Джуліус Рут був її близьким другом, а вона дивилася його похорон на моніторі, хоча всі інші офіцери були присутні і стояли перед камерами із сумними обличчями.

Коли порожню урну опустили в цистерну деструкції, вона закрила обличчя руками. Якби там були справжні рештки, кістки і тканини повністю розклалися б і повернулися в землю.

Між пальцями Холлі текли сльози.

Артеміс сів поруч і поклав руку їй на плече.

— Джуліус би пишався тобою. Небесне місто досі існує лише завдяки тобі.

Холлі шмигнула носом.

— Можливо. Коли б я була хоч трохи розумнішою, Джуліус лишився б живий.

— Можливо, але я так не думаю. Я багато міркував і дійшов висновку, що виходу з того підйомника не було. Якщо не знати заздалегідь.

Холлі опустила руки.

— Дякую, Артемісе. Дуже мило з твого боку. Ти ж не втратив

голову, ні?

Артемій серйозно замислився.

— Якщо чесно, не знаю. Одна половина мене хоче бути злодієм, а інша — звичайним підлітком. Немов у мені існують дві різні особистості, а в голові повно спогадів, які я ще не зовсім усвідомив. Дуже дивно не знати, хто ти такий.

— Не хвилюйся, Хлопче Бруду,— сказала Холлі.— Я наглядатиму за тобою, щоб переконатися, що ти не збився з дороги.

— Мої батьки і охоронець уже намагаються втримати мене на цій дорозі.

— Тож саме час послухати їх.

Двері кімнати відсунулися і увійшов задоволений Фоулі, а за ним командир Сул і двійко чиновників. Сул був явно не в такому захваті, як кентавр, і прихопив із собою офіцерів, щоб дати відсіч Батлерові, якщо той розсердиться.

Фоулі схопив Холлі за плечі.

— Ти чиста,— посміхнувся він.— Трибунал проголосував на твою користь, семеро проти одного.

Холлі покосилася на Сула.

— Навіть здогадуюся, хто був той один. .

— Я досі ваш начальник, Шорт,— розсердився Сул.— Хочу, щоб цей факт відбивався на вашій поведінці. Можливо, звинувачення з вас і зняли, але віднині я спостерігатиму за вами, як яструб.

Мульч клацнув пальцями перед носом Фоулі.

— Гей, поні. Слухай сюди! А я? Я тепер вільний гном?

— Трибунал вирішив покарати тебе за викрадення транспортера.

— Що? — не повірив Мульч.— Після того, як я врятував ціле місто?

— Але,— продовжив Фоулі,— тобі вирішили зарахувати весь той час, що ти провів у в'язниці через незаконний ордер. Але медалі, на жаль, не буде.

Мульч поплескав кентавра по спині.

— А просто так сказати не можна було? Обов'язково влаштовувати шоу?

Холлі знову кинула погляд на Сула.

— Дозвольте передати, що сказав мені Джуліус незадовго до смерті,— попросила вона.

— Будь ласка,— погодився Сул із сарказмом.— Усе, що ви розкажете, напрочуд цікаве.

— Джуліус сказав мені, що моя робота — служити Народу, і я мушу робити все, що в моїх силах.

— Мудрі слова. Сподіваюся, ти саме це і зробиш.

Холлі зірвала з плеча значок ЛЕП.

— Зроблю. Якщо ви заглядатимете мені через плече в кожному підйомнику, я не зможу нікому допомогти, то я вирішила піти,— і вона кинула значок на стіл.

Сул гмикнув.

— Якщо ти блефуєш, нічого не вийде. Я радий, що ти йдеш.

— Холлі, не роби цього,— заблагав Фоулі.— Ти нам потрібна. Ти мені потрібна.

Капітан погладила його по крупі.

— Мене звинуватили в смерті Джуліуса. Як я можу лишитися? Не хвилюйся, старий друже. Я буду поруч,— і вона кивнула Мульчу: — Ідеш?

— Хто? Я?

Холлі посміхнулася.

— Ти ж тепер вільний гном, а кожному приватному детективу потрібен партнер. Хтось із зв'язками в підземному світі.

Мульч гордовито розправив груди.

— Мульч Діггумс, приватний детектив. Мені подобається. Гей, я ж не хлопчик на побігеньках? Бо їм завжди дістається вся складна робота.

— Ні, ти повноправний партнер. Чим би ми не займалися, завжди ділитимемо справи порівну.

Холлі повернулася до Артеміса.

— У нас знову все вийшло, Хлопче Бруді. Ми врятували світ. Принаймні, не дали зіткнутися двом світам.

Артеміс кивнув.

— Але легше цього разу не було. Може, наступного разу спробує хтось інший?

Холлі жартома штовхнула його в бік.

— Хто ж із нами порівняється? — А тоді нахилилася і прошепотіла: — Я з тобою зв'яжуся. Може, тебе зацікавить робота консультанта?

Артеміс здивовано підняв брови і ледь кивнув. Цієї відповіді їй вистачило.

Як правило, Батлер піднімався, щоб попрощатися, але сьогодні довелося робити це навколішках. Холлі мало не потонула у його обіймах.

— До наступної кризи,— сказала вона.

— А може, ти заскочиш у гості,— відповів він.

— Тепер отримати візу буде складніше, я ж цивільна.

— Переконана?

— Ні,— спохмурніла Холлі.— Мене роздирає на шматки. Але я не одна.— І вона кивнула на Артеміса.

Хлопець нагородив Сула презирливим поглядом.

— Вітаю, командире, ви щойно втратили найкращого офіцера ЛЕП.

— Слухай, людино,— почав Сул, але тут Батлер щось проричав, і слова застрягли в командировому горлі. Гном швидко сховався за спинами офіцерів.— Відправляйте їх додому. Негайно.

Офіцери дістали зброю, прицілилися і вистрілили. В шию Артеміса увійшла дробина із снотворним, і препарат миттєво розійшовся по тілу. Батлерові знадобилося чотири. Щоб не ризикувати.

Хлопець почув протести Холлі, але очі немов туманом застелило, як на імпресіоністській картині «Ельфійка-злодійка».

— У цьому немає потреби, Суле,— сказала вона, хапаючи Артеміса за руку.— Вони вже бачили підйомник. Можна було повернути їх додому притомними.

Голос Сула немов долетів, як із колодязя.

— Не хочу ризикувати, капітане, тобто, міс Шорт. Люди — жорстокі створіння, особливо коли їх транспортують.

Артеміс відчув на грудях руку Холлі. Вона щось сунула в кишеню сорочки під піджаком. Але запитати він не міг, бо язик його не слухався. Ротом можна було лише дихати. За спиною хтось упав.

«Батлер відключився,— зробив висновок хлопець.— Я лишився сам».

І знепритомнів.

Маєток Фаулів

Артеміс поступово приходив до пам'яті. Почувався він добре, усі спогади були на своїх місцях. А може, й ні. Звідки йому знати?

Він розплющив очі і побачив фреску на стелі. Отже, він у своїй

кімнаті.

Кілька секунд хлопець не ворушився. І не тому, що не міг, просто лежати так було справжньою розкішшю. Ніякі піксі за тобою не ганялися, не намагалися вхопити закохані тролі, не судив трибунал. Він просто лежав і думав. Улюблена справа.

Артемісові Фаулу потрібно було прийняти важливе рішення. Як відтепер піде його життя? Це рішення він мав прийняти сам. Не можна було звинувачувати обставини або списувати на тиск з боку оточуючих. Він сам собі хазяїн, і дуже добре це розуміє.

Самотнє життя зlodія більше йому не подобалося так, як раніше. Не було ніякого бажання вишукувати жертви. Але його приваблювали пригоди і геніальні плани. Може, існує якийсь спосіб поєднати його кримінальний геній з новою мораллю? А що, як стати сучасним Робіном Гудом? Красти у багатіїв і роздавати бідним? Можна просто красти в багатіїв. Виправлятися треба потроху.

У кишені щось завібрало. Артеміс витягнув маленький комунікатор. Зовсім як той, що вони лишили в транспортері Опал Кобой. Хлопець пригадав, як Холлі щось сховала у нього в кишені. Вона хотіла підтримувати зв'язок.

Артеміс підвівся, відкрив екран і побачив усміхнене обличчя Холлі.

— Бачу, додому ви дісталися. Вибач за снодійне. Сул справжня свиня.

— Не страшно. Нічого поганого не сталося.

— Ти змінився. Старий Артеміс уже волів би помсти.

— Старий.

Холлі озирнулася.

— Послухай, я не можу довго говорити. Довелося скористатися піратським підсилювачем, щоб сигнал потрапив до тебе. Цей дзвінок коштує силу-силенну грошей. Мені потрібна послуга.

Артеміс посміхнувся.

— Чомусь мені ніхто не телефонує просто щоб привітатися.

— Наступного разу. Обіцяю.

— Запам'ятаю. Що за послуга?

— Ми з Мульчем маємо першого клієнта. Він продає витвори мистецтва. У нього викрали картину. Я нічого в цьому не тямлю, тож вирішила звернутися до експерта.

Артеміс посміхнувся.

— Здається, я маю трохи досвіду в цій царині. Розкажи, що сталося.

— Справа ось у чому. Непомітно потрапити на виставку неможливо, як і вийти звідти. Але картина зникла. Навіть цілителі не володіють такою магією.

Артеміс почув кроки на сходах.

— Зачекай хвилинку, Холлі. Хтось іде.

У кімнату увійшов Батлер із пістолетом у руках.

— Щойно опритомнів,— сказав він.— Із вами все гаразд?

— Так,— відповів Артеміс.— Можеш це прибрати.

— Сподівався, що Сул досі тут, і можна його трохи полякати.— Батлер підійшов до вікна, відсунув прозорі завіси.— Автомобіль наближається. Батьки повертаються з Вестміту. Нам би узгодити свої історії. Чому ми повернулися з Німеччини?

Артеміс задумався.

— Скажемо просто, що скучив за домом, скучив за батьками. Це майже правда.

Батлер посміхнувся.

— Мені подобається. Сподіваюся, більше цей привід не знадобиться.

— Хотілося б.

Батлер простягнув згорнуте полотно.

— А що з цим? Ти уже вирішив, що з ним робити?

Артеміс узяв «Ельфійку-зłodійку», розстелив на ліжку. Дуже красиво.

— Так, старий друже. Я вирішив, що з ним робити. Чи не міг би ти зустріти батьків біля дверей? Мені потрібно відповісти на дзвінок.

Батлер кивнув і кинувся вниз, перестрибуючи через три сходи.

Артеміс повернувся до комунікатора.

— А тепер, Холлі, повернімося до твоєї проблемки. Ти не подумала, що картина може досі лишатися в приміщенні? Зłodій міг просто її перевісити.

— Це перше, що спало мені на думку. Я думала, ти геній, Артемісе. Увімкни мозок!

Хлопець почував підборіддя. Важко зосередитись. Біля будинку прошелестіли шини, він почув голос мами, що виходила з автомобіля.

— Артї? — гукнула жінка.— Спускайся. Ми хочемо тебе побачити.

— Спускайся, Артї! — крикнув батько.— Привітай нас удома.

Артемів зрозумів, що посміхається.

— Холлі, чи не могла б ти зателефонувати пізніше? Зараз я трохи зайнятий.

Холлі вдала, що хмуриться.

— Гаразд. П'ять годин. І придумай щось, будь ласка!

— Не хвилюйся, придумаю. І про рахунок за послуги не забуду.

— Деякі речі не змінюються,— сказала Холлі й відключилася.

Артемів швидко сховав комунікатор у сейф. Біля сходів на нього вже чекала мама з широко розкритими обіймами.

ЕПІЛОГ

Стаття з «Айріш Таймс», написана Юджином Дрісколлом, кореспондентом рубрики «Культура»

Минулого тижня весь світ мистецтва святкував повернення загубленої картини Паскаля Ерве, французького імпресіоніста. Чутки про існування «Ельфійки-зłodійки» (олія, полотно) підтвердилися, коли картину прислали в Дувр у Парижі. Якийсь любитель мистецтва скористався звичайною поштою, щоб передати музею цей безцінний шедевр. Автентичність роботи підтвердили шість незалежних експертів.

Представник Дувра заявив, що картину виставлять наступного тижня. Отже, вперше за століття шанувальники мистецтва зможуть побачити шедевр Ерве.

Але найцікавіше в усій цій історії — записка, що супроводжувала «Ельфійку-зłodійку». В ній просто зазначено: «Далі буде».

Чи не збирається хтось повернути народів втрачених майстрів? Якщо так, стережіться, колекціонери. Тепер жодна схованка не зможе бути цілком безпечною. Кореспондент чекає, затамувавши подих. «Далі буде». Цінителі мистецтва по всьому світу сподіваються на це!

ВІДГУКИ ПРО «АРТЕМІСА ФАУЛА»

Ще ніколи злочинний розум не отримував стільки схвальних відгуків.

«Читається, як найшвидші і найсмішніші комікси, що потрапляли вам до рук». *Daily Telegraph*

«Гарячкова суміш реальних, уявних та ельфійських гаджетів. Від лазерних пістоletів до стирачів пам'яті, від літальних апаратів на батареях до антирадіаційних костюмів,— пору¹! із ними Q'Look від Джеймса Бонда — дитяча гра». *Guardian*

«Злочинно блискуче». *Independent*

«Ритмічно, грайливо і дуже смішно, винахідливий мікс міфу і реальності, магії та злочинності». *Time*

«Колфер має хист змушувати людей сміятися двічі: вперше просто від радості над винахідливістю його творів, а вдруге над енергією гумору». *Sunday Times*

«Смішні, швидкі, кінематографічні пригоди». *Financial Times*

«Швидко, смішно і дуже цікаво». *Daily Mail*

«Повно дій, зброї, гномів, що пускають вітри, і репліку стилі Чандлера». *Evening Standard*

ХОЧЕТЕ ЗНАТИ, ЩО ДАЛІ?
КІЛЬКА СЛІВ ПРО ТЕ, ЩО ЧЕКАЄ НА АРТЕМІСА
В НАСТУПНИХ ПРИГОДАХ...

ЇОН КОЛФЕР

АРТЕМІС ФАУЛ

УТРАЧЕНА КОЛОНІЯ

Ви думали, що Артеміс просто надягне капці,
і ми більше про нього не почуємо?
Такого не може бути.

Небесне місто, ельфи

КАР'ЄРА Холлі Шорт як приватного детектива складалася не зовсім так, як вона сподівалася. Переважно тому, що за останні кілька місяців ельфійське телебачення присвятило їй навіть не один, а цілих два спецвипуски. Важко лишатися непомітним, коли твоє обличчя час від часу досі з'являється на екрані.

— Пластична операція? — запропонував голос у голові.

І це зовсім не перша ознака божевілля, а її партнер Мульч Діггумс, що звертався до неї через навушник.

— Прошу? — запитала вона в мікрофон — крихітний чіп кольору шкіри, приклеєний до горла.

— От дивлюся на постер з твоїм прославленим обличчям і думаю, що тобі варто зробити пластичну операцію, якщо ми хочемо зберегти бізнес. І я маю на увазі справжній бізнес, а не цю гру в мисливців за головами, бо вони — найгірші з найгірших.

Холлі зітхнула. Партнер має рацію. Навіть злочинцям довіряють більше, ніж мисливцям за головами.

— Кілька імплантів, інша форма носа,— і навіть найкращі друзі тебе не впізнають,— продовжив Мульч Діггумс.— Ти ж і так не королева краси.

— Навіть не думай,— відрізала Холлі. їй подобалося її обличчя. Воно нагадувало про маму.

— А спрей для шкіри? Можеш пофарбувати її в зелений, замаскуватися під літаючого ельфа.

— Мульче? Ти зайняв позицію? — сердито обірвала його Холлі.

— Так,— відрапортував гном.— Піксі видно?

— Ні, іще не з'явився. Але скоро буде. Тож припини теревенити і приготуйся.

— Гей, ми ж тепер партнери, а не поліцейський і злочинець. Я не мушу вислуховувати твої накази.

— Приготуйся, будь ласка.

— Жодних проблем. Мульч Діггумс, мерзенний мисливець за головами, зв'язок закінчив.

Холлі зітхнула. Інколи вона сумувала за дисципліною Легітимної Ельфійської Поліції. Коли надходив наказ, його виконували. Хоча, якщо чесно, Холлі не раз втрапляла в халепу через те, що не підкорялася наказам. Так довго в ЛЕП вона протрималася лише тому, що заарештувала багато злодіїв. І завдяки своєму ментору, командир

Джуліусові Руту.

Від спогадів стиснулося серце. В тисячний раз, відколи загинув Джуліус. Вона могла кілька годин поспіль жити, не думаючи про нього, а тоді раптом знову відчувала втрату. Щоразу, як уперше.

Вона пішла з ЛЕП, бо командир, призначений замість Джуліса, звинуватив її у вбивстві свого начальника. Підкорятися такому ельфові Холлі не хотілося, вона принесла би більше користі Народу, якби кинула ЛЕП. Але тепер їй здавалося, що вона скоїла помилку. Коли вона була капітаном, брала участь у придушенні гоблінської революції, ліквідуванні плану знищення підземної ельфійської культури, поверненні ельфійських технологій, украдених Чоловіком Брудом із Чикаго. Тепер же вона вистежувала контрабандиста, що втік із-під застави. Не схоже на завдання національного рівня.

— А якщо подовжити гомілки? — перервав її думки Мульч.— За кілька годин станеш вищою.

Холлі посміхнулася. Як би не дратував її новий партнер, настрої він завжди піднімав. А іще гном мав особливі таланти, які сталися в нагоді для нового бізнесу. Досі він користувався ними, лише щоб проникати в будинки і тікати з в'язниці, але тепер він перейшов на бік янголів. Принаймні, так він сам присягався. На жаль, усім ельфам було відомо, чого варті клятви гномів. Вони були не варті навіть того потискання руки, яким скріплялися.

— Може, тобі подовжити мозок? — хмикнула Холлі.

— Смішно,— обурився Мульч.— Запишу до своєї книжечки кмітливих висловлювань.

Холлі спробувала вигадати щось дотепне у відповідь, але тут з'явився їхній клієнт. Сумирний на вигляд піксі, десь півметри заввишки, але щоб переганяти вантажівки з рибою, і не потрібно бути велетнем. Ватажки контрабандистів наймали водіїв і кур'єрів-піксі, бо ті мали такий невинний вигляд. Холлі уже просканувала куртку цього піксі і знала, що він зовсім не такий невинний, як здається.

Дуда Дей уже понад століття привозив до нелегальних ресторанів живу рибу. В контрабандних колах він був легендою. Мульч, як колишній злочинець, був добре обізнаний з кримінальним фольклором, тож видав Холлі всю потрібну інформацію, якої у файлах ЛЕП навіть не знайшлося б. Наприклад, якось Дуді довелося перетнути Атлантику, де патрулі на кожному кроці, і він зробив це за шість годин, не загубивши

жодної рибки.

Заарештував Дуду загін водяних ельфів, але він утік, коли його перевозили з камери попереднього ув'язнення до суду. І тепер Холлі його вистежувала. Винагороди за Дуду Дей вистачило б, щоб сплатити оренду за офіс за шість місяців. За той самий офіс, де на дверях висіла табличка: «Шорт і Діггумс. Приватні детективи».

Дуда Дей вийшов зі своєї кімнати, сердитий на цілий світ. Він застібнув куртку і пішов на південь, до торговельного кварталу. Холлі трималася за двадцять кроків позаду, ховаючи обличчя під каптуром. Ця вулиця вже давно мала лиху славу, але Рада вклала в ремонт мільйони злитків. Через п'ять років тут уже не буде гоблінського гетто. Великі жовті мульти-міксери знімали старі тротуари і замість них клали новісінькі доріжки. Вгорі ельфи з громадської служби знімали зі стелі тунелю перегорілі світлові стрічки і заміняли їх новими молекулярними моделями. Піксі йшов тим самим маршрутом, що й попередні три дні. Прямував по дорозі до найближчої плази, купував в кіоску бляшанку мишачого каррі та квиток до цілодобового кінотеатру. Якщо він і сьогодні зробить те саме, то пробуде всередині принаймні вісім годин.

«Спробую цього не допустити»,— подумала Холлі. Вона була рішуче налаштована закінчити цю справу. Але легко не буде. Дуда маленький, але швидкий. Без зброї і зв'язків його майже неможливо впіймати. Майже неможливо, проте був один шанс.

Холлі купила у гнома квиток, сіла за два ряди від свого підопічного. О цій порі кінотеатр був майже пустим. Крім них, тут було ще з п'ятдесят відвідувачів. Більшість навіть окуляри для фільму не наділи. Просто прийшли вбити час між їжею.

Сьогодні без перерви демонстрували трилогію «Пагорби Тайлта», кіноверсію подій, що призвели до битви на пагорбах Тайлта, після якої людям удалося загнати ельфів під землю. Остання частина трилогії навіть отримала нагороду кілька років тому. Спецефекти у фільмі були неперевершені, згодом навіть зробили спеціальну інтерактивну версію, де можна було стати одним із другорядних персонажів.

Холлі дивилася фільм, і серце в неї знову боліло. Народ має жити на поверхні, а їм доводиться юрбитися в цій нашпигованій останніми технологіями печері.

Хвилини сорок вона спостерігала за подіями на екрані, а тоді пересунулася до проходу і скинула каптур. За часів своєї служби в ЛЕП

вона би просто підійшла до піксі і приставила йому б до спини «Нейтрино-3000», але цивільним не дозволялося носити зброю, тож доведеться застосовувати менш ефективну стратегію.

Вона гукнула до піксі через проходи.

— Гей, ви? Ви часом не Дуда Дей?

Піксі підскаочив зі стільця, але вищим через це не став. Він суворо насупив брови і подивився на Холлі.

— Хто ви така?

— ЛЕП,— відповіла Холлі.

Офіційно вона не належала до ЛЕП, тож можна було сказати, що вона видавала себе за поліцейського офіцера.

Дуда примружив око.

— А я вас знаю. Ельфійка. Та, що перемогла гоблінів. Бачив по цифровому. Ви більше не в ЛЕП.

У Холлі закалатало серце. Як добре знову бути в справі. Якою б та справа не була.

— Може й ні, Дуда, але я прийшла по тебе. Хочеш піти тихо?

— І провести кілька століть у в'язниці в Атлантиді? Як думаєте? — сказав Дуда Дей і впав на коліна.

Крихітка-піксі полетів, мов камінь із пращі, пробираючись під сидіннями, повертаючи то ліворуч, то праворуч.

Холлі накинула каптура і побігла до пожежного виходу. Саме туди і прямував Дуда. Гарний злочинець завжди перевіряє аварійні виходи, куди б він не потрапив.

Дуда дістався туди швидше за неї і вискочив за двері, як собака через хвіртку. Холлі тільки і побачила, що синю пляму його комбінезону.

Короткі зустрічі 3...

Опал Кобой

Мушу зізнатися, що віч-на-віч з Опал Кобой я не говорив. Як я не благав своїх знайомих ельфів, вони нічим не змогли допомогти. Опал Кобой у ельфів ворог номер один, і жодну людину до неї і за тисячу кілометрів не підпускають. Фоулі передав лише фрагмент відео із судового засідання. Я з великим інтересом переглянув його на маленькому ельфійському плеєрі, який він мені позичив. Дивовижна штука. Має такі чутливі датчики, що я можу переглядати диски моїх сусідів, що стоять у них на полицях.

Але повернімося до Опал. На вигляд вона не є небезпечною. Маленька піксі з ляльковим личком. Якби ви побачили її на вулиці, допомогли б шукати маму. Але зазирніть їй в очі, і вас налякає божевілля. Під час суду прокурор її запитав: «Міс Кобой, чому ви це зробили?»

Вона підняла на нього ці холодні мертві очі і сказала: «Тому що ніхто не думав, що це можливо». І я, і всі присутні на засіданні зрозуміли, що Опал Кобой не переймається через усіх загиблих. Зовсім.

Переглянувши відео, я зрадів, що не довелося зустрічатися з Опал особисто. І робити цього не хочеться.

A handwritten signature in black ink that reads "Eoin Colfer". The signature is written in a cursive, slightly slanted style.